TENTAȚII
PENTRU O
MOȘTENITOARE
„O voce elegantă
în *historical romance!*“
New York Times
Susanna
Craig

SUSANNA CRAIG
TENTAŢII PENTRU O MOŞTENITOARE
SERIA DORINŢE NESTĂPÂNITE 2

To Tempt an Heiress by Susanna Craig

Capitolul 1

Lângă portul englez Antigua
Octombrie 1796

Căpitanul Andrew Corrvan nu se putea lăuda că făcuse totul după litera legii, însă erau infracţiuni pe care nici el nu le-ar fi comis. Răpirea era una dintre ele.

Această conversaţie ar fi trebuit să aibă loc pe o alee întunecată, la docuri, nu în salonul scăldat în lumina soarelui al căsuţei de piatră locuite de administratorul plantaţiei Harper’s Hill. Andrew nu-l mai întâlnise până atunci pe acest bărbat, deşi reputaţia lui îi era cunoscută. Prin Antigua, atât cei care îl cunoşteau pe Edward Cary, dar mai ales cei care nu-l cunoşteau, îl numeau nebun. Din câte reuşise Andrew să înţeleagă, acesta se alesese cu acest renume deoarece era mereu treaz, onest şi cumsecade – un şir de calităţi care foarte rar puteau fi întâlnite la administratorii plantaţiilor de zahăr din Indiile de Vest.

Din câte înţelesese însă, chiar şi un munte de virtuţi ar fi putut fi corupt de un loc atât de infam. Dacă nu, de ce ar încerca Cary să plănuiască răpirea unei tinere înstărite?

— Deci, discuţia despre o încărcătură valoroasă a fost numai o momeală pentru a mă aduce aici? întrebă Andrew.

— Deloc, insistă Cary, dând din cap. Având în vedere averea tatălui ei, pe care deja a moştenit-o, şi Harper’s Hill – arătă spre plantaţie – pe care o va moşteni la moartea bunicului ei, domnişoara Holderin valorează 100.000 de lire.

Fără să vrea, Andrew fluieră de mirare. Fătuca era într-adevăr o încărcătură valoroasă.

— Şi cu ce te alegi tu dacă o trimiţi la peste 6.000 de kilometri depărtare?

— Nu mă aleg cu nimic, spuse Cary, iar în tonul aspru şi cu expresia îndurerată, cuvintele căpătară un sens mai profund. Deci individul se îndrăgostise de nepoata stăpânului său, nu? Mereu am văzut-o ca pe o soră mai

mică, insistă el.

Cumva Andrew reuşi să îşi reţină un râs batjocoritor.

— Atunci când Thomas Holderin se afla pe patul de moare, i-am jurat solemn că voi face tot ce îmi stă în puteri să am grijă de fiica lui.

— Iar acum vrei să scapi de obligaţie.

— Vreau să… începu el înfocat. Se decise însă că nu era cazul să discute despre propriile dorinţe, aşa că schimbă cursul discuţiei. Cred că va fi mai în siguranţă în Anglia.

— Atunci ia-i un bilet pe următorul vas care pleacă spre Londra.

Andrew îşi bătu de palmă tricornul uzat, în semn că voia să şi-l pună pe cap şi să plece. La picioarele lui, câinele flocos, gri, se ridică şi-l lovi cu coada, plictisit de discuţie şi dornic să plece.

— Dacă aş putea, aş face-o. Am încercat de multe ori să o conving. Dar domnişoara Holderin este… greu de convins să plece din Antigua. Crede că pericolele insulei nu sunt atât de serioase. Cary se îndreptă spre fereastră. Se înşală.

Andrew îşi întoarse şi el privirea în direcţia în care privea bărbatul. Câmpuri fertile, păduri luxuriante şi luciul apei turcoaz al Mării Caraibelor care atingeau cerul azuriu. Ar fi fost greu de imaginat un loc mai puţin periculos, dar Andrew ştia foarte bine că aparenţele pot fi înşelătoare. Acolo, pericolele erau la tot pasul.

— De ce eu? întrebă Andrew după un timp, încrucişându-şi braţele la piept, în timp ce îşi întoarse privirea spre celălalt. Ştii ce fel de bărbat sunt?

În mod neaşteptat, Cary întâlni privirea hotărâtă a lui Andrew în acelaşi fel.

— Ştiu. Se spune că eşti nemilos şi ahtiat după bani.

Andrew îşi înălţă bărbia, satisfăcut. Îşi petrecuse zece ani construindu-şi reputaţia.

— Desigur, presupun că nu eşti chiar genul de bărbat despre care se vorbeşte, continuă Cary, unindu-şi vârfurile degetelor şi înclinându-şi capul într-o parte. Căpitane,

echipajul tău spune o poveste uşor diferită.

Fără să vrea, Andrew se foi uşor. Poate că mişcarea ar fi putut trece neobservată dacă nu ar fi fost câinele care îşi ciuli imediat urechile, ca şi când ar fi aşteptat ordine.

Cary zâmbi uşor uitându-se la corcitură.

— Să fii sigur că cei mai mulţi dintre marinarii de pe corabia ta au fost discreţi. S-a întâmplat însă să-l cunosc pe un tip numit Madcombe. Cred că este nou în echipajul tău.

Andrew dădu din cap afirmativ. Fără îndoială, Timmy Madcombe era un guraliv. I-ar fi putut spune totul lui Cary şi probabil că o şi făcuse.

— Părea foarte recunoscător să se afle la bordul unei corăbii conduse de ceea ce numea un „adevărat domn” şi sunt sigur că asta te va bucura. „Muncă bună, plată cinstită şi nici nu zbiară”, adăugă Cary, imitându-l pe Timmy la perfecţie, până şi râsul spart al băiatului. Dacă asta se dovedeşte a fi adevărat, un astfel de mod de a conduce o corabie se va dovedi neobişnuit printre semenii tăi.

De data asta, Andrew nu se mişcă, astfel încât nici nu aprobă, nici nu negă. Şi totuşi, se părea că individul reuşea să citească prin el. Încuviinţă din cap, ca şi când ar fi ştiut tot.

— Da. Povestea lui Madcombe şi vehemenţa cu care restul echipajului a încercat să-l facă să-şi ţină gura mă fac să mă întreb dacă tu chiar eşti atât de nemilos cum vrei să pari.

— Dacă vrei să-l crezi pe cuvânt pe puştiul ăla, probabil că eşti într-adevăr disperat, răspunse Andrew, respingând cercetările lui Cary.

— Sunt. Cary îl analiză de sus până jos pe Andrew. Suficient de disperat să cred că, măcar într-o anumită măsură, chiar eşti atât de nemilos cum pari, în ciuda faptului că am fost asigurat de contrariul. Pentru a reuşi, am nevoie de un bărbat nemilos.

— Să înţeleg că nu doar domnişoara Holderin se va împotrivi dacă o voi lua cu mine.

— Ea va fi cea mai aprigă, îl avertiză Cary. N-o subestima. Va trebui să fii destul de creativ pentru a reuşi

s-o aduci pe corabia ta.

Creativitate? Andrew simţi un fior pe şira spinării. Nu se simţea deloc confortabil în această situaţie.

Adierea vântului umflă draperiile din spatele lui, aducând în casă un aer răcoros, dulceag, şi împrăştiind nişte hârtii pe biroul în spatele căruia stătea Cary.

— Recunosc că nu împotrivirea ei mă îngrijorează cel mai tare, continuă el. Cum îţi imaginezi, o moştenitoare precum domnişoara Holderin primeşte foarte multă atenţie, nedorită aş zice, din partea potenţialilor peţitori. Unul dintre ei nu e fericit că a fost refuzat.

— Şi ce dacă l-a refuzat? Andrew ridică din umeri, ca şi când nu ar fi considerat asta o adevărată ameninţare. Nu o poate târî la altar, legată şi cu căluş la gură.

— Oare? întrebă Cary. Cu gândul departe, aranjă hârtiile împrăştiate de vânt şi puse peste ele un registru învelit în fetru verde, iar în tot acest timp nu-şi ridică ochii de pe birou. Mi-ar plăcea să pot fi la fel de sigur ca tine. Trăim însă într-o societate care cu greu poate fi considerată civilizată, căpitane, iar lordul Nathaniel Delamere a dus o viaţă care a făcut ca mulţi oameni influenţi să se afle la cheremul lui. Sunt oameni care ar fi dispuşi să închidă ochii dacă ar încălca legea. Cultivatori. Comercianţi. Cel puţin acum îşi ridică privirea. Chiar şi vreun preot sau doi.

— Hotărârea ta de a încălca dorinţele clare ale domnişoarei Holderin doar pentru a împiedica un bărbat să facă acelaşi lucru este puţin ciudată, sublinie Andrew.

După expresia de pe chipul lui Cary, Andrew realiză că prinsese ironia.

— Dacă va afla ceea ce-am făcut, niciodată nu-mi va ierta trădarea, ştiu asta. Dar Delamere nu se va da înapoi de la nimic până nu va pune mâna pe Harper’s Hill şi pe averea lui Thomas Holderin. Îndată ce va obţine ceea ce îşi doreşte, ce se va alege de ea? Ea nu vrea să înţeleagă. Ce-ar trebui să fac?

Întrebarea rămase în aer mult timp.

— Un bărbat disperat, o călătorie periculoasă şi o moştenitoare care nu-şi doreşte nimic din toate astea.

Andrew enumeră pe degete flecare problemă. Poate că cel mai mult domnişoara Holderin avea nevoie să fie salvată de administratorul plantaţiei.

— Îţi mulţumesc pentru că te-ai gândit la mine, dar cred că voi refuza. Găseşte altă corabie care să-ţi facă treburile murdare, Cary.

— Preferi să am încredere în altcineva pentru asta? Am motive să cred că eşti un om de onoare. În plus, adăugă el cu sinceritate, corabia ta este singura corabie privată din port pe care Delamere nu o deţine. Eşti cea mai bună opţiune, căpitane Corrvan.

Andrew învăţase cu mult timp în urmă să nu se lase amăgit de poveşti dramatice.

— Londra nu se află în drumul lui *Fair Colleen,* spuse el, îndreptându-se spre uşă, în timp ce îşi îndemna câinele să îl însoţească.

Înainte să mai poată înainta, se auzi o bătaie în uşă.

— Lasă deoparte registrul ăla vechi şi prăfuit, Edward, strigă o voce de femeie din coridor. Angel’s Cove ne cheamă. Pot să îi spun lui Mari să ne împacheteze… oh!

Speriat de intrus, câinele se îndreptă spre uşă şi începu să latre furios. Femeii îi căzu din mână cartea pe care o avea şi ţipă de frică. Brusc, salonul în care domnise până nu demult liniştea era acum agitat peste măsură: un ghemotoc de blană maronie, alte ţipete şi două labe în aer.

— Şezi!

Andrew prinse câinele de zgardă pentru a-l stăpâni. Trecând pe lângă el, Cary strigă:

— Stai, diavole!

Încă nişte ţipete, alt ghemotoc cafeniu, şi Andrew identifică în cele din urmă sursa zgomotului şi a agitaţiei: o maimuţică se căţărase pe perete de frica primirii neaşteptate şi acum era atârna de galerie, tachinând câinele. Corcitura flocoasă încerca să se desprindă din strânsoarea lui Andrew şi să ajungă la animalul acela ciudat, în timp ce Cary stătea încruntat şi enervat.

Femeia de 22, poate 23 de ani stătea pe podea. Avea o faţă în formă de inimă, încadrată de cârlionţi de un roşcat

auriu care îi cădeau pe spate dezordonate, prinşi cu greu de boneta de paie cu bor lat. Nu ea era cea care ţipa, ci maimuţa. Nu, femeia râdea.

După ce-şi recăpătă suflul, se ridică în picioare fără să aştepte să i se întindă mâna de către unul dintre bărbaţi şi, în schimb, îi întinse ea mâna maimuţei.

— Vino, Jasper. Unde-ţi sunt manierele?

Când Jasper o refuză rânjind batjocoritor, dând cu dârzenie din cap, femeia ridică din umeri şi se întoarse spre Andrew.

— Vă cer scuze! Nu îi place să se latre la el. Nu aveai însă de unde să ştii, nu? spuse ea veselă, mângâind urechile câinelui flocos, după ce îi adulmecase mâna şi decisese că o va accepta. Ce băiat curajos… Are un nume?

Degetele li se întâlniră în blana aspră a câinelui şi, surprinsă, îşi trase repede mâna.

Privi în sus, iar Andrew, care încă era aplecat spre câine, se găsi în faţa celor mai uimitori ochi pe care îi întâlnise vreodată. O combinaţie impresionantă de albastru, verde şi gri, pentru care nu exista un nume.

Se îndreptă brusc şi trase de câine la o distanţă respectabilă.

— Caliban.

— Caliban? repetă ea, ştergându-şi mâinile de fusta rochiei verzi, care era deja plină de praf.

— După acea creatură jumătate om, jumătate bestie din…

— Din *Furtuna,* completă ea. Pe buze îi apăru ceva care se asemăna unui zâmbet, iar ochii ei de un albastru-verzui sclipiră. De domnul Shakespeare.

— Mi s-a părut un nume potrivit pentru o corcitură, spuse Andrew aruncând o privire spre coada blănoasă care bătea podeaua.

De când afecţiunea lui Caliban poate fi câştigată numai cu o mângâiere pe cap?

Când se întoarse cu faţa spre femeie, văzu că şi el devenise obiectul cercetării ei atente.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Căpitan Andrew Corrvan. Edward Cary interveni între ei şi făcu prezentările. Domnişoara Tempest Holderin.

— Tempest?

Andrew făcu o plecăciune, deşi nu reuşi să îşi reţină mirarea. Deşi renunţase cu mult timp în urmă la manierele de gentleman, toţi anii în care le pusese în practică făcuseră din acest gest unul automat.

Explicaţia lui Cary fu atent gândită.

— Tatăl ei era un om… nonconformist.

— Un admirator al lui Shakespeare, îl corectă Tempest Holderin.

Ochii îi sclipiră, iar el realiză că nuanţa lor îi părea surprinzător de familiară. Erau nişte ochi în care orice bărbat s-ar fi înecat cu uşurinţă, având culoarea mării înainte de furtună. La urma urmelor, poate Thomas Holderin ştiuse ce face.

— Cele două cu greu se exclud reciproc, remarcă Andrew, o parte din el sperând că ea va citi provocarea în cuvintele lui. Indiferent cât de mult l-ar fi admirat tatăl tău pe Bard, nu poţi nega că o alegere mai convenţională ar fi fost să te numească după unul dintre personajele din piesele lui Shakespeare, decât după titlul uneia dintre ele.

— Poate a crezut că nu s-ar potrivi Caliban, îi răspunse ea, ridicându-şi bărbia ascuţită.

Andrew se abţinu să nu zâmbească.

— Mă refeream, desigur, la Miranda.

Păru să fie surprinsă cât de bine cunoştea el piesa.

— „O, lume nouă, frumoasă eşti, cu-asemenea făpturi!” cită ea replica faimoasă a Mirandei, momentul în care eroina din *Furtuna* dă cu ochii pentru prima dată de un tânăr arătos. O recită însă aproape oftând, mai degrabă potrivit pentru tatăl sătul de lume, Prospero. Nu, Miranda nu s-ar fi potrivit, te asigur. Nu sunt atât de naivă ca ea. Mai ales în ceea ce priveşte bărbaţii, adăugă ea, nu tocmai şoptit.

— Scuză-ne, Tempest. Cary părea să nu găsească nimic amuzant în schimbul lor de replici. Am o afacere urgentă de discutat cu căpitanul.

— Afaceri? Excelent, adăugă ea, rămânând pe poziţii. Voiam să te întreb despre raportul doctorului Murray privind piciorul lui Regis. Ai veşti de la domnul Whelan? Ştiu că se apropie vremea secerişului, dar nu voi trimite oamenii să lucreze la moară dacă există pericolul să se dărâme.

— Murray a trecut de dimineaţă şi a spus că rana lui Regis este aproape vindecată, îi zise Cary. Nu există pericol de infectare. Am de gând să aflu noutăţi mâine de la Whelan. Ştii că nu-mi doresc să aibă cineva de suferit.

— Sigur că nu, Edward, răspunse, înmuindu-se. Ai fost însă atât de ocupat de când a plecat domnul Fairfax. Uneori mă gândesc că ar fi trebuit să-i interzic să plece.

— Nu suntem toţi atât de devotaţi, draga mea. Cary zâmbi forţat. În plus, deşi părea zdravăn, mereu am bănuit că inima lui Fairfax, sau măcar o parte din ea, a rămas în Anglia.

Domnişoara Holderin nu comentă la trăncăneala sentimentală a lui Cary, dar chipul ei vorbea pentru ea.

— De ce nu mă laşi să te ajut? Aş putea vorbi cu domnul Whelan, sugeră ea, schimbând subiectul.

— Nu vei face asta!

Andrew se aşteptă ca ea să se bosumfle la refuzul sec al lui Cary, dar fu repede dezamăgit. Tempest Holderin părea foarte obişnuită să audă astfel de comentarii, dar nu să le dea ascultare. Se încruntă, dar Cary nu cedă. Deşi departe de a fi imun la privirea ei, se părea că cel puţin învăţase să judece diferenţa dintre vijelie şi uragan.

— O tânără nu poate merge neînsoţită în Portul Englez, căci nu va fi în siguranţă.

— Doar nu te aştepţi să stau aici cu mâinile în sân şi…

— Cu mâinile în sân? Cary o privi din cap până în picioare. Cumva, mă îndoiesc că ai făcut asta. Ce văd pe rochia ta este cumva praf de cretă?

Ea încuviinţă oarecum stingherită, iar el clătină din cap, dezaprobator.

— De câte ori ţi-am spus?

— Să nu-i învăţ? Sunt numai litere şi numere, Edward. Ce e rău în asta? îl contrazise ea, în timp ce încerca să

înlăture dovada de pe rochie.

— În momentele astea, când pe buzele tuturor sunt zvonuri de răscoală? Dacă eşti prinsă, va fi foarte rău – atât pentru tine, cât şi pentru ei.

— Atunci nu voi fi prinsă. Deoarece nu reuşi să îşi îmbunătăţească aspectul rochiei, se îndreptă şi scoase un sunet cu limba spre maimuţica maronie. Vino, Jasper. Se pare că deranjăm.

Cu grijă, maimuţa coborî de pe draperie pe umărul ei. Caliban se trase din strânsoarea lui Andrew şi sări, încercând pentru ultima oară, disperat, să prindă micul torţionar.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Caliban, spuse ea zâmbindu-i câinelui. Şi pe dumneata, căpitane!

— Aşteaptă!

Andrew îi întinse cartea pe care ea o scăpase, un volum legat în piele, care nu părea vechi, dar foarte citit. Ea îi mulţumi cu o mişcare a capului şi întinse mâna ca să o ia.

— Ce citeşti? întrebă el, ridicând coperta cu degetul mare.

— Ceva groaznic, poţi să fii sigur, îi răspunse ea şi încercă să înşface cartea din strânsoare.

— O poveste gotică? El strânse şi mai tare cotorul cărţii, refuzând să-i dea drumul. O admiri pe doamna Radcliffe?

— Nu neapărat. Îi trase cartea din mână şi o strânse la piept. Dacă chiar vrei să ştii, este domnişoara Wollstonecraft.

— Ah!

Nici chiar un bărbat care îşi petrecuse anii traversând Atlanticul nu putuse ignora controversa din jurul domnişoarei Wollstonecraft şi a cărţilor ei, care sprijineau revoluţia din Franţa şi drepturile femeilor. Deci domnişoara Holderin era o revoluţionară? Se potrivea cu ce auzise despre ea.

Nimic însă din toate astea nu-l făcea să accepte planul lui Edward Cary. Şase săptămâni pe mare cu o intelectuală care o citea pe Wollstonecraft? Nici în ruptul

capului.

— Chiar îngrozitor, murmură el.

Bănuind că râdea de ea, vru să riposteze. Înainte de a putea rosti ceva, Eduard interveni:

— Du-te acasă, Tempest, o îndemnă el, conducând-o spre uşă, cu mâna pe spatele ei. Gestul ar fi fost permis sub haina afecţiunii fraterne, dar pentru Andrew părea ca şi cum îşi afirma controlul asupra ei. Dacă pot, te voi însoţi la cină.

Promisiunea companiei lui o făcu să se mai înmoaie.

— Ca în vremurile bune. Îi voi spune lui Mari să gătească unul dintre felurile tale preferate. Dar n-o să uiţi de moară, da?

— N-o să uit.

Maimuţa îi aruncă o privire obraznică înainte să plece, provocându-l pe Caliban, care începu iar să latre, făcându-l pe Andrew să se lase pe vine lângă el pentru a-l opri.

— Stai, Cal, şopti el, cu gândul în altă parte.

— Nici eu n-am prea multă răbdare cu Jasper, bătrâne, recunoscu Cary în timp ce intra în cameră, aruncându-i câinelui o privire solidară. Maimuţica aia se află departe de casă. Un marinar de pe un vas cu sclavi a capturat-o din Africa, vrând să o facă animalul lui de companie, îi explică el lui Andrew, care se ridica în picioare. Când Tempest a văzut cât de brutal era tratat animalul, l-a salvat. Asta fac cei din familia Holderin, adăugă el gânditor.

Având în vedere averea pe care o avea la dispoziţie tânăra, Andrew şi-o imaginase pe prinţesa zahărului mult mai sclifosită şi mai elegantă şi, probabil, mai crudă. Nu anticipase o rochie murdară de cretă, simpatii radicale şi o maimuţă. Tempest Holderin nu era genul de femeie care să fugă de belele – era genul care alerga spre ele cu braţele deschise. Se înşelase. Şi Edward Cary se înşela. Nu avea nevoie să fie salvată de individul acela, lordul Nathaniel. Avea nevoie să fie salvată de ea însăşi.

Cary se întoarse la birou şi începu să caute prin teancul de hârtii pe care le aranjase cu câteva momente înainte. Alegând una dintre ele, luă un toc.

— Spune-mi preţul tău!

Andrew clătină din cap. Nu mai mersese în Anglia – *acasă,* ar spune unii, deşi pentru el nu avea să fie astfel – de mai bine de zece ani. Un bărbat în situaţia lui Cary nu putea să îi ofere niciodată suficient pentru a-l trimite înapoi.

— La răpiri nu mă bag.

Îndrăzneţ, Cary scrise ceva pe hârtie.

— Atunci gândeşte-te la asta ca la o salvare.

Dacă răpirea nu era genul lui Andrew, nici salvarea nu era. În viaţă, el fusese mai degrabă înclinat spre distrugere. Indiferent de suma pe care i-o oferea Cary, întâlnirea cu domnişoara Holderin îl convinsese să-l refuze. Oh, era tentantă în felul ei, aşa era, cu bogăţia aia de bucle arămii şi ochi furtunoşi. Se temea că asta era problema.

— Jumătate acum, spuse Cary, întinzându-i biletul. Restul după ce va fi dusă în siguranţă la bunicul ei în Yorkshire.

Fără tragere de inimă, Andrew îl luă şi, în acelaşi timp, îşi duse cealaltă mână la ochi, sperând că va putea cumva să şteargă acea după-amiază – cel puţin în ceea ce privea cifrele de pe hârtie, care păreau înceţoşate.

Probabil că se holbase la număr mai mult timp decât realizase, căci Caliban scânci şi îi atinse mâna cu nasul lui ud, confuz din pricina imobilităţii neobişnuite a stăpânului său. Hârtia tremura.

Nu-şi imagina de unde putuse obţine Edward Cary acea sumă. Oare fura din averea personală a domnişoarei Holderin pentru a plăti răpirea? Din punctul lui de vedere, tot nu ar fi fost suficient. Era însă mult mai greu să refuze în numele echipajului său. Cu siguranţă Bewick şi alţi câţiva vor fi foarte încântaţi să revadă bătrâna Londră.

— Ei bine? insistă Cary.

Bărbatul se convinsese că avea nevoie de cineva care să încalce regulile şi să salveze o femeie care părea să nu le ia în consideraţie.

Oare se gândise la ceea ce s-ar fi putut întâmpla între Tempest a lui şi un astfel de bărbat?

— Şase săptămâni pe mare. Va fi compromisă, să ştii.

Cary tresări.

— Sunt convins că numai reputaţia ei. Dacă ar rămâne, mult mai multe lucruri ar fi pierdute, adăugă el, părând resemnat.

Andrew mototoli hârtia în pumn. În ciuda a ceea ce credea, încuviinţă din cap.

— O voi face!

Capitolul 2

„Ce ar face domnişoara Wollstonecraft?”

Tempest îşi punea adesea această întrebare, mai ales în astfel de momente. Ştia că domnişoara Wollstonecraft trebuise să facă faţă opoziţiei lumii cu privire la ideile ei despre drepturile femeilor, dar era sigură că autoarea nu întâlnise niciodată pe cineva precum Edward Cary, care să fie de acord cu fiecare principiu enunţat în cărţile ei, dar care era în acelaşi timp hotărât să le înfăşoare pe anumite femei în vată pentru a se asigura că sunt ferite de pericol. O înfuria gândul că Edward, care o ştia aproape dintotdeauna, nu o credea în stare să aibă singură grijă de ea. Pe când erau copii fusese una, dar acum ea avea aproape 23 de ani…

Gândurile îi fură întrerupte de sunetul ghetelor coborând scările casei lui Edward. Nedorind să dea ochii cu Edward sau cu oaspetele lui, se ascunse după colţ, aproape ciocnindu-se cu băiatul de la grajd, Hector. Acesta stătea la umbră, ţinând frâiele calului căpitanului Corrvan, un murg castrat care contrazicea reputaţia McGinty’s Livery de a furniza numai iepe amărâte.

Calul se feri şi încercă să îşi scuture capul, dar strânsoarea fermă a lui Hector îl împiedică, făcându-l numai să pufnească nemulţumit la sosirea neaşteptată a lui Tempest. Din fericire, Jasper nu ţipă şi nici măcar nu scoase vreun sunet. În schimb, se cocoţă pe umărul lui Hector şi începu să caute zahăr în buzunarul băiatului. Zâmbindu-i înapoi acestuia, Tempest simţi respiraţia caldă a calului

când nimeri aproape sub nasul lui.

Când auzi strigătul unui bărbat, Hector duse calul în faţă, iar Tempest trase cu ochiul. Chiar dacă era un om al mării, căpitanul Corrvan părea să se simtă confortabil în prezenţa cailor, căci luă frâiele şi mângâie liniştitor spatele animalului agitat.

Edward nu se vedea. Discuţia dintre cei doi probabil că se terminase mult mai rapid decât anticipase Edward. Nu-i stătea în caracter să nu-şi conducă oaspetele. Oare întâlnirea se încheiase aşa cum îşi dorise?

De obicei oamenii nu-l dominau pe Edward Cary, iar pentru asta ea era cu adevărat recunoscătoare. Modul lui de administrare făcea ca Harper’s Hill să meargă fără probleme, ba chiar să fie mai bine administrat decât fusese pe vremea când tatăl ei era încă în viaţă. Fără Edward, visul tatălui ei şi al ei s-ar fi destrămat.

În acel moment însă, din cauza frustrării, spera, în mod egoist, ca dorinţa lui Edward să fi fost refuzată de căpitanul Corrvan. Asta nu însemna că îşi dorea să vadă satisfacţia sarcasticului căpitan.

Privindu-l, observă că îi oferise lui Hector o monedă pentru că avusese grijă de calul lui. Nu aruncă banul în aer pentru a se distra văzându-l pe băiat aruncându-se după el, aşa cum ar fi făcut cei mai mulţi bărbaţi – asta dacă s-ar fi gândit să ofere ceva unui sclav. Apoi, dintr-o mişcare ce nu trăda niciun efort, îşi trecu piciorul lung peste şa şi întoarse calul. Caliban, care adulmecase ceva într-un tufiş, îl urmă fără să fie chemat. Aruncând în urmă pietriş şi scoici sfărâmate, cei trei se îndepărtară pe alee.

În timp ce căpitanul Corrvan dispărea din vedere, Tempest ieşi din ascunziş. Hector încă privea cu ochi mari calul şi călăreţul, iar ea se temea că propria expresie trăda aceeaşi mirare. Ce ar zice Edward dacă ar vedea-o holbându-se după căpitan ca o puştoaică? Cândva ar fi râs de ea, dar în ultimul an se transformase într-un nesuferit.

Oh, spera că absenţa lui Edward şi plecarea dramatică a căpitanului Corrvan însemna că afacerea lor se încheiase nefavorabil pentru amândoi, fără ca vreo unul dintre ei să

obţină ceea ce-şi dorea. Asta ar fi înveselit-o. Încuviinţând mulţumită, porni spre casa mare, alegând să ignore faptul că prin destinaţia aleasă nu făcea decât să îi dea ascultare lui Edward – dar serios, unde altundeva putea merge?

În timp ce urca treptele unei scări ce dădea spre o verandă largă, în partea de nord, auzi paşi de cealaltă parte, pe scara identică, în acelaşi ritm cu ai ei. Poate era Edward, care venise să o certe iar.

— Nu crezi că te-ai făcut înţeles azi? întrebă ea în timp ce ajunse în capătul scărilor, reuşind să vadă astfel cine venea din partea de sud.

Nu era Edward.

— Pardon?

Deşi avea aproape 50 de ani, Lord Nathaniel Delamere urcă treptele sprinten, de parcă ar fi fost mult mai tânăr, făcând să fluture în jurul gleznelor haina lungă stacojie. Făcu o plecăciune atunci când ajunse lângă Tempest la uşă.

— Iertare, milord, spuse ea, făcând o reverenţă în timp ce uşa se deschise spre înăuntru, manevrată de nişte mâini invizibile. Te-am confundat.

În timp ce o însoţi înăuntru, ea zări neplăcerea care i se citi pe chip.

— Haide, Tempest, am crezut că ne-am înţeles!?

Prima dată când o ceruse în căsătorie îi spusese, ba nu, îi *ordonase* mai bine-zis, să renunţe la formalităţi. Dar ce alternativă avea? Se înfioră când îşi aminti că atunci când era copilă obişnuia să-l numească „unchiul Nate”. Orice pretenţie a unei legături familiale între ei fusese abandonată cu mult timp în urmă.

În timp ce-şi desfăcea boneta cu bor lat pe care o puse pe masă lângă un aranjament generos de flori de hibiscus, în verdeaţă se zări mişcându-se o şopârlă. Mişcându-şi rapid coada, coborî pe perete şi ajunse imediat pe podea, unde îşi sfârşi zilele sub tocul cizmei lordului Nathaniel.

— Oribile creaturi, bombăni el, în timp ce Jubal, bătrânul majordom, apăru de nicăieri şi se aplecă să cureţe

mizeria, în ciuda rigidităţii reumatice. Putem vorbi singuri? întrebă el, arătând spre uşa din stânga lor.

Papa o numise mereu camera de oaspeţi, deşi nu era atât de mare, nici atât de formală, precum o sugera denumirea. Mobilierul era închis la culoare, masiv, englezesc. Nimeni însă dintre cei care ar fi intrat în încăpere nu s-ar imagina în Anglia. Un perete dominat de ferestre înalte dădea spre verandă, ferestre care acum erau deschise, iar perdelele transparente erau umflate de briza sărată.

Imediat ce trecură pragul, Tempest se întoarse spre lordul Nathaniel.

— Ce anume doreşti să discutăm?

Rămase în picioare, sperând să evite gesturile de curtoazie care ar fi putut prelungi vizita.

Dar când el păşi mai aproape, încât aproape se atingeau, Tempest se îndreptă brusc spre relativa protecţie a unui scaun.

— Cred că ştii, Tempest, spuse el, atingându-i mâna.

În ciuda vârstei, nu era un bărbat urât. Părul lui negru abia începuse să-i încărunţească la tâmple. Uneori, Tempest recunoştea că ar fi putut fi uşor atrasă de el dacă nu ar fi ştiut ceea ce ştia.

— Dacă ai venit să îţi reînnoieşti oferta, domnule, începu ea, însă fu întreruptă de Lord Nathaniel, care descoperise că drumul spre inima ei era blocat de cartea pe care o ţinea la piept.

Trăgându-i-o din mână, privi copertele din piele albastră. După ce răsfoi în grabă paginile, aruncă volumul înjurând.

— Tatăl tău a fost un prost că ţi-a permis să citeşti prostiile astea.

Tempest observă cum cartea căzu, cu faţa în jos şi deschisă, alunecând pe podea până se opri în colţul dur al rogojinii din trestie indiană care înlocuia covorul din lână. În liniştea încăperii, auzi ceva cum se rupe.

— Cum îndrăzneşti? întrebă ea, voind să o ridice.

Degetele care le căutaseră mai devreme pe ale ei se

strânseră ca o menghină în jurul braţului ei.

— Nu-ţi permit să-mi vorbeşti pe tonul ăsta!

Ochii lui negri scăpărară şi, pentru o clipă, Tempest se temu că ar fi putut să o lovească. Dar atunci, văzându-i chipul, expresia feţei lui se mai îmblânzi, deşi strânsoarea nu slăbi.

— O, draga mea, semeni leit cu încântătoarea ta mamă, deşi, din păcate, ai limba cam ascuţită – dovadă că nu e potrivit pentru o tânără să-şi petreacă timpul dând ordine. Tatăl tău nu şi-ar fi dorit să cari povara administrării acestei plantaţii de una singură, Tempest. Altfel nu mi-ar mai fi cerut să am grijă de tine.

Papa spusese asta, era adevărat, însă o spusese când i se apropia sfârşitul, astfel încât Tempest era sigură că acele cuvinte erau adresat e altcuiva, unei persoane pe care numai tatăl ei muribund o putuse vedea.

— Nu sunt singură, insistă ea, refuzând să-i ofere satisfacţia de a încerca să se elibereze. Îl am pe Edward.

Buzele lordului Nathaniel se curbară, dar cu siguranţă nu era vorba despre un zâmbet.

— Am motive să cred că domnul Cary… nu va mai conduce mult timp Harper’s Hill din cauza lipsei de eficienţă.

Cu ajutorul lui Tempest, Edward făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a le oferi sclavilor de pe plantaţie mâncare, haine şi adăpost.

Angajase chiar un medic pentru a avea grijă de ei. Refuza să-i biciuiască sau să permită altora să facă asta în locul lui.

Lordul Nathaniel denumise aceste gesturi mici de clemenţă lipsă de eficienţă, iar ea se gândea că, într-adevăr, în ochii multora, asta reprezentau. Alţi plantatori îşi maximizau profiturile tratând sclavii mai rău decât pe animale, înfometându-i, bătându-i, exploatându-i şi înlocuindu-i imediat după moarte. Venitul lui Sir Barton scăzuse, fără îndoială, de-a lungul anilor, prima dată din cauza administraţiei neobişnuite a tatălui ei, iar acum a lui Edward. Din câte ştia ea, acesta nu se plânsese niciodată…

poate că nici nu observase asta. Tempest se cutremură la gândul că totul avea să se schimbe.

— Mi-am permis libertatea de a-i scrie bunicului tău privind îngrijorările mele, continuă Lord Nathaniel, cu o expresie uşor înfumurată. Poate vrei să citeşti răspunsul lui?

Fără să-i dea drumul, scoase din buzunarul interior al hainei o scrisoare împăturită. Hârtia mototolită şi sigiliul rupt sugera că o purta cu el de câteva zile. Încercând să-şi păstreze calmul, Tempest luă scrisoarea de la el.

Milord,

Îţi mulţumesc sincer pentru scrisoarea dumitale. Cum poşta va pleca într-o oră, nu am timp să îţi scriu mai mult. Dimineaţă voi merge la Crosslands şi îmi voi consulta acolo avocaţii. Domnul Cary va fi eliberat din funcţie imediat. În absenţa mea, te deleg pe dumneata să găseşti un înlocuitor potrivit.

În mare grabă,

B. Harper, baronet

Tempest împături biletul şi i-l înapoie, reuşind să îşi ţină gura, chiar dacă era furioasă. Scrisoarea nu era datată. Cu cât timp în urmă îi scrisese lordul Nathaniel? Şi când primise răspunsul? Era cunoscut faptul că bunicului ei nu-i plăcea să scrie scrisori. În 23 de ani, primise de la bunicul ei o singură scrisoare, cu ocazia morţii tatălui ei. În ea, acesta recunoştea faptul că de acum el era tutorele ei, dar nu o invitase la el, cu atât mai puţin se oferise să vină el acolo, în Antigua, unde nu mersese niciodată, în ciuda faptului că deţinea domenii mari pe insulă. Îi oferise câteva cuvinte de alinare şi-i promisese că-i va scrie din nou. Nu o făcuse. La ce ar fi trebuit să se aştepte acum?

Scrisoarea cu decizia avocaţilor ar putea ajunge peste o lună. Sau niciodată. Dar dacă va sosi? Oh, nu suporta să se gândească la asta. Nu concepea ca Edward să plece.

Oamenii de la Harper’s Hill ar ajunge la mâna unui tiran. Se întrebă dacă lordul Nathaniel nu cumva plănuia să devină chiar el administrator. Era uşor să ţi-l imaginezi cu un bici în mână.

— De ce ai face asta?

— N-aş putea continua să-i permit să profite de generozitatea bunicului tău, răspunse el. Pagubele pe care le-ar putea produce… nu, pe care le-a produs deja moştenirii tale…

Clătinând melancolic din cap, îi dădu drumul braţului.

Tempest ştiuse mereu că totul se rezuma la averea ei. Bărbaţii alergau după ea de patru ani, chiar înainte ca *papa* să-şi dea ultima suflare. Ea însă îi făcuse o promisiune tatălui ei şi intenţiona să se ţină de cuvânt. Îşi reţinu impulsul de a freca locul unde o atinseseră degetele lordului Nathaniel. Acesta va trebui să înveţe să primească şi refuzuri.

— Este… generos din partea ta să te îngrijeşti de ceva care nu te priveşte absolut deloc, milord.

— Tempest, o dojeni el, cu un ton aparent blând. Trebuie să mă crezi când îţi spun că preţuiesc fericirea noastră viitoare, draga mea. Ce trebuie să fac pentru a-ţi arăta cât de mult? Îşi ridică mâna şi, în ciuda hotărârii ei de a rămâne nemişcată în faţa ameninţării, Tempest tresări. Cu un zâmbet de superioritate, lordul îi dădu după ureche o şuviţă înainte de a-şi trece degetele reci peste obrazul ei, oprindu-se pe buzele ei. Spune-mi că te vei mărita cu mine, iar eu îi voi permite lui Cary să-şi păstreze postul.

Nu putu deschide gura pentru a vorbi, căci ar fi părut să-i sărute degetele. În schimb, clătină din cap, un gest care, din păcate, părea să-l satisfacă la fel de mult.

— Ah, Tempest, ţie chiar îţi place să faci lucrurile dificile pentru un bărbat până să obţină un da de la tine, şopti el, apropiindu-se. Îi ridică bărbia, ţinând-o între degetul mare şi restul şi obligând-o să-i întâlnească privirea. Să nu te îndoieşti niciodată că voi continua să mă ridic la înălţimea provocării impuse de neascultarea ta. În cele din urmă, se va face voia mea.

Îndepărtând-o, se întoarse şi ieşi din casă.

Îndată ce uşa se închise în urma lui, ea luă cartea de pe podea, apoi alergă pe hol, urcă scările în grabă şi se închise în dormitor. Omeah era deja acolo. Tempest aşeză volumul rupt pe măsuţa de toaletă, cercetând locul unde fusese avariat, precum şi foile care fuseseră smulse. În mare parte, putea fi reparat. Totul, cu excepţia unei singure pagini, care fusese ruptă pe jumătate.

Cu vârful degetului, mângâie linia zimţată care trecea acum prin cuvintele scrise de tatăl ei, cu un scris tremurând, subţire, pe care cu greu i-l recunoştea.

Pentru fiica mea, fie ca mereu să fie o fiinţă raţională.

Thos. Holderin, 1792

Cartea era rezultatul zilelor pasionale de început ale revoluţiei, când toate discuţiile se purtau în jurul „drepturilor bărbaţilor” din Franţa. Mary Wollstonecraft se lansase curajoasă într-un discurs privind drepturile femeilor – „fiinţe raţionale”, insistase ea, care erau capabile să gândească singure şi să ia decizii de bun-simţ. Lumea se aştepta ca femeile să acţioneze după cum le dicta inima. Domnişoara Wollstonecraft voia numai ca femeile să-şi poată folosi şi mintea.

Aceste cuvinte înţelepte fuseseră ultimul cadou pe care tatăl ei putuse să i-l ofere şi era un dar pe care Tempest era hotărâtă să îl răsplătească.

Omeah aruncă o privire peste umărul ei şi bombăni:

— Ce s-a întâmplat, domnişoară?

— Lord Nathaniel, şopti ea.

— Bărbatul ăla nu ştie decât să-i rănească pe alţii. Tăcu şi îşi aşeză degetele negre peste cele albe ale lui Tempest. Poate a venit vremea să vă asiguraţi că nu vă va face acelaşi lucru.

Tempest îşi ridică ochii de la carte şi privi chipul încruntat al lui Omeah.

— Ce vrei să spui?

Femeia băgă mâna în buzunarul şorţului ei imaculat, scoase un teanc de hârtii împăturite şi i le dădu lui Tempest.

— Jubal mi-a zis să vă dau corespondenţa.

Fără să răspundă, Tempest sortă scrisorile. Mâini necunoscute, mâini pe care le ştia prea bine. O invitaţie la bal în St. John de la un plantator care spera la o căsătorie între ea şi fiul lui. Două invitaţii pentru a merge la călărie sâmbătă, după slujbă. A cincea cerere în căsătorie în tot atâtea zile de la un bărbat pe nume Gillingham, care deţinea un local în Portul Englez, dar care, aparent, spera la mai bine.

— Crezi că ar trebui să accept una dintre ele, nu, Omeah?

Omeah ridică din umeri.

— Să îl fac pe vreunul dintre ei stăpânul meu… şi al tău? insistă ea. Să-i dau dreptul vreunuia dintre ei să-l alunge pe domnul Edward, să-l pună pe Hector să lucreze pe câmpurile cu trestie-de-zahăr, să-l biciuiască pe Jubal din cauza modului în care lustruieşte argintăria şi, poate, să încălzească patul lui Mari din când în când?

Ştiau amândouă că nu era o exagerare, că asta făceau de obicei plantatorii, dar Omeah îşi îndreptă spatele şi rămase fermă.

— El va fi mai rău.

Avea, desigur, dreptate. Lordul Nathaniel era cel mai rău, iar Tempest ştia asta. Nu fusese mereu bărbatul care era acum sau, dacă fusese, reuşise să ascundă asta foarte bine. Oh, mereu băuse prea mult şi avusese limba ascuţită, dar în Indiile de Vest, acestea erau cu greu considerate vicii. Abia după moartea tatălui ei brutalitatea şi josnicia lui începuseră să se manifeste. Dacă *papa* ar fi cunoscut adevărata natură a acestui bărbat, niciodată nu s-ar fi împrietenit cu el şi, cu siguranţă, nu şi-ar fi dorit niciodată ca fiica lui să se mărite cu un astfel de bărbat. Nici măcar pentru a-l salva pe Edward, pe care îl iubise ca pe propriul fiu.

Ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi, în timp ce citea,

în ceaţă, scrisoarea domnului Gillingham. Clipi, încercând să le înlăture şi să se concentreze, însă privirea ei pierdută căzu iar pe cartea încă deschisă.

„Ascultă-ţi mintea, nu inima, ascultă-ţi mintea, nu inima” – iar şi iar, domnişoara Wollstonecraft încuraja femeile să pună pe primul loc raţiunea, apoi emoţia. *Papa* îşi ascultase mereu inima. „Moale”, aşa îl numeau ceilalţi plantatori. Aşa că Tempest încercase să fie cea raţională. Oh, avea în continuare sentimente profunde. Nu degeaba purta numele a ceva atât de sălbatic şi de imprevizibil precum o furtună tropicală. Nu îşi putea însă permite să nutrească idei romantice, în special dacă stăteau în calea datoriei sale.

— Nu vreau un soţ, Omeah, îi reaminti prietenei sale din copilărie.

După spusele domnişoarei Wollstonecraft, căsătoria era o formă de sclavie pentru femei – iar Tempest ştia câte ceva despre asta. Dacă s-ar fi căsătorit, ar fi sacrificat controlul asupra a tot ceea ce avea să moştenească într-o zi.

— Nu avem nevoie de altcineva care să ţină pe picioare Harper’s Hill, insistă ea pentru a nu ştiu câta oară, iar cea mai bună cale de a garanta siguranţa tuturor este să rămân singură şi independentă.

Trebuia să recunoască însă că în unele zile simţea că nici toată hotărârea din lume nu avea să fie suficientă pentru a garanta libertatea ei şi a celor pe care îi iubea. Cu un strigăt de frustrare, îşi aruncă mâinile în aer. Scrisorile peţitorilor ei se împrăştiară, apoi căzură pe podea ca o invazie de lăcuste coborând din cer.

Trebuia să existe o cale să scape de ei – începând cu lordul Nathaniel. Dacă s-ar fi putut bucura măcar de sprijinul bunicului ei. I-ar putea scrie, pentru a contrazice minciunile care îi fuseseră spuse. Dar chiar dacă scrisoarea ei ar ajunge la timp, cuvintele ei nu ar avea prea multă putere. Se îndoia că acesta avea să o asculte, chiar dacă ar fi stat faţă în faţă. Desigur, ea nu avea niciun gând să părăsească Antigua.

Simţind brusc nevoia să ia o gură de aer, dădu un şut scrisorilor şi se îndreptă spre fereastră, apoi ieşi pe verandă, fără să-i pese de soare sau de vântul aspru, atentă numai la priveliştea pe care o avea în faţă. De la această înălţime, putea vedea mare parte din plantaţie: şirurile de colibe ale sclavilor între care se aflau parcelele, trestia-de-zahăr care creştea mai înaltă decât un stat de om şi care, la maturitate, căpăta o culoare galbenă-verzuie, iar în depărtare apele albastre ale Angel’s Cove.

Ce s-ar alege de toate astea dacă Edward nu ar mai fi aici pentru a ţine totul în mişcare? Nu era suficient să refuze să se mărite. Nu era suficient să intre în acele colibe ducând mâncare sau cataplasme, ori o tăbliţă şi cretă. Dacă lordul Nathaniel reuşea să îl alunge pe cel mai înfocat susţinător al ei, va trebui să găsească o modalitate de a conduce singură Harper’s Hill.

Ar putea începe întâlnindu-se cu domnul Whelan în locul lui Edward, se gândi ea în timp ce privea moara de vânt care se mişca agale în ciuda brizei puternice.

Poate era un pas mic, dar poate, dacă bărbaţii de pe insulă ar începe să o vadă ca pe o femeie de afaceri, vor înceta să o curteze.

— Omeah, spuse ea, întorcându-se şi simţind vântul încurcându-i cârlionţii care îi atârnau pe spate, spune-i lui Jubal să cheme şareta. Merg în Portul Englez.

Probabil că gândurile care i se învârteau prin minte i se citeau pe chip.

— La ce vă gândiţi, domniţă? întrebă Omeah cu mâinile în şold.

— La o modalitate de a ne păstra libertatea.

Având în vedere încruntarea lui Omeah, se vedea că răspunsul nu o satisfăcuse.

— Cum?

— Cred, răspunse Tempest, călcând pe scrisori în timp ce traversa încăperea, că aceşti domni de seamă trebuie să vadă cine ţine frâiele aici.

— Cine vă va însoţi?

— Nimeni.

Omeah dădu din cap, dezaprobator.

— Nu, domniţă. Mai bine rămâneţi acasă. Arătă spre scrisorile împrăştiate şi mototolite. După o vreme, bărbaţii ăştia se vor răzgândi.

— Nu sunt în pericol, răspunse Tempest cu mai multă îndrăzneală decât avea cu adevărat.

— Portul Englez nu este un loc pentru dumneavoastră. Mai ales dacă mergeţi singură.

La fel ca avertizările lui Edward, cuvintele lui Omeah îi trecură pe la urechi. În copilărie mersese de multe ori cu tatăl ei în Portul Englez, privind cum se încărca zahărul şi se descărcau sclavii. Acolo îi împărtăşise pentru prima dată visul lui. Ştia că străzile înguste vor fi împânzite de marinari, de bărbaţii duri care supravegheau sclavii, dar şi de bărbaţii eleganţi, în uniformă, ai Flotei Regale. De-a lungul vieţii ei petrecute pe insulă, învăţase cum să recunoască şi cum să evite bărbaţii de teapa lor.

De exemplu, căpitanul Corrvan. Dacă ar fi fost personajul unui roman, înfăţişarea lui ar fi descrisă, desigur, drept „de pirat”, cu ochii verzi şi cu înfăţişarea încruntată şi chipeşă. La asta se mai adăugau hainele pătate de sare, ghetele roase şi o barbă neagră, de o săptămână, care îi întuneca chipul.

În lumea ei însă, piraţii nu erau produsul romantic al imaginaţiei exagerate a unei scriitoare. De obicei nu discutau despre Shakespeare, nu făceau plecăciuni şi nici nu-şi exprimau opinii despre filosofia lui Mary Wollstonecraft. Mai important, Edward Cary nu făcea afaceri cu ei.

Căpitanul Corrvan nu era pirat, dar se dădea drept unul, aşa că de ce ar fi trebuit să se teamă de un astfel de bărbat? Din cauza limbajului grosolan? A privirilor răutăcioase şi jignitoare? Îndurase asta din partea lordului Nathaniel chiar în casa ei. Nu era ca şi cum cineva avea să o răpească de pe stradă în toiul zilei.

Avea să meargă în Portul Englez, să îşi rezolve problemele şi să se întoarcă acasă înainte de cină. În cazul în care comportamentul ei i-ar fi făcut pe unii să strâmbe

din nas, cu atât mai bine. Putea să facă faţă dezaprobării inevitabile a lui Edward dacă aceasta avea să însemne că George Gillingham şi toţi ceilalţi nu aveau să o considere o mireasă potrivită.

Tempest se privi în oglindă în timp ce îşi aşeza boneta pe cap. În circumstanţe obişnuite, şi-ar fi aranjat părul şi şi-ar fi schimbat rochia înainte să plece. Astăzi însă, voia să fie văzută aşa cum era: o femeie care nu dădea doi bani pe astfel de frivolităţi. O femeie dispusă să îşi croiască propriul drum.

Lângă reflexia ei, zări şi chipul bătrânei doici.

— Oh, Omeah, nu te îngrijora, spuse ea, întorcându-se pentru a o îmbrăţişa. În ce belele aş putea intra în numai câteva ore?

Capitolul 3

Conversaţia de la Harper's Hill îl făcuse pe Andrew să-şi dorească să plece în căutarea unei crâşme liniştite şi întunecate, unde să se poată îmbăta suficient de tare pentru a uita că acceptase să o răpească pe Tempest Holderin.

King's Arse (Fundul regelui), sau cum naiba se chema amărâta aceea de crâşmă, era cu siguranţă suficient de întunecoasă. Praful vechi de o sută de ani care acoperea ferestruica era un antidot eficient pentru lumina orbitoare a soarelui de după-amiază. Spre deosebire de străzile aglomerate, aerul din tavernă părea răcoros, spre bucuria lui. Berea nu era chiar cea mai proastă pe care o băuse, iar locul era, fără îndoială, liniştit.

Prea liniştit.

La picioarele lui, Caliban stătea întins cu botul pe labe, cu ochii închişi, dar cu urechile ciulite. La dreapta lui se afla domnul Bewick, timonierul-şef de pe *Fair Colleen,* care se holba în tăcere la halba neatinsă. Lângă Bewick stătea Timmy Madcombe, dezgustat şi tăcut, cu înfăţişarea

unuia care tocmai ce dăduse pe gât o duşcă de alcool contrafăcut şi se temea că o să îi vină înapoi.

În colţul îndepărtat al tavernei se aflau cei câţiva clienţi: doi bărbaţi care stăteau cu capetele apropiate şi discutau în şoaptă. Unul era un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul negru, îmbrăcat într-o haină lungă, stacojie; celălalt era îmbrăcat aproape în totalitate în negru. Andrew nu putea auzi nimic din ceea ce discutau. La un moment dat, bărbatul în negru murmură ceva şi întinse mâinile, cu palmele în sus. La degetul mic al mâinii drepte străluci în lumina slabă un inel din aur cu sigiliu. Celălalt bărbat râse.

Nimic din comportamentul celor doi nu ar fi trebuit să atragă atenţia lui Andrew. Şi totuşi o făcuse, şi nu putea scăpa de senzaţia că discuţia lor ascundea ceva sinistru. Sau poate doar conştiinţa lui încărcată era cea care îl făcea să gândească astfel. La urma urmelor, el era cel care trebuia să pună la cale răpirea unei moştenitoare.

În ciuda liniştii pe care o căutase, Andrew se împinse de lângă masă şi era pregătit să se ridice când strigăte şi un trosnet venind dinspre masa din depărtare îl făcură să ducă imediat mâna la cizma unde ţinea ascuns un pumnul. Caliban se ridică în picioare. Când Andrew se întoarse, cu lama ascunsă în palmă, bărbatul în roşu îşi îndepărta părul ud din ochi şi scutura spuma de pe mâneca distrusă a hainei. O tavă uzată, goală se învârti haotic înainte să cadă, iar halbele odată pline erau acum răsturnate, din ele prelingându-se lichidul pe masă şi pe podea. Sub picioarele bărbaţilor se formase un lac de bere.

Bărbatul îmbrăcat în haine negre, neatins de accident, se forţă să mascheze un zâmbet amuzat, însă celălalt bărbat se ridică, roşu la faţă, precum haina. Când vorbi, Andrew putu auzi fiecare cuvânt rostit cu claritate, deşi vocea lui era straniu de liniştită.

— Rahat nenorocit, zise el, apucându-l de gât pe băiatul care îi servise.

Ochii băiatului se rotiră plini de teamă, mari şi albi pe chipul negru. Un băiat costeliv, de aproape opt ani, fusese probabil copleşit de greutatea tăvii pe care o aducea.

Dintr-o mişcare, bărbatul îl împinse pe băiat pe podeaua udă şi alunecoasă. Băiatul vru să se îndepărteze târându-se, dar un şut rapid îi zădărnici încercarea, şi când mâinile îi alunecară, bărbatul profită de avantaj şi-l imobiliză, apăsând cu gheata pe pieptul lui mi. Băiatul gâfâi, dar apoi încetă să se mai zbată.

— Hei, gata, bombăni Timmy, care simţi compătimire pentru băiat, poate datorită propriilor tinereţi şi experienţe.

Caliban mârâi, iar Bewick începu să se ridice, însă Andrew le făcu semn să stea liniştiţi, sperând că cei doi bărbaţi nu observaseră, astfel încât să nu înceapă cearta. Ştia că avea şanse în faţa a doi beţivi, dar ar fi preferat să evite încăierarea dacă era posibil.

Când se întoarse spre cealaltă masă, văzu că bărbatul în roşu începuse să descheie nasturii prohabului.

— Mă uzi cu pişatul pe care stăpânul tău ni-l vinde pe post de bere, băiete? Îţi arăt eu ţie!

Băiatul se zbătu, ascunzându-şi faţa de jetul inevitabil, însă bărbatul nu făcu decât să-l apese şi mai tare cu gheata. Cu toate acestea, copilul nu începu să plângă.

— Destul! Andrew păşi spre bărbat.

Având peste 1, 80 înălţime, pentru el era suficient să se ridice pentru a pune capăt unei încăierări. Bărbatul în roşu era atât de acaparat de dorinţa lui de răzbunare încât nu părea să-i pese de propria siguranţă. Îşi ridică ochii de la victimă numai cât să-i strige:

— Cară-te!

Cu o mână pe umărul străinului, Andrew repetă:

— Am zis destul! Lasă băiatul în pace!

— Şi dacă nu vreau?

Cu mâna stângă, Andrew scoase pumnalul pe care i-l puse lângă coaste, suficient de discret însă încât să nu fie văzut de ceilalţi.

— Dacă viermele pe care-l ascunzi în nădragi îşi face apariţia, rosti el atât de încet încât doar bărbatul în roşu putea auzi, ţi-l voi servi pe tavă.

Andrew îşi răsuci puţin încheietura, astfel încât vârful cuţitului să-l înţepe pe individ între două coaste, pentru ca

bărbatul să fie convins că avea atât puterea, cât şi voinţa de a face ceea ce-l avertizase, ba chiar mai mult.

Bărbatul îşi arcui spatele pentru a se feri de cuţit şi-i aruncă o privire speriată, disperată amicului său, care părea ţintuit de neputinţă şi care nu dorea să intervină într-o încăierare în care era evident că erau sortiţi să piardă.

După un moment lung de o tăcere îngrozitoare, în care singurele sunete erau mârâitul lui Caliban şi picăturile de bere care se prelingeau de pe marginea mesei pe podeaua de piatră, Andrew auzi scrâşnitul pielii bocancilor. Oponentul lui îşi mută greutatea pe celălalt picior şi-şi ridică gheata de pe pieptul băiatului.

Băiatul încercă să se ridice, dar căzu iar, cu chipul străbătut de un rictus de durere. Avea vânătăi şi poate chiar şi o coastă ruptă. Andrew era convins însă că se va recupera.

— Eşti căpitanul lui *Fair Colleen,* nu? întrebă băiatul.

— Da.

— *Fair Colleen?* Ce nume ciudat pentru o corabie de comerţ, zise bărbatul în roşu. Cred că proprietarul avea o slăbiciune pentru vreo târfă irlandeză.

Caliban, care înţelegea engleza mai bine decât s-ar fi aşteptat cei mai mulţi, se repezi din locul lui de sub masă, mârâind, cu colţii dezgoliţi. Bărbatul dădu cu piciorul, ca şi cum ar fi ameninţat câinele cu o lovitură.

— Eu n-aş face asta, spuse Andrew încet, învârtind cuţitul suficient încât să străpungă materialul hainei stacojii, dar nu suficient încât să îl facă să sângereze. Încet, bărbatul ridică mâinile, în semn că se predă. Deşi n-ar trebui, îţi voi ierta insulta. *Colleen* a fost corabia tatălui meu, pe care a denumit-o după mama.

Îndepărtând pumnalul, Andrew îl împinse pe individ spre amicul lui înlemnit.

— Vei plăti pentru asta, nenorocitule!

Bărbatul în roşu îl ameninţă înfuriat, însă ameninţarea păru brusc mai puţin înspăimântătoare când bărbatul se trezi cu pantalonii în vine. Ridicându-i, îi făcu semn prietenului său să-l urmeze şi ieşiră din cârciumă.

Andrew întinse mâna băiatului pentru a-l ajuta să se ridice şi îi văzu cicatricile de la încheieturi care se iviră sub mânecile zdrenţuite.

— Cum te numeşti?

— Stăpânul Gillingham îmi zice Caesar.

— Înţeleg. Şi bărbatul în roşu?

Cu teamă în privire, Caesar se uită rapid spre uşa din spate a cârciumii.

— Lordul Nu ştiu-cum. De… De…

— Delamere? sugeră Andrew.

Băiatul încuviinţă.

— Cine e ăsta? întrebă Bewick, surprins când căpitanul recunoscu numele.

— Nimeni, îl repezi Andrew, punând capăt speculaţiilor celuilalt.

Nimeni… Numai un bărbat căruia îi făcea evident plăcere să abuzeze oamenii nevinovaţi şi fără apărare. Un nimeni care spera ca, într-o zi, să deţină o plantaţie extrem de valoroasă. Un nimeni a cărui influenţă se întindea dincolo de comercianţii locali şi de marinarii în trecere până la cele mai înalte niveluri din Antigua.

Era bărbatul care intenţiona să o îmblânzească pe domnişoara Tempest Holderin.

— Şi celălalt individ?

Caesar ridică din umeri.

— Nu-i ştiu numele. Stăpânul Gillingham zicea că e un bărbat de la biserică.

Un preot. Şi era evident să se afle sub influenţa lui Delamere. În cele din urmă, se părea că nu degeaba se îngrijorase Cary.

În grabă, Andrew trecu în revistă puţinele opţiuni pe care le avea. Prima întrebare era ce să facă în privinţa băiatului. Dacă îl salva de un tiran nu însemna neapărat că nu va cădea în mâinile altuia; când stăpânul lui va vedea dezastrul, cu siguranţă urma să-l pedepsească.

— Ce-ai zice să schimbi peisajul, Caesar?

— Cum aşa, domnule?

— Aş avea nevoie de un băiat de cabină pe *Colleen,*

spuse Andrew, ignorându-l pe Bewick, care clătină din capul lui cărunt.

— Să-l las pe stăpânul Gillingham?

Ochii lui Caesar începură să-şi redobândească licărul.

— Cred că se va bucura să scape de un băiat aşa neîndemânatic, răspunse Andrew zâmbindu-i discret, mângâind părul negru şi cârlionţat al băiatului.

— Da. Contra cost, spuse Bewick, apoi scuipă.

Băiatul se uita când la unul, când la celălalt.

— Atunci vom plăti, declară Andrew, căutând în buzunar câteva monede pe care le aruncă în balta de bere de pe podea. Consideră-te liber. Acum putem pleca?

Când Caesar încuviinţă, Caliban se ridică în două labe şi începu să lingă faţa copilului. Băiatul râse, se strâmbă din cauza durerii ascuţite pe care i-o provocă, dar nu se lăsă şi râse iar, ducând o mână peste gâtul blănos al câinelui, iar pe cealaltă la coastele lui rănite. Privindu-i, o parte din tensiunea pe care o simţea Andrew începu să se risipească. Se părea că rănile fizice aveau să dispară în timp.

— Domnule Bewick, zise el întorcându-se către timonier. Tu şi tânărul Madcombe îl duceţi pe băiat pe corabie. Încercaţi să nu atrageţi atenţia. Eu şi Caliban vom veni mai târziu, după ce ne asigurăm că domnul Gillingham şi lordul nu au de gând să se amestece în planurile noastre.

— Şi apoi? întrebă Bewick sceptic.

— Plecăm.

— Încotro, dacă nu te superi?

Andrew ezită mai mult decât ar fi fost necesar.

— Londra.

Timmy făcu ochii mari, dar Bewick îşi încrucişă braţele la piept.

— Londra?

— Da.

Deja ordonase ca vasul să fie aprovizionat pentru o călătorie de şase săptămâni. Singura întrebare era dacă voia într-adevăr să o ia şi pe Tempest Holderin la bord.

Întâlnirea cu Delamere îi dovedise adevărul vorbelor lui Cary. Îi arătase, de asemenea, cât de periculos ar fi fost

să-şi bage nasul în problemele lor. Răpirea – sau salvarea, sau oricum ar fi numit-o – era o afacere riscantă şi, deşi Andrew îşi asumase multe riscuri în viaţă, avantajele pentru el fuseseră clare de fiecare dată. Ce avea însă de câştigat din asta? Sau, mai precis, ce avea de pierdut?

— Înainte să plecăm din Antigua trebuie să ne oprim la Angel's Cove, în capătul de nord al insulei. Trebuie să ridicăm de acolo o încărcătură valoroasă.

Bewick cercetă expresia lui Andrew fără să lase să se vadă ceea ce gândea.

— Cum vrei, căpitane, spuse el în cele din urmă.

Imediat cei trei se îndreptară spre uşă.

*

Frustrant era puţin spus.

— De ce refuzaţi să vorbiţi serios despre această chestiune, domnule Whelan? îl întrebă Tempest, străduindu-se să rămână calmă şi cu o atitudine de femeie de afaceri.

— Nu-i o problemă care să fie discutată cu o doamnă, domnişoară Holderin, explică arhitectul în timp ce se scărpina în ureche cu degetul mic, inspectând apoi ceea ce scosese. În plus, nu aveţi autoritatea de a ordona lucrări la Harper's Hill. Numai domnul Cary o poate face.

— Dar deja a angajat compania dumneavoastră să repare moara, explică Tempest, străduindu-se să nu îşi ferească privirea în timp ce bărbatul îşi ştergea degetul pe mânecă. Sunt aici numai ca să mă asigur că lucrarea se va încheia la timp.

— Se va încheia când se va încheia, domnişoară. E o treabă grea, iar acum n-am decât doi zidari.

— Înţeleg, desigur, că sclavii capabili sunt la mare căutare, începu ea.

Domnul Whelan încuviinţă.

— E al dracu' de greu să-i înveţi pe sălbaticii ăştia cum să zidească. Dau dracii în ei când vine vorba de muncă grea.

Nemulţumirea îi era cunoscută şi o făcu să scrâşnească din dinţi.

— Poate că muncitorii liberi ar fi mai dornici să înveţe.

— Liberi…? Whelan râse batjocoritor. Mai bine să nu vă bateţi căpşorul cu asta, domnişoară. Spuneţi-i lui Cary să treacă mâine pe aici. Mă înţeleg eu cu el.

— Vă înţeleg! Căpşorul meu…! Cuvintele acestea fură rostite cu atâta patos încât se ridică în picioare, forţându-l pe Whelan să se ridice şi el, deşi mult mai încet. V-aş mulţumi, domnule, dacă v-aţi aminti că, într-o zi, Harper's Hill va fi a mea. Atunci eu voi fi cea care va lua decizii în astfel de probleme – precum şi în ceea ce-i priveşte pe cei cu care voi face afaceri.

Pe chipul bărbatului se citea îndoiala.

— Eu nu asta am auzit. O zi bună, domnişoară Holderin.

Vru să ştie ce insinuase Whelan prin remarca lui, dar nu suficient de mult încât să-i audă răspunsul. Întorcându-se pe călcâie, părăsi biroul, şi mai nemulţumită când uşa se închise încet în urma ei.

Peste drum însă, o altă uşă se trântea cu aceeaşi putere la care râvnise şi ea. Zgomotul o făcu să privească în acea direcţie cu interes, însă ceea ce văzu fu mai puţin satisfăcător. Lordul Nathaniel ieşea din taverna domnului Gillingham.

Se feri de privirea lui, ascunzându-se în umbra marchizei de pânză din faţa şirului de prăvălii. Acesta însă nu privi deloc în direcţia ei în timp ce-şi lua rămas-bun de la însoţitorul lui, reverendul Goodacre. În schimb, lordul Nathaniel se îndreptă spre port, aranjându-şi vesta peste pantaloni şi restul hainelor. În timp ce dispărea pe altă alee, ea văzu pete umede pe spatele hainei lui lungi şi stacojii.

Înainte de a putea începe să presupună în legătură cu ce se putuse întâmpla pentru ca el să plece astfel, alte trei persoane ieşiră printr-o uşă lăturalnică: doi marinari şi sluga domnului Gillingham, Caesar.

Băiatul părea… înspăimântat? Rănit? Nu-şi putea da seama, cum nici nu putea înţelege de ce doi străini l-ar fi

târât după ei. Nu, asta nu era adevărat. Îşi *putea* imagina. Auzise poveşti, genul acelora despre care fusese avertizată. Poate că-l răpeau. Poate îl abuzau, pentru ca apoi să îl vândă altcuiva.

Înghiţind în sec, îşi strânse săculeţul lângă fustă pentru a nu face zgomot şi porni în urma lor. Când paşii lui Caesar încetiniră, unul dintre marinari îl împinse uşor de la spate, dar mersul lor era, în mod ciudat, deloc grăbit. Tempest rămase câţiva paşi în spate în timp ce ei dădură colţul spre apă.

Mirosurile şi zgomotele portului se ridicară ca un nor când se apropiară de apă, izul de peşte mort şi de zahăr brut amestecându-se într-o dulceaţă ce nu putea însă ascunde duhoarea putreziciunii. Pe docuri, bărbaţi, majoritatea negri, strigau şi vorbeau într-un talmeş-balmeş de limbi dintre care aproape niciuna nu era engleză.

Îi privi pe cei trei urcându-se într-o barcă cu vâsle, îndreptându-se spre o corabie ancorată în apele adânci ale portului; în timp ce marinarii vâsleau, băiatul se ghemuise la proră. În timp ce barca se îndepărta uşor, se gândi ce ar putea face pentru a-l salva.

— Domniţă Holderin?

Era vocea lui Darius, supraveghetorul depozitului unde erau de obicei ţinute produsele de la Harper’s Hill. Pe chipul lui negru se formă un zâmbet de salut, dar ochii lui o priveau nesiguri.

— Stăpânul Edward este cu dumneavoastră?

— Nu, spuse ea, zâmbindu-i de asemenea. Aveam nevoie de ceva de la una dintre prăvăliile din oraş şi nu am vrut să-l deranjez.

Darius nu voia să renunţe aşa uşor.

— Atunci Omeah este aici? Domniţă, nu veniţi niciodată singură aici.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, Darius, insistă ea, direcţionându-i atenţia spre barca cu vâsle care devenise o pată în depărtare. Marinarii aceia l-au luat pe băiat.

— Este al dumneavoastră?

— Al meu? Tempest căuta o explicaţie care să ducă la soluţia dorită. Da, desigur. Este... un nou băiat în casă. Da. L-am luat cu mine ca să... îmi care pachetele. Acei bărbaţi l-au înşfăcat. Mă poţi ajuta să-l recuperez?

— Să merg după ei? Darius părea foarte suspicios, auzindu-i propunerea. Domniţă, ar putea fi 20 – 30 de bărbaţi pe corabia aia. Mai bine cerem ajutor.

— Oh, nu este timp! Du-mă acolo şi voi vorbi cu ei, îl rugă ea.

Darius ezită. Cu siguranţă nu dorea să contrazică ordinele unei femei albe, dar realiza de asemenea că, dacă o punea în pericol, avea să fie biciuit. Dacă i s-ar întâmpla ceva, chiar şi Edward, care nu ridicase niciodată mâna la nimeni, va refuza să intervină pentru el.

Urând să-l pună pe Darius într-o situaţie imposibilă, dar nedorind să-l vadă pe băiat suferind, Tempest ştiu că trebuia să acţioneze.

— Îmi pare rău, şopti ea în timp ce-şi aruncă săculeţul, sări de pe doc pe una dintre plute şi ridică prăjina grea pentru a împinge.

— Domniţă, aşteptaţi! strigă Darius în urma ei, dar pluta se desprinsese deja de mal.

Era mai greu de condus decât crezuse atunci când îi privea pe bărbaţi lucrând, de pe mal, şi nu ajunse prea departe până când începură să o doară braţele şi umerii din cauza efortului. Când ajunse în sfârşit lângă corabie, barca fusese ridicată şi niciun suflet nu se afla prin apropiere. Pe o latură a corăbiei zări legănându-se o scară improvizată şi, după numai un moment de ezitare, apucă frânghia grea cu mâinile şi se ridică, strecurându-se printr-o deschizătură goală pentru tun şi lovindu-şi capul de marginea spaţiului strâmt, ceea ce făcu boneta să-i cadă în apă.

Pe măsură ce ochii ei se obişnuiau cu întunericul, reuşea să vadă puţin din ceea ce se afla în jurul ei. Comparativ cu alte corăbii comerciale din Indiile de Vest, aceasta era mică, dar agilă, construită pentru viteză. Privi prin întunericul sufocant. Corabia nu era folosită să transporte sclavi – nasul deja îi spusese asta, iar absenţa

butucilor şi a lanţurilor i-o confirmaseră. În loc de trupuri, găsi butoaie şi lăzi cu provizii. Praf de puşcă şi balast. Era însă foarte puţin ca încărcătură. Poate încă nu fusese aprovizionată?

Se deplasă cu grijă în jur, ignorând durerea de cap, întrebându-se unde ar fi mai bine să caute un băieţel îngrozit. De sus auzi zgomote şi strigăte. Echipajul lucra, însă nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Va trebui să rişte să exploreze celelalte punţi dacă voia să-l găsească pe Caesar. Păşi în careul luminat de la capătul unei scări de lemn şi privi afară.

Un chip cafeniu, frumos privea înăuntru.

— Ia te uită ce avem aici!

O voce educată, dar nu era a unui englez.

Din trei paşi iuţi coborî pe scară şi i se alătură. Tempest nu încercă să fugă, căci oricum nu ar fi avut unde.

— Cer să-l văd pe căpitanul acestui vas, spuse ea cu demnitatea care-i mai rămăsese.

Bărbatul o cercetă curios.

— Sunt convins că şi el va dori să te vadă. Urcă! Îi făcu semn să urce scara, iar el o urmă îndeaproape, atingând-o însă numai când ajunseră pe puntea de sus, acolo unde picioarele refuzară să-i mai dea ascultare.

Bărbaţi de toate culorile şi vârstele se opriră din ceea ce făceau şi se întoarseră în timp ce el o împingea spre spatele vasului cu o mână puternică susţinându-i cotul. Când ajunseră la scara mică ce dădea spre cabina căpitanului, el i-o luă înainte şi bău la uşă.

— Intră, se auzi ordinul înăbuşit.

Deschise uşa şi intră.

— Se pare că avem un pasager clandestin, căpitane, spuse bărbatul înainte să-i facă semn. Vino!

Cu inima bătându-i tare, Tempest coborî. În cabină totul părea ordonat şi surprinzător de spaţios. De obicei, căpitanii vaselor comerciale erau nişte domni. Poate nu avea de ce să se teamă. Avea să îi spună ce văzuse, să-i ceară să-l elibereze pe Caesar şi apoi să îi escorteze la ţărm. Cu siguranţă va fi fericit să scape de ea.

— Domnule, începu ea, trecând pragul, eu…

Căpitanul stătea în picioare lângă masa din mijlocul încăperii, cu capul aplecat peste o hartă desfăşurată în faţa lui. Inima ei, care până mai adineauri stătea să îi iasă din piept, se opri. Cel puţin aşa i se păru. Încă nu-i putea vedea faţa, dar ştia. Oh, ştia!

Când îi auzi vocea, îl văzu tresărind, apoi îşi ridică uşor capul.

— Bine ai venit la bord, domnişoară Holderin, spuse căpitanul Andrew Corrvan, fixând-o cu ochii lui verzi.

Capitolul 4

Nu ştia dacă să creadă că îl lovise norocul. Recunoştea că fusese scutit de multe belele. Dar deşi *ea* venise la *el,* prinţesa zahărului ardea de furie.

— Mulţumesc, domnule Ford, îi spuse el tâmplarului vasului, care privea când la unul, când la celălalt, în timp ce în ochi i se citea amuzamentul.

Caliban se îndreptă spre ea şi se aşeză, adulmecându-i mâna, cerând să fie mângâiat. Tresări când o atinse, şi atunci Andrew se ridică de la birou şi-i luă mâna, întorcându-i palma. Spre surprinderea lui, ea nu opuse rezistenţă.

Băşici. Păreau răni din cauza sforii. Şi murdărie.

Îi dădu drumul mâinii şi se sprijini de marginea biroului, îşi încrucişă gleznele şi o privi din cap până în picioare. Dumnezeule, era murdară, faţa şi rochia erau pline de murdărie şi sudoare, părul îi era ciufulit şi nu era nici urmă de bonetă.

— Domnule Ford, strigă el înainte ca bărbatul să se îndepărteze.

— Da, domnule!

— Spune-i domnului Beals să vină aici când termină.

— Am înţeles, căpitane!

— N-am timp să-l aştept pe acest domn Beals, spuse

ea înţepată imediat ce uşa se închise în urma lui Ford.

— Da? Andrew îşi încrucişă braţele la piept, străduindu-se să nu zâmbească. Niciodată nu lăsa garda jos? Unde plănuieşti să mergi, domnişoară Holderin?

— Acasă, desigur, răspunse ea ridicând capul, sfidătoare. După ce primesc ceea ce am venit să iau.

— Şi despre ce anume e vorba?

— Un băiat pe nume Caesar.

Răspunsul ei nu ar fi trebuit să-l surprindă, dar o făcu.

— Am văzut doi bărbaţi luându-l de la King’s Arms, explică ea. L-au forţat să se urce pe vas, fără îndoială fără să aibă gânduri bune. Intenţionez să-i opresc.

Îndreptându-se, Andrew se îndepărtă de birou şi făcu un pas spre ea.

— Să nu-ţi imaginezi că viaţa lui la cârciuma domnului Gillingham era mai plăcută decât va fi pe vasul meu, spuse el, mult prea iritat de insinuările ei decât ar fi trebuit.

Tempest deschise gura, încercând să-i răspundă, însă înainte de a putea rosti ceva, podeaua cabinei se zgudui, părând să-i plece de sub picioare.

— Ne… mişcăm? întrebă ea, ridicându-se pe vârfuri pentru a privi pe geamurile din spatele lui.

Ca şi cum răspunsul la întrebarea ei nu ar fi fost evident, vasul se avântă înainte, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Se poticni în faţă, ajungând cu capul pe umărul lui, sânii pe coastele lui şi fusta încurcându-se între picioarele lui. Instinctiv, o luă în braţe, sprijinind-o, trăgând-o spre el.

Pentru o fracţiune de secundă, ea nu protestă. Andrew se gândi că era din cauza şocului sau poate a oboselii. Nu-şi putea imagina cum reuşise să ajungă de pe docuri pe corabie fără ajutor. Înainte să se poată mira de amestecul de forţă şi delicateţe, ea îl împinse, îndepărtându-se. Era, fără îndoială, cel mai inteligent lucru pe care îl făcuse toată ziua.

— Da, navigăm, confirmă el, în timp ce ea l-ar fi omorât cu privirea, dacă ar fi putut.

— Îţi ordon să mă duci la mal imediat, spuse ea,

îndepărtându-şi picioarele pentru ca mişcarea vasului să nu o ia din nou prin surprindere. Şi pe băiat la fel.

Andrew privi în spatele lui la Portul Englez care rămânea în urmă.

— Mi-e teamă că nu se poate.

— U-un-unde mă duci? se bâlbâi ea, anxietatea simţindu-i-se în glas pentru prima dată.

— Norocul face să fi dat ordin să ne îndreptăm spre nordul insulei, îi răspunse. La privirea ei sceptică, el se îndepărtă de birou şi arătă spre hărţile desfăşurate pe el. Convinge-te singură!

Ea păşi mai aproape, aruncă o privire spre hartă şi mişcă degetul de-a lungul rutei marcate.

— Acolo este Angel's Cove.

— Da.

Tempest se încruntă.

— Credeam că un căpitan de vas comercial îşi desfăşoară afacerile la docuri.

— Nu în totalitate, spuse el, fixând-o cu privirea, până când simţi nevoia să privească în altă parte.

— Deci mă vei duce acasă.

Nu era chiar o întrebare, aşa că el evită să răspundă.

— Se face târziu. Nu voi risca siguranţa vasului în ape necunoscute după lăsarea întunericului. Va trebui să aşteptăm până dimineaţă pentru a acosta.

Se simţi uşor vinovat că o inducea în eroare. Dar ea avea să afle adevărul destul de curând, iar el se va asigura că vor fi foarte departe când se va întâmpla asta.

— Nu e cu putinţă să rămân la bord peste noapte.

— Mi-e teamă că va trebui, răspunse el zâmbind discret. Asta dacă nu cumva te încântă să înoţi până la mal.

— Pot, să ştii, insistă ea, îndreptându-se. Să înot.

În mintea lui apăru o imagine deocheată, o zeiţă a mării cu bucle aurii şi ochii de culoarea furtunii, ieşind din apa învolburată numai într-o cămăşuţă udă… Fantezia îi fu spulberată când ea adăugă:

— Edward m-a învăţat.

Cary era ultima persoană de care Andrew voia să îşi

amintească în acel moment.

— N-aş recomanda asta, oricum, izbucni el, încercând să disimuleze căldura din vocea lui drept enervare. Medicul vasului, domnul Beals, va veni în curând să-ţi îngrijească mâinile. Îţi voi trimite nişte mâncare şi apă fierbinte.

— Vei avea grijă să se poarte bine cu Caesar?

— Deja am avut, o asigură el, deşi putea vedea în ochii ei că nu avea încredere în ceea ce-i spusese. Fără îndoială că urma să se asigure singură de asta de îndată ce va avea ocazia. Dumnezeu ştie unde o va găsi vreunul dintre membrii echipajului data viitoare. Aici eşti în siguranţă. Odihneşte-te.

— Nu sunt o copilă, căpitane Corrvan, sublinie ea, deşi nu era necesar. Nu sunt obişnuită să mi se ordone ca şi cum aş fi.

— Ei bine, domnişoară Holderin, ai ajuns pe corabia mea, iar aici eu comand, spuse el întorcându-se spre uşă şi pocnind din degete pentru a-l chema pe Caliban. Atunci când dau ordine, mi se dă ascultare.

Caliban, în schimb, rămase pe loc la picioarele lui Tempest. Îndrăzneaţă, îi zâmbi vicleană.

— Mereu, căpitane Corrvan?

O privi încruntat şi înjură în surdină câinele, îşi feri capul de pragul uşii, apoi scoase cheia din buzunarul hainei şi încuie uşa cabinei în urma lui.

*

— Dintre toate…

Din trei paşi, Tempest ajunse la uşă, dar era prea târziu, căci fusese deja încuiată. Lovi de două ori cu palma în uşă, cerând să fie eliberată, dar se opri în curând, constatând că asta făcea să o doară şi mai tare mâinile rănite. Oricum, probabil că acum căpitanul Corrvan ajunsese deja la capătul celălalt al vasului, şi cine dintre membrii echipajului îl va sfida doar pentru a o elibera?

Căutând căi posibile de scăpare, se învârti încet prin cabină. Caliban, deja obişnuit cu locul, se plictisi repede de

asta şi se cuibări sub masă, respirând din greu, în timp ce se aşeză cu botul pe labe.

Erau două camere, salonul şi o cameră mai mică, atât de mică încât abia încăpea un pat. Ambele erau luminoase şi aerisite, datorită unui rând de ferestre pătrate. Deşi se deschideau toate, dacă s-ar fi gândit să sară nu ar fi făcut decât să se ude, aşa cum descoperi atunci când privi prin ele, căci nu avea niciun punct de sprijin. Liniile vasului se curbau în jos spre carenă şi dispăreau în valurile înspumate.

În afară de uşă, singurele deschizături în pereţii cabinei erau două orificii pentru tunuri – inutile ei, deoarece nu avea puterea să mute tunurile – şi un iluminator deasupra mesei, al cărui cadru abia de-l putea atinge cu vârful degetelor, urcată pe scaun.

Era fără doar şi poate blocată acolo până dimineaţă. Asta dacă nu cumva îl va convinge pe domnul Beals să privească lucrurile din perspectiva ei. Sau oricine i-ar aduce mâncare şi apă. Cu siguranţă se va ivi ocazia de a se elibera din închisoarea asta provizorie.

Coborând de pe scaun, analiză salonul cu mai multă atenţie. Mobilierul era mai degrabă sărăcăcios: două scaune şi masa la care stătea căpitanul Corrvan atunci când ajunsese ea; lângă fereastră se afla un birouaş dezorganizat, plin cu hârtii care nu se împrăştiau datorită unui instrument de navigaţie al cărui nume nu-l ştia; în cele din urmă, o bibliotecă pentru cărţi cu o uşă din sârmă pentru fiecare raft, făcute astfel pentru a ţine cărţile atunci când marea era învolburată.

Hotărându-se că biblioteca avea potenţialul de a-i potoli curiozitatea – deoarece cufărul din camera cealaltă era încuiat –, se aşeză pe băncuţa de lângă ea şi deschise una dintre uşiţe. Fiecare raft era atât de plin de cărţi încât alegerea unui volum putea provoca prăvălirea celorlalte precum un zid fragil de cărămizi. Îşi trecu degetul peste cotoare, citind titlurile. Lângă o carte despre navigaţie stătea un volum de poezii, povestea unui explorator faimos lângă o carte foarte cunoscută de ficţiune romantică. Îşi

aminti de ceea ce-i spusese el despre lucrările doamnei Radcliffe. Deci, într-adevăr, căpitanul citea romane?

Cu grijă scoase câteva volume legate în piele din locul în care fuseseră îndesate. Unele – un text de geometrie, gramatica limbii latine – erau evident manuale şcolare, căci numele lui apărea scris pe coperta interioară cu scris de copil. Altele erau, evident, o achiziţie mai recentă. Îşi trecu degetele peste urma groasă lăsată de tocul lui. „A. Corrvan”. Un scris mai îngroşat, mai îndrăzneţ, mai ascuţit – sugerând faptul că se maturizase.

Ultima carte de pe raft era mult mai veche, cu coperte uzate şi pagini îngălbenite. *William Shakespeare, Opere complete,* citi pe cotor literele embosate care cândva fuseseră aurite. Îşi scrisese numele pe pagina de gardă, cu scrisul lui de copil. Deasupra, cu cerneală maro care abia se mai vedea, era scris „Alastor Mitchel, 1732”.

Ediţia îi era cunoscută şi i se păru neliniştitor să descopere că Andrew Corrvan avea ceva, orice, în comun cu tatăl ei. Ştia însă că şi căpitanul citise *Furtuna* la un moment dat şi, serios acum, *ce se* aştepta să găsească? O copie uzată a cărţii *Ghidul unui gentleman în piraterie?*

La prima vedere, camera mare din cabina căpitanului i se păruse un spaţiu masculin elegant, cu un covor din lână şi lemn închis la culoare, lustruit. Deşi locul se potrivea unui gentleman, bărbatul căruia îi aparţinea era departe de a fi unul. Hainele aspre care îi acopereau liniile dure ale trupului îl făceau fără îndoială să pară un bărbat care muncea pentru a-şi câştiga existenţa. Şi totuşi ceva din vocea şi manierele lui trădau faptul că nu fusese crescut să facă asta. I se părea că loialitatea căpitanului se împărţea cumva între duritate şi rafinament, între mare şi o lume complet diferită.

Îşi trase picioarele sub ea, pe bancă, şi-l puse pe Shakespeare deoparte. Nu-şi putea aminti să se mai fi simţit vreodată atât de obosită. Oftă asemenea câinelui şi-şi aşeză obrazul pe geamul rece şi, printre gene, văzu Portul Englez dispărând în zare. Cât mai era până în zori, până când se va întoarce la Harper’s Hill?

În timp ce împingea pluta din port, abia îşi observase disconfortul, atât de hotărâtă fusese să-l salveze pe Caesar. De atunci, amestecul de furie şi teamă care o făcuseră să acţioneze dispăruse, lăsând în urmă oboseala, amestecată cu remuşcare. O fiinţă cu adevărat raţională nu ar fi acţionat atât de impulsiv şi nu s-ar fi pus într-o astfel de situaţie. Eşuase să-l salveze pe băiat şi nu reuşise decât să se pună pe ea în pericol. Cel puţin, să-şi pună în pericol reputaţia.

Cum nu intenţiona să se mărite vreodată, nu prea îi păsase de reputaţia ei. Cu cât era mai puţin de dorit în ochii posibililor pretendenţi, cu atât mai bine. Descoperirea recentă despre poveştile pe care lordul Nathaniel le spusese bunicului ei o făcuse să se gândească la asta. Ce s-ar întâmpla dacă zvonurile despre această mică aventură aveau să ajungă la urechile lui Sir Barton şi l-ar determina să o considere nepotrivită pentru a moşteni plantaţia? Asta va însemna destrămarea tuturor visurilor ei.

Nu se putea consola decât cu gândul că, dacă totul avea să meargă conform planului, va fi acasă înainte să bage cineva de seamă că lipsise. Asta dacă se îndreptau spre Angel’s Cove. Ce motiv avea să creadă orice din ce i-ar fi spus căpitanul Corrvan?

Oh, măcar băiatul să fie bine! Desigur, nu avea niciun motiv să o mintă în privinţa asta…

Se trezi când auzi o lovitură în uşă, zăvorul trăgându-se şi o voce necunoscută strigând-o:

— Domnişoară Holderin?

Până să se ridice, un bărbat chel, corpolent şi cu ochelari cu rame de os trecu pragul, iar un tânăr – de fapt, un băiat – îl urmă îndeaproape.

— Domnişoară Holderin? Sunt Geoffrey Beals, medicul vasului. Băieţandrul ăsta este Timmy Madcombe.

Caliban se ridică de sub masă, salutând vizitatorii cu un lătrat.

— Ştrengar bătrân, spuse domnul Beals în timp ce se puse pe vine lângă uşă pentru a scărpina urechile câinelui. Ce faci aici? Cal de obicei se ţine numa’ după căpitan,

explică el, îndreptându-se şi privind-o pe Tempest, care nu se ridicase de pe bancă.

Fără să poată explica legătura dintre ea şi câine, Tempest ridică pur şi simplu din umeri, apoi tresări de durerea cauzată de această mişcare.

— Aşa, spuse domnul Beals, observându-i disconfortul. Timmy, lasă astea jos.

Băiatul, care se chinuia să jongleze cu o tavă, un urcior cu apă fierbinte şi o legătură, păru uşurat când auzi ordinul. Puse legătura pe scaun şi aşeză apa pe podea, apoi tava cu grijă pe masă.

În ciuda scepticismului ei, stomacul lui Tempest ghiorţăi când zări mâncarea: supă, pâine, brânză şi ceai. Chirurgul probabil că auzise sunetul.

— Haide, mănâncă! îi spuse el în timp ce deschise geanta şi începu să împrăştie instrumentele pe masă.

Tempest nu avu nevoie de prea multe îndemnuri. Ridicându-se pe de locul de lângă fereastră, traversă încăperea şi se aşeză la masă. Deşi starea mâinilor ei o împiedica să ţină bine lingura, reuşi să ducă la gură supa, iar ceea ce mai rămase pe fundul farfuriei luă cu o bucată de pâine pe care o strânsese între vârful degetelor. Băiatul, Timmy, o privea din umbră, de lângă uşă, cu ochii larg deschişi, în timp ce mânca.

— Domnule Madcombe, lătră doctorul, când urmări privirea lui Tempest, mulţumesc, asta e tot.

Băiatul încuviinţă şi ieşi rapid pe uşă, lăsând-o întredeschisă. Înainte să aibă ocazia să se gândească cum ar putea profita de această scăpare, Caliban se ridică şi se aşeză în dreptul deschizăturii, blocându-i calea.

— Vă rog să-l iertaţi pe băiat, spuse domnul Beals. Deşi e greu de crezut, nu a văzut niciodată o doamnă.

În timp ce îşi scutura câteva firimituri şi îşi îndepărta o şuviţă rebelă din gură cu dosul palmei, era tentată să îi sugereze că nici nu văzuse. Tempest era obişnuită cu zgârieturile. De obicei însă, ele nu erau vizibile. Chiar şi fără ajutorul unei oglinzi, putea ghici cât de răvăşită arăta.

De parcă i-ar fi citit gândurile, domnul Beals îşi frecă

palmele şi spuse:

— Acum, hai să le curăţăm!

Se ridică pentru a aprinde o lămpiţă care atârna de tavan, deasupra mesei. Lumina împrăştie sclipiri galbene în cameră. Când se făcuse atât de întuneric? Privi în spatele ei, însă ferestrele nu mai arătau decât reflexia ei înceţoşată şi silueta domnului Beals care ridică urciorul cu apă fiartă şi îl aşeză pe masă. Când se întoarse, acesta desfăcea legătura pe care Timmy o aruncase pe scaun, scoţând de acolo bucăţi curate de pânză şi bandaje rulate.

Cu mâini delicate, îmbibă un colţ de pânză în apă şi începu să-i cureţe faţa, explorând cu mişcări blânde linia părului, unde se lovise la cap atunci când urcase pe vas.

— Mâine-dimineaţă sigur veţi avea o migrenă, asta dacă nu aveţi deja, spuse el. Să vă văd mâinile.

Fără tragere de inimă, îşi deschise palmele şi le întinse pentru a fi cercetate. Când înţepeni, aşteptând atingerea lui, acesta bombăni:

— Nţ, nţ!

Ridicându-se de pe scaun, trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre unul dintre dulăpioarele din perete, aproape de masă, de unde scoase o carafă de cristal şi un pahar. După ce turnă un deget, puse capacul carafei şi îi dădu paharul.

— Asta vă va ajuta. Fiţi cu băgare de seamă, o sfătui el în timp ce îi dădea paharul. Probabil nu sunteţi obişnuită cu asta.

— Coniac?

Ridică paharul faţetat şi mirosi.

— Whisky irlandez. Este preferatul căpitanului, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

În ceea ce o privea, asta nu spunea mare lucru, şi ştia că ar fi trebuit să refuze. Nu putea însă decât să spere că orice i-ar fi turnat domnul Beals, promitea să o scape de durere. Astfel, aşa cum îl văzuse făcând o dată sau de două ori pe Edward şi aşa cum făcea des lordul Nathaniel, dădu pe gât, dintr-o mişcare, lichidul auriu.

Efortul pentru a-şi stăpâni tuşea ce urmă o făcu să

lăcrimeze, dar când ochii i se limpeziră, văzu că reuşise să câştige admiraţia domnului Beals. Nu se oferi însă să-i mai toarne un pahar.

Cu ceea ce spera că este o mână ce nu tremura, aşeză paharul gol chiar pe marginea mesei lustruite cu muchii ridicate, unul dintre obiectele făcute special pentru corăbii, pentru a împiedica obiectele să alunece jos.

Caliban o studia, cu capul într-o parte, ca şi cum whisky-ul avusese anumite efecte vizibile pe care el le putea aprecia. Adevărul era că probabil avusese. Putea simţi căldura în tot corpul, precum şi obrajii înroşindu-se.

— Irlandez, şopti ea ca pentru sine.

— Da, încuviinţă domnul Beals. Născut şi crescut.

Cunoştea puţini irlandezi, şi aceia pe care îi ştia – supraveghetori, birjari – erau apreciaţi pentru comportamentul lor violent. Cu siguranţă niciunul dintre ei nu vorbea cu o voce calmă, caldă, care să trădeze măcar puţină voioşie.

— Şi restul echipajului?

— Ei bine, este o amestecătură, răspunse el râzând în timp ce se aşeză iar lângă ea şi-i ridică mâna dreaptă spre lumină. Domnul Bewick, timonierul-şef, este londonez. Fleming, botmanul, e, desigur, scoţian. Tânărul Madcombe este orfan. A venit la bordul *Colleen* luna trecută, din Kingston.

— *Colleen?*

— Aşa se numeşte corabia pe care vă aflaţi. *Fair Colleen,* ca să fiu mai precis. Un nume irlandez. Înseamnă „fetişcană drăguţă” sau ceva asemănător.

Fetişcană drăguţă? Oare căpitanul Corrvan botezase corabia? Şi dacă făcuse asta, oare avusese în minte o anumită fetişcană drăguţă? Alungând o urmă de curiozitate care se transforma, inexplicabil, în gelozie, întrebă:

— Şi dumneavoastră, domnule Beals?

— O, am fost crescut într-un sătuc în sud-vestul Angliei. Haverhythe. Mai am încă rude acolo, un frate mai mic. Tata voia să mă fac brutar, dar inima mea era pe mare. Astfel că m-a dat la un doctor în Bristol şi… iată-mă!

Ştia că în pauza aceea existau multe poveşti şi era convinsă că domnul Beals ar fi fost fericit să i le spună, dar nu insistă, ci numai îl întrebă:

— Sunteţi doctor pe *Fair Colleen* de mult timp?

Ca şi cum răspunsul ar fi presupus calcule complicate, Beals se scărpină după urechea dreaptă, strâmbându-şi ochelarii.

— Oh, opt ani. Aproximativ.

Însemna asta mult timp pentru un doctor sau puţin? Nu avea niciun reper.

— Deci îl cunoaşteţi bine pe căpitan, nu?

Oare putea fi bărbatul convins să-i destăinuie mai multe despre Andrew Corrvan în afară de originile lui celtice?

— Destul de bine, presupun. Pe chip se citea suspiciunea. Numai domnul Bewick şi alţi câţiva au fost aici înaintea mea.

— Şi domnul... ăă...? Era mai bine să-l facă pe doctor să vorbească în continuare, atât pentru a căpăta informaţii, cât şi pentru a evita să se gândească la mâinile ei. Cel care m-a găsit?

— Ford, spuse el în timp ce termină de îngrijit o mână şi începu să o cureţe pe cealaltă. Tâmplarul navei.

— Un sclav, presupun.

— Nu, protestă Beals, dând din cap. Făcu o pauză însoţită de o expresie a feţei care era aproape misterioasă. Cel puţin, nu al căpitanului.

— Vrei să spui că este fugar? Sau că a fost răpit? adăugă ea, gândindu-se la Caesar. Când Beals nu răspunse, insistă: Ce ştiţi despre băiatul care s-a îmbarcat înainte de sosirea mea? Am văzut doi bărbaţi care l-au luat de unde stătea şi l-au adus aici. L-au rănit?

— Cineva a făcut-o, replică el, cu furie în voce. Spune că este în viaţă datorită căpitanului şi că apoi Bewick şi tânărul Madcombe l-au adus aici.

— Madcombe? repetă ea. Băiatul care tocmai a plecat?

— Da.

În mintea ei, Caesar fusese târât de doi bărbaţi solizi, de doi giganţi. Descoperirea că de fapt unul din ei era cu puţin mai mare decât Caesar o făcu să rămână fără grai. *Poate* că înţelesese greşit situaţia.

— Veţi putea să-l întrebaţi chiar pe băiat peste câteva zile, când se va pune pe picioare, îi sugeră Beals.

— Eu… nu voi mai fi aici. Căpitanul Corrvan mă lasă la ţărm dimineaţă.

Beals mormăi surprins, în timp ce îi ungea palmele cu alifie.

— Serios?

— Sper să pot lua copilul cu mine.

— Asta cred că-i între dumneavoastră şi căpitan. Băiatul părea destul de entuziasmat să meargă pe mare. Acum, spuse el, în timp ce legă al doilea bandaj şi se ridică de la masă, la culcare cu dumneavoastră, domniţă!

Tempest îşi privi ghetele strâns legate, rochia murdară şi, în cele din urmă, mâinile bandajate până în vârful degetelor şi perfect inutilizabile. Oftă. Ura să fie nevoită să ceară ajutor. Ei bine, în seara asta avea să doarmă complet îmbrăcată. În aceste circumstanţe, probabil era cel mai înţelept lucru.

Domnul Beals observă că se afla în dificultate.

— Uite, spuse el, îngenunchind la picioarele ei pentru a-i da jos ghetele şi pentru a o ajuta să se ridice, susţinându-i corpul. Întoarceţi-vă, spuse el, apoi se întinse să-i descheie rochia. Când ea ezită, el râse. Nu trebuie să vă temeţi de bătrânul Geoff, domnişoară. E nevoie de mai mult decât de ciorapi şi o cămăşuţă pentru a ameţi capul ăsta cărunt.

Nu chiar atât de cărunt, vru ea să spună. De-a lungul conversaţiei lor, tot încercase să-şi dea seama de vârsta bărbatului. Dar îl lăsă să o ajute pentru că nu avea de ales. În plus, era doctor, deşi cu siguranţă pacientele lui erau puţine şi le tratase cu mult timp în urmă. Odată ce reuşi să iasă din rochie, se îndreptă rapid spre dormitorul întunecat şi relativ sigur.

— Vă mulţumesc, domnule Beals, strigă în urmă.

— Nu vă faceţi griji, spuse el înclinându-se galant.

Închise uşa dintre cele două camere şi îl auzi pe domnul Beals plecând câteva clipe mai târziu, încuind uşa de la intrare în urmă. Era prea obosită pentru a mai fi dezamăgită de sunetul cheii care se întorcea în încuietoare.

Când se aşeză în pat, prăbuşindu-se mulţumită pe pernă, parfumul de lemn de santal şi de aer marin – parfumul căpitanului Corrvan – se ridică din aşternuturi. Deşi era pe punctul de a adormi, o întrebare nu-i dădea pace: oare unde îşi petrecea el noaptea?

Capitolul 5

Nişte nori de un roz pal se vedeau la orizont, în vest, făcând cerul de deasupra Angel's Cove să pară şi mai întunecat. Chiar şi după toţi anii aceştia, încă îl surprindea viteza apusului caraibian. Cu numai o clipă în urmă era ziuă, iar acum era noapte.

De ce urmaseră ruta asta? Nu intenţiona să o ducă pe Tempest Holderin înapoi acasă, deşi partea bună din el îi spunea că aşa ar trebui. Şi totuşi, ezită să îi ordone lui Bewick să se îndrepte spre larg, ca şi cum, dacă încă mai vedea coasta în depărtare, Andrew ar fi fost mai puţin complice la această afacere bizară.

Valurile loveau carena la maree, iar el putea auzi scrâşnitul şi scârţâitul ocazional al greementului, dar altfel, în jurul lui era o linişte ciudată, semn sigur că întreg echipajul, chiar şi cel care nu erau în tură, erau la fel de treji şi de atenţi ca el. Ca şi cum ar fi vrut să-i dovedească faptul că bănuiala lui era întemeiată, Bewick i se alătură fără să scoată un sunet, singurul indiciu că Andrew nu mai era singur fiind mirosul de tutun.

După o clipă destul de lungă, bărbatul vorbi:

— Se pare că zarva din port a atras oareşce atenţie, căpitane, spuse timonierul-şef, bolborosind cu pipa în gură.

— Nu mi-aş face griji, domnule Bewick, zise Andrew,

refuzând să privească în direcţia indicată. Mă îndoiesc că vor putea să o prindă pe *Colleen* cu o bărcuţă.

— Asta aşa e, fu de acord Bewick.

Dar îi întinse lui Andrew ocheanul şi îi arătă în acea direcţie. Ceaţa se ridica din apă ca nişte panglici fantomatice, creând imagini bizare. Prin pâclă, briza crea un ochi de claritate care îi permise să vadă o siluetă uriaşă aflată chiar în faţa lui. Şi nu era o bărcuţă.

— Este *Justice,* dacă nu mă înşel, spuse Bewick, denumind o goeletă a cărei reputaţie era bine-cunoscută atât lui Andrew, cât şi oamenilor din echipajul lui.

La dracu'!

Dacă *Justice* şi căpitanul Stratton aveau afaceri în aceste ape, probabil că nu era cea mai onestă afacere. Oare Cary făcea contrabandă prin Angel's Cove? Asta ar fi explicat cu siguranţă cum de putuse să-i ofere lui Andrew o sumă atât de impresionantă fără să fure de la angajator.

Vântul se înteţea. Din obişnuinţă, privi în jos, căutându-l pe Caliban, al cărui nas era cel mai de încredere instrument. Câinele nu se afla prin apropiere. Apoi îşi aminti. Avea să-şi petreacă noaptea ghemuit lângă Tempest Holderin.

— Potaie norocoasă!

— Ce-aţi spus, domnule? întrebă Bewick, şoptit.

— Cu toată viteza înainte, domnule Bewick, ordonă scurt Andrew, în loc de explicaţie.

Bewick ezită, un gest deloc caracteristic care îi amintea lui Andrew de primele luni petrecute pe mare.

— Dar ce…? Timonierul-şef aruncă o privire neliniştită spre cabina căpitanului, dar păru să-şi piardă curajul de care avea nevoie pentru a termina întrebarea. Ce facem cu încărcătura din Angel's Cove?

Andrew îi răspunse:

— Va trebui să plecăm fără ea. N-am chef să dau nas în nas cu *Justice* în ape puţin adânci.

Silueta vasului era încă înconjurată în întuneric şi ceaţă.

Bătrânul păru mirat.

— Mergem la Londra fără încărcătură? Nu vă stă în fire să acceptaţi o înfrângere, căpitane.

„Prea târziu”, vru Andrew să-i răspundă, dar îşi muşcă limba.

— Oamenii vor fi plătiţi, domnule Bewick. Până acum ar trebui să mă cunoşti destul de bine.

— Da. Destul de bine încât să ştiu că nu-l veţi lăsa pe Stratton să vă scape printre degete din nou.

Oare chiar avea să piardă această ocazie incredibilă? I se părea mâna destinului să o vadă pe *Justice* aici, acum, după atâţia ani de căutări. Fiecare membru al echipajului s-ar aştepta ca el să-l abordeze pe Stratton. Cum avea să-i privească iar în ochi dacă refuza?

Dar acum, pe vas, se aflau o femeie şi un copil – doi, dacă îl punea la socoteală şi pe Timmy Madcombe, ceea ce ar fi trebuit să facă. Niciunul dintre ei nu se angajase să-l vâneze şi să-l omoare pe Stratton. Cum de îndrăznea să pună în pericol alte vieţi nevinovate? Nu avea să fie cu nimic mai bun decât Stratton dacă va face asta.

Căutând în haină, Andrew scoase un flacon uzat de argint şi-şi trecu degetul mare peste iniţialele gravate ale tatălui său. Ca şi cum acestea ar fi fost răspunsul pe care îl aştepta, Bewick încuviinţă scurt din cap şi făcu semn în tăcere către restul echipajului. Corabia se trezi la viaţă – toţi, cu excepţia lui Andrew, care rămase proptit de balustradă, întrebându-se dacă *Justice* îi va urmări.

Duse recipientul la gură şi luă o singură înghiţitură. Oare greşea sperând că Stratton nu îi va da de ales decât să deschidă focul?

*

Trezindu-se brusc înfăşurată familiar în aşternuturi şi lumina soarelui, Tempest uită să se panicheze. Îndată însă ce alungă somnul de pe gene şi începu să observe obiecte mai puţin cunoscute – un cufăr greu, ferestre fără obloane, un câine gri flocos –, îşi aminti brusc că se afla la bordul *Fair Colleen.* De asemenea, realiză aproape imediat că dacă

acest căpitan Corrvan s-ar fi ţinut de promisiune, ar fi trebuit să se afle deja la ţărm.

Se răsuci în pat, dar şirul de ferestre pătrate nu îi oferi decât imaginea unei întinderi de apă turcoaz, strălucitoare. Era de aşteptat asta, având în vedere că privea în spatele corăbiei. Probabil că Angel's Cove se afla în faţa lor.

Auzind unul dintre gardieni întorcând cheia în uşă, sări din pat şi începu să-şi caute rochia, dar nu reuşi să dea de ea. Probabil că domnul Beals i-o luase. Ei bine, nu intenţiona să permită unui aspect atât de nesemnificativ precum lipsa rochiei să o împiedice să-şi redobândească libertatea. Cu degete neîndemânatice, deschise una dintre uşile înalte ale dulapului care se afla la capătul patului şi care, aşa cum îi arătase căutarea de ei din ziua precedentă, conţinea hainele căpitanului Corrvan. Luă dintr-un cui mantaua lui şi şi-o puse pe umeri, fără să-i pese de mâinile rănite.

Reuşise asta chiar la timp, căci uşa cabinei se deschise şi Timmy Madcombe păşi înăuntru. Caliban îl întâmpină dând din coadă politicos, dar nerăbdător.

— Domnu' Beals mi-a zis să vă aduc micul dejun, donşoară, spuse el, arătând în direcţia unei mici tăvi pe care o ţinea într-o mână.

Cumva, mâncarea de pe tavă părea mult mai puţin apetisantă în dimineaţa asta, deşi conţinutul era remarcabil de asemănător cu ce primise la cină cu o seară înainte: pâine uscată, un fel de supă consistentă şi cafea. În timp ce Caliban trecu pe lângă băiat şi ieşi prin uşa deschisă, Tempest arătă spre masa unde se afla tava goală.

— Mulţumesc, Timmy. Tu şi domnul Beals aţi fost foarte amabili. Dar presupun că n-ar trebui să mai stau atât de mult la bord încât să am nevoie de micul dejun, spuse ea, luându-şi privirea de la mâncarea pe care o adusese Timmy, deşi mirosul era îmbietor.

— Dacă aşa ziceţi, donşoară.

Doar atât zise Timmy, iar răspunsul fu însoţit de o roşeaţă furioasă în timp ce încerca să evite să o privească.

Mantaua căpitanului Corrvan era suficient de lungă

pentru a ascunde multe părţi ale corpului ei, dar picioarele goale ieşeau de sub tiv şi, dacă ar fi făcut vreun pas, cu siguranţă ar fi oferit ochilor curioşi o privelişte a cămăşuţei, atât din faţă, cât şi din spate, unde mantaua se deschidea.

— Te rog, spune-i căpitanului Corrvan că aş vrea să-i vorbesc cu prima ocazie, spuse ea, cu toată autoritatea de care era capabilă, pentru a şti când aş putea spera să fiu lăsată la ţărm.

— Da, donşoară, zise băiatul şi se întoarse să plece.

— Cât va dura să-l aduci?

— Pe cin' s-aduc, donşoară? întrebă el, cu o privire sincer contrariată.

Tempest îşi îndreptă umerii şi încercă să-şi mascheze exasperarea din voce.

— Pe căpitanul Corrvan.

— Căpitanu-i de cart, explică el răbdător, ca şi cum ea ar fi fost copilul. Abia a-nceput. Domnul Bewick îl va schimba peste patru ore, adăugă el pe un ton edificator. I-oi zice ce mi-aţi zis. Sunt sigur că o să vină de-ndat' după careu.

— Imediat după...? Fără să vrea, ridică vocea. Cred că m-ai înţeles greşit, Timmy. Trebuie să-i vorbesc căpitanului Corrvan *imediat.* Te rog să-i spui asta.

Cu ochii mari, Timmy încuviinţă din cap.

— I-oi zice, donşoară. Dar n-o să plece din post. Dacă-i ceva urgent, cre' că-i mai bine să mergeţi la el.

— Foarte bine, răspunse Tempest, făcând doi paşi spre uşa cabinei. Condu-mă!

— Eu, eh... c... nu cre' că... începu el ezitant, dar văzând-o încruntându-se, încuviinţă scurt şi cedă. Da, donşoară.

La câţiva paşi în urma lui Timmy Madcombe, Tempest urcă scările care duceau pe punte, ieşind într-o lume diferită de prima impresie pe care o avusese despre *Fair Colleen.* Un vas pe mare era foarte diferit de un vas în port. Fără balustrada zdravănă, probabil că ar fi fost doborâtă de vântul care mătura puntea, încurcându-i părul şi ameninţând-o să o expună chiar şi când nu se mişca. Şi

zgomotul! Capul şi inima ei începură să bubuie auzind strigătele nefamiliare şi cântecele unei duzini de bărbaţi care îndeplineau diferite sarcini pe corabie, scârţâitul velelor, frânghiilor şi lemnului, precum şi sunetul constant al apei care lovea carena în timp ce alunecau pe mare ca o coasă prin trestie.

În timp ce încerca să se orienteze, îl zări pe căpitanul Corrvan, a cărui cămaşă flutura ca un steag în vânt. Stătea aproape, dar nu la cârma corăbiei. Mâinile altui bărbat ghidau vasul, iar descoperirea nu făcu decât să-i sporească mânia. Cu siguranţă ar fi putut găsi un moment pentru a veni la ea, dacă ar fi fost cazul. În plus, nu era foarte încrezătoare în capacitatea ei de a traversa puntea cu aplomb. Nici genunchii şi nici ochii ei nu păreau să funcţioneze normal, iar ea se temea că dacă va privi în jos, la picioare, pentru a le pune în direcţia potrivită, va avea dificultăţi în simpla mişcare de a-i ridica din nou.

Vreo şase paşi în faţă, Timmy se opri în sfârşit pentru a privi în urmă. Cu un rânjet, se întoarse spre ea, oferindu-i braţul cu o galanterie care o surprinse.

— Nu vă fie teamă, donşoară! Ni se întâmplă tuturor. Domnul Bewick povestea că şi căpitanul… Se întrerupse când Tempest se împiedică. O să vă obişnuiţi dup’ o vreme. Vă zic, la început mergeam mai rău ca doi câini îmbârligaţi, dar de atunci…

De data asta, şirul cuvintelor fu oprit de un val uşor care atinse mâna lui Tempest.

O, Doamne! Băiatul ăsta ar trebui să tacă. Şi să nu se mai mişte. Dacă totul în jurul ei s-ar opri o clipă, ar putea evita să…

În cele din urmă, nu putu evita. Greaţa o cuprinse şi, deşi încercă vitejeşte să se opună inevitabilului, într-o clipă mâncarea de seara trecută se împrăştie în mijlocul punţii, evitând la mustaţă ghetele căpitanului Andrew Corrvan.

O privi cu ceea ce i se păru a fi milă, deşi în mintea lui Tempest nu exista decât senzaţia aceea groaznică, temându-se că era doar o chestiune de timp până când va vărsa iar.

— N-ai mai fost niciodată pe mare, domnişoară Holderin? întrebă el, păşind sprinten peste dezastrul acela, pentru a o aşeza pe o ladă.

Ea clătină din cap, apoi realiză, deşi prea târziu, că o astfel de mişcare avea să ducă, cel mai probabil, la un alt dezastru. Strângând din dinţi, răspunse abia deschizând gura:

— Nu reuşesc să înţeleg de ce mă aflu pe mare *acum,* căpitane Corrvan.

El se ghemui lângă ea, întinzându-şi braţul pentru a-i arăta ceva.

— Vezi acea corabie la tribord?

Nu reuşea să vadă nimic în afară de un albastru infinit: cerul albastru, marea albastră, pe alocuri mai întunecată sau mai deschisă la culoare.

— Îmi pare rău, nu.

Poate *nu* era nimic de văzut. Se întoarse spre el, observând cu surprindere liniile fine de la colţul ochilor lui ca de pisică – nu erau semnele vârstei, căci se îndoia că avea măcar 30 de ani, ci ale faptului că-şi petrecuse ani de zile pe mare. Era un lucru foarte intim de observat la o persoană.

Îşi întoarse privirea spre orizont, descoperind – aşa cum el ştiuse fără îndoială că se va întâmpla – că, dacă îţi concentrai atenţia la linia care despărţea cerul de pământ, ameţeala şi greaţa se vor mai calma.

— Nu văd nicio corabie, recunoscu ea. Cum nu văd nici Angel’s Cove.

— Mi-e teamă că acum suntem destul de departe de coastă. Am pornit la apus pentru a evita un conflict cu corabia pe care nu o vedeţi, *Justice.* Unii o numesc *Swift Justice.* Căpitanul este „Lazarus” Stratton, numit astfel deoarece odată s-a ridicat din morţi.

— Este un… corsar? întrebă ea.

— A, ei bine, n-aş putea să spun asta. Căpitanul Corrvan ridică din umeri, zâmbind discret la eufemismul ei politicos. Las aceste definiţii fine în grija autorităţilor. Aş prefera însă să nu-l întâlnesc pe întuneric sau în ape puţin

adânci. Se ridică, se îndepărtă puţin şi se sprijini de o piesă de greement, cu ochii aţintiţi în continuare asupra vasului invizibil. Domnule Madcombe, adu-i, te rog, domnişoarei Holderin o ceaşcă din ceaiul special al lui Greave.

— ‘Nţeles, căpitane, răspunse băiatul şi-o şterse rapid.

— Nu vreau ceai, insistă Tempest, căci încă nu avea suficient de multă încredere în stomacul ei, astfel încât să permită să deschidă gura mai mult decât era nevoie pentru a articula câteva cuvinte. Vreau să ştiu când mă vei duce înapoi în Antigua.

— Ai rău de mare, domnişoară Holderin, declară el, luându-şi în cele din urmă ochii de la apă. Ni se întâmplă tuturor – chiar şi acelora care au nume care par să sfideze astfel de slăbiciuni în prezenţa apei, adăugă el râzând sarcastic. Singurul bărbat pe care-l cunosc şi care nu se confruntă cu asta este domnul Bewick, timonierul-şef de pe *Colleen.* Şi asta pentru că eu cred că s-a întrupat dintr-o figură de galion.

— Creat după Zeus, nu? se forţă ea să zică, folosind un ton cât se poate de calm.

Nu avea să cedeze, nici în faţa mării, nici a căpitanului Corrvan.

Zâmbetul lui era atât surprins, cât şi aprobator, având aceeaşi expresie ca atunci când ea îl citase pe Shakespeare.

— Mai degrabă după una dintre soţiile lui Zeus. Nouă, bărbaţilor mării, ne place să avem cu noi o femeie, ca să ne poarte noroc.

— Am crezut că femeile aduc ghinion la bordul corăbiilor, replică ea.

Rostea cuvintele cu mai multă uşurinţă acum, deşi încă nu avea încredere că se putea ridica.

— Cele în carne şi oase, da, iar motivele sunt cât se poate de evidente.

O privi de parcă o cântărea, ceea ce devenise enervant de familiar şi, de data asta, se simţi cuprinsă de un fior, pe care îl alungă repede, considerând că era tot o

senzaţie de greaţă.

Realiză apoi că privirea lui se mutase spre mizeria de pe punte şi se înroşi.

— Îmi pare rău, bolborosi ea, iar faptul că o spusese printre dinţi nu mai avea acum de-a face cu greaţa.

— Nu-i nicio problemă, domnişoară Holderin, răspunse el dând din mână cu ceea ce ea luă drept indiferenţă.

Probabil că echipajul interpretase altfel gestul său, căci, într-o clipă, un marinar apăru cu un mop şi o găleată, curăţându-i ruşinea.

Tot atunci apăru şi Timmy cu o cană cu o băutură aburindă care cu siguranţă *nu* era ceai. Era pe punctul să refuze, când în ochii verzi ai căpitanului Corrvan văzu o scânteie. Nu era genul care să se dea înapoi de la provocări – chiar şi una nerostită aşa că întinse mâna şi luă cana, dând peste cap băutura amară, fierbinte. În câteva momente, fu în mod ciudat dezamăgită să descopere că el avusese dreptate în ceea ce privea proprietăţile curative. Se simţea într-adevăr mai bine. Se simţea atât de bine încât încercă, poate prea devreme, să se ridice şi realiză cumva că – nu ar fi putut ulterior să descrie exact cum – era din nou întinsă pe punte, privind spre un cer de un albastru nemilos şi apoi la chipul nemilos de chipeş al căpitanului Corrvan.

— Te-aş sfătui să nu te ridici, spuse el.

Ea clătină din cap – încă o greşeală îngrozitoare. Sunetul făcut de păr pe podea părea asurzitor.

— Nu, şopti ea. Doresc să mă întorc în cabina mea… hm, vreau să spun a dumitale. Să mă odihnesc.

— Îţi va fi mai bine la aer curat, te asigur.

Vru să-l contrazică, dar renunţă.

— Foarte bine, oftă ea.

Un oftat batjocoritor, spera ea. Îndată, el se aplecă deasupra ei şi o ridică în braţele lui care se dovediră la fel de puternice precum îşi închipuise, ducând-o înapoi pe dunetă. Nu o purtă în braţe, strânsă la piept, ca pe o încărcătură preţioasă. Nu, o aruncă pe umăr, ca pe un sac de grăunţe. Probabil cu partea dorsală la vedere, pentru

toţi marinarii de pe vas. De nicăieri, Caliban apăru la picioarele lui, rânjind la ea.

În loc să se zvârcolească şi să se umilească şi mai mult, Tempest alese să închidă ochii şi să pretindă că nu era real. Nu îi deschise decât atunci când simţi că o lăsă neceremonios jos, pe patul răvăşit al căpitanului.

— Mă vei trezi, da? murmură ea simţindu-se şocant de confortabil. Atunci când ajungem la Angel's Cove?

Răspunsul lui părea să vină de departe, deşi ea ştia că stătea aplecat deasupra ei. Putea simţi mirosul sărat al pielii lui.

— Nu vom opri în Angel's Cove.

Luptându-se cu ceaţa care ameninţa să o cuprindă, se forţă să se ridice într-un cot şi să înghită pentru a alunga senzaţia din gât, jumătate greaţă şi jumătate teamă.

— Ai spus… nu vom?

— Asta am încercat să-ţi zis, domnişoară Holderin, spuse el relaxat, aşezându-i perna şi învelind-o. Mulţumită lui *Justice,* a trebuit să navigăm.

Perna era ca un cântec de sirenă, ademenindu-i capul ameţit. Nu ar fi trebuit să pună o întrebare înainte să adoarmă? Simţea, cu siguranţă, că da. Doar dacă… Ah, da. Plutea ca o epavă pe un val liniştit. Se forţă şi întrebă:

— Încotro mergem? bolborosi ea.

— Departe, repetă el, în timp ce ochii ei se închideau. La Londra.

Capitolul 6

Cu siguranţă, morţi, oamenii nu ar fi trebuit să asculte sunetele stridente ale unui cântec irlandez fluierat de cineva care nu era capabil să ţină tonul. Deci, nu era moartă. Păcat.

Ridicând pleoapa suficient cât să poată vedea de unde vine sunetul, fu asaltată iniţial de lumina strălucitoare din cameră şi apoi de o limbă umedă, catifelată.

— Caliban, mormăi ea, încercând să se ferească de afecţiunea animalului, dar descoperind, spre nefericirea ei, că era prea slăbită pentru a face asta.

Se simţea complet ameţită, dar reuşi să se ridice întâi în fund, apoi în picioare. Faptul că încă purta numai cămăşuţa o făcu să se oprească o clipă, dar zgomotul acela groaznic din încăperea alăturată nu avea să se oprească de la sine. Luă cearşaful, se înfăşură în el şi se îndreptă spre camera mai mare, regretând că picioarele erau însă slăbite.

Căpitanul Corrvan stătea la masa mare, fluierând în timp ce scria într-un soi de registru. Nu îşi ridică imediat privirea de la ce făcea. Şuviţe de abanos îi căzeau pe frunte, acoperindu-i ochii, deşi nu reuşeau să mai îmblânzească liniile ascuţite ale feţei.

Când îi deveni evident că intenţiona să o ignore, Tempest îi spuse cât putu de sigură pe sine:

— Cum îndrăzneşti să-mi încalci intimitatea într-o manieră atât de nedemnă de un gentleman?

Ochii lui verzi o ţintuiră imediat, părând mai degrabă amuzaţi decât surprinşi.

— Te-ai trezit, în sfârşit? Ei bine, asta e cabina mea. Şi nu sunt un gentleman.

— Cu siguranţă! exclamă ea înroşindu-se, un blestem al tenului ei, dar reuşi să-şi ţină spatele drept.

— Ce păcat, domnişoară Holderin, spuse el râzând, ridicându-se.

Capul lui aproape atingea tavanul.

— Ce era în „ceaiul” pe care mi l-ai dat? Cât am dormit? M-ai… Ai…?

Oricât de curajoasă ar fi fost, nu reuşi să adune toată forţa pentru a-l acuza.

— Dacă te-am violat? sugeră el. Dacă expresia lui i se păruse sardonică vreodată, privirea pe care i-o aruncă o făcu să realizeze că abia acum atinsese vâna caustică din firea lui. Să fi făcut asta înainte sau după ce-ai vomitat în cufărul meu?

— N-aş fi făcut asta, şopti ea, deloc convinsă.

El ridică o sprânceană.

— Nu?

Un val de ruşine o lovi la fel de puternic precum răul de mare. S-ar fi putut întâmpla orice în acele ore... sau zile... de când o purtase – Oh, Dumnezeule! o *purtase* – până în pat. Totul era în ceaţă. Părea să şi-l amintească pe domnul Beals aplecându-se deasupra ei, murmurând ceva... îşi trase şi mai mult cearşaful în jurul ei şi descoperi ceea ce ar fi trebuit să observe prima dată. Bandajele dispăruseră. Mâinile ei erau aproape vindecate.

— Cât timp? întrebă ea, privind în continuare la pielea roz a palmelor ei.

— O, să zicem o săptămână.

Şocul o lovi din nou.

— O *săptămână?* Prima dată mă iei prizonieră...

— Trebuie să-ţi reamintesc că te-ai urcat singură la bordul acestei corăbii, domnişoară Holderin, o contrazise el.

— Nu cu intenţia de a traversa Atlanticul, aşa cum bine ştii, contracara ea.

Acuzaţia nu-l făcu decât să ridice din umeri, nepăsător.

— Deci m-ai *drogat* cu un aşa-zis ceai...

Cu acele cuvinte, păru să treacă o graniţă invizibilă.

— În zece ani de când sunt pe mare n-am găsit nimic mai eficient împotriva răului de mare, spuse el, înaintând spre ea. Băutura lui Greaves calmează stomacul şi ia durerea de cap. Cum cel mai bun remediu adesea este odihna până când ne obişnuim cu marea şi dumneata nu păreai – scuză-mă că zic – deloc dispusă să asculţi acest sfat înţelept, am ordonat să ţi se aducă ceva care ştiam că va face asta. Acum, dacă tânărul Madcombe a omis să-i spună lui Greaves că pacientul în cauză cântărea, oh – se opri şi o privi din cap până în picioare – cam 50 de kg şi nu de două ori mai mult, cu siguranţă nu pot fi învinuit de această eroare. Oricum, acum pari mult mai bine.

Deşi explicaţia lui părea pertinentă, nu reuşi să o îmbuneze.

— Da. Sunt bine acum şi cer să mă duci înapoi în Antigua.

— Nu e posibil. Ocolind colţul mesei, în drum spre uşă, o atinse uşor. Ea vru să protesteze, dar el ridică mâna, cu chipul impasibil. Când eşti gata, vino pe punte şi îţi explic. Uite nişte haine, spuse el, ridicând o legătură mică de pe podea, vei găsi şi praf pentru dinţi şi, hm, o perie de păr în ultimul sertar al scrinului.

— Dar, exclamă ea în timp ce luă legătura, acestea sunt haine bărbăteşti.

El zâmbi uşor.

— Niciunul dintre membrii echipajului n-a vrut să recunoască faptul că are în cufăr haine de femeie.

Situaţia nu i se părea deloc amuzantă lui Tempest.

— Ce s-a ales de rochia pe care o purtam când m-am urcat la bord?

— Dacă e să ghicesc, domnişoară Holderin, dată fiind starea în care se afla, unul dintre marinari a folosit-o să lustruiască alămurile.

O salută apoi cu o înclinare a capului, într-un mod neaşteptat, apoi făcu semn lui Caliban să îl însoţească afară din cameră. De data asta, câinele îi ascultă ordinele.

Oftând, Tempest intră în dormitor şi se spălă cât putu de bine la acel lavoar prăpădit, apoi îşi întoarse atenţia spre hainele care îi fuseseră aduse. Adevărul este că, în anumite ocazii, mai purtase haine bărbăteşti. Păstrase câteva articole vestimentare care cândva îi aparţinuseră lui Edward pentru… *urgenţe,* să spunem aşa. Faptul că fusese răpită şi era prizonieră la bordul unei corăbii putea fi considerată o situaţie de urgenţă.

După ce îşi puse cămaşa, se aşeză pentru a-şi trage şi pantalonii. Peste toate, luă o jiletcă lungă de lână aspră. Hainele îi erau mari şi nu erau deloc elegante, dar admise că în ele se putea mişca mai liber.

În cele din urmă, deschise sertarul despre care îi vorbise. Înăuntru, un mecanism inteligent făcu să iasă o oglindă, atunci când sertarul era deschis – într-un unghi potrivit pentru o persoană mult mai înaltă, era adevărat, dar avea să se descurce şi aşa. Îşi privi reflexia în oglindă, aşteptându-se să pară palidă şi delicată. În schimb, dădu

peste Gorgona.

Văzându-se, Gorgona rămase împietrită, aşa cum era de aşteptat.

Era palidă, într-adevăr, dar ea mereu era aşa. Excepţie făcea obrazul stâng, care era încă roşu şi cu urme din cauza pernei. Ochii îi erau injectaţi şi înconjuraţi de nişte cercuri atât de închise la culoare încât ai fi zis că sunt vânătăi, sugerând faptul că Andrew nu exagerase deloc în privinţa faptului că ea se simţise foarte rău.

Părul ei însă se afla în cea mai proastă stare. Era o încâlceală în cel mai fericit caz, care acum părea ca şi cum… ei bine, ca şi cum ar fi stat într-un vânt umed şi sărat, se rostogolise pe puntea unei corăbii, iar timp de şapte zile stătuse într-un lac de transpiraţie.

Nu era de mirare confuzia căpitanului Corrvan. Să o violeze? Era deja un miracol faptul că nu-i râsese în faţă.

Cu voinţă, dar şi cu o grimasă, luă peria în încercarea de a-şi descâlci părul. Fără să termine măcar o singură mişcare, perii se rupseseră, iar încheietura mâinii ei tremura obosită. Se gândi tânjind la noua coafură îndrăzneţ de scurtă descrisă în ultimele reviste londoneze. *Dacă ar avea curaj...* Se uită la hainele ei. Ei bine, de ce nu?

Cu preţul altor peri, îşi scoase peria din păr, o puse deoparte şi se îndreptă spre salon, spre biroul căpitanului, sperând să găsească nişte foarfece.

*

— Şi, aaa… ăăă, gabierul…

În timp ce botmanul privea peste umărul lui Andrew cu ochii mari, înroşindu-se, scoţianul roşcat rămase cu gura căscată şi nu îşi mai putu controla cuvintele.

— Vreo problemă, domnule Fleming?

— Nu, domnule! Adică, bine… Clar se înroşise. Bărbatul indică printr-o mişcare a capului. Priviţi şi dumneavoastră!

Andrew se întoarse, deşi ştia foarte bine ce sau, mai bine zis, pe cine va găsi. Cu toate astea, fu luat prin

surprindere de înfăţişarea ei.

Tempest Holderin apăru purtând hainele lui Timmy Madcombe, aşa cum se aşteptase. Ceea ce *nu* prevăzuse erau buclele ei proaspăt tăiate, deşi nu tocmai egale. Ar fi trebuit să arate ca un mop de spălat puntea – sau ca marinarul care îl mânuia. În schimb, părea o zână sau ca un spiriduş, ceva din poveştile pe care i se spusese cândva bunica lui, despre pitici care locuiau în luminişuri şi în vâlcele. „Pot face bine sau rău unui om, după pofta inimii lor”, îl avertizase ea mereu. Nu se îndoia însă de vrăjitoria la care se supusese de bunăvoie.

— Domnişoară Holderin.

Înaintă, abandonându-l pe Fleming, care părea să fi uitat de greementul corăbiei.

— Căpitane, spuse ea când el ajunse suficient de aproape pentru ca ea să-i poată răspunde fără să ţipe. Îşi ţinea mâinile la spate, iar acum se mişca cu o încredere care îl făcu să uite de apariţia dezastruoasă pe care o avusese anterior pe punte. Ce-aş putea face pentru dumneata astfel încât să te conving să mă duci înapoi?

Când naviga, *Colleen* nu era un loc liniştit, dar în acel moment se părea că totul fusese cufundat în tăcere: nu se auzea niciun sunet al corăbiei, al vântului, al apei. Auzea numai sângele zvâcnindu-i în urechi. Fără să îşi dea seama, îşi umezi buzele.

— Şi cam la ce te gândeşti, domnişoară Holderin?

— La bani, desigur, răspunse ea cu o urmă de zâmbet. Sunt foarte pregătită să-ţi ofer aceeaşi sumă pe care ţi-au oferit-o alţii.

Spunând asta, îşi aduse mâinile în faţă. Într-una avea o hârtie. Un cec semnat de Edward Cary.

„La dracu’!”

— Mi-ai scotocit în birou!

— Căutam nişte foarfece.

— Pe care le-ai găsit, observă el, inutil.

— Hmm. Părea că nu l-ar fi auzit. Ochii ei erau în continuare aţintiţi pe cec. De ce ţi-a dat Edward asta?

— Ca un fel de bonus, explică Andrew calm. Avea o

încărcătură pe care trebuia să o mute şi i-a fost greu să găsească pe cineva care să o facă.

— Ce fel de încărcătură?

— Încărcătură *umană,* domnişoară Holderin.

De ce să n-o lase creadă ce era mai rău despre el? De obicei oamenii făceau asta. Nu avea să ajute nimănui dacă ea şi l-ar fi imaginat un om mai bun decât era.

— Nu sclavi, declară ea, deşi vocea ei era sugrumată din cauza şocului.

— Nu, recunoscu el, încrucişându-şi braţele la piept. Pe dumneata. Trebuia să te duc în Anglia, cu sau fără voia dumitale.

— Înţeleg. Dădu din cap, în semn că înţelege, iar buclele ei scurte se clătinară. Îmi sugera adesea să plec, dar…

— Pentru siguranţa dumitale, din câte am înţeles.

Nu ştia de ce sărise în apărarea lui Cary, poate doar că începuse să înţeleagă dilema bărbatului. Statura ei minionă şi indiferenţa ei faţă de pericole trezea într-un bărbat instinctul protector, atât de mult încât se trezi tentat să cedeze şi el în faţa acelui instinct şi să ignore vocea bunului-simţ, care îi recomanda să păstreze distanţa dintre ei cât mai mult posibil.

— Casa mea este la Harper’s Hill, căpitane Corrvan, spuse ea, fluturând din mână cu indiferenţă la cuvintele lui, ca şi cum părerea lui nu conta. Nu doresc să o părăsesc. Nu *pot* să o părăsesc. Dacă fac asta, Dumnezeu ştie ce fel de autoritate asupra administrării ei vor revendica alţii sau ce va fi făcut în numele familiei mele.

— Credeam că îl consideri pe Cary un bun administrator.

— Aşa îl *consideram,* spuse ea, subliniind cuvântul.

Apoi lăsă cecul să fie luat de vânt.

Din fericire, Andrew avea de partea lui două avantaje: braţe lungi şi vânt uşor. Prinse hârtia cu vârful degetelor în timp ce zbura pe lângă el şi o puse la brâul pantalonilor. „Să vedem dacă o s-o ia de acolo”.

— La muncă! strigă el echipajului, conştient brusc că

aveau spectatori. Chiar dacă aş vrea să te duc înapoi în Antigua, spuse el, un gând care părea din ce în ce mai atrăgător, nu pot.

Ea avu îndrăzneala să-şi dea ochii peste cap.

Fără să îi adreseze vreun cuvânt, Andrew scoase din vestă ocheanul şi i-l înmână. O singură privire spre *Justice,* care încă se mai zărea la tribord, o va face să înţeleagă situaţia. Până acum vântul nu fusese în favoarea lor. Era un mister pentru el de ce Stratton nu îi atacase încă. Era ca şi când ar fi avut un motiv întemeiat să nu o facă.

Mâinile ei subţiri prinse cilindrul strălucitor al ocheanului, şi ea ezită, gândindu-se parcă la diferitele utilităţi ale instrumentului greu. Strâmbându-se uşor şi aruncându-şi capul pe spate, ridică lentila la ochi. Deşi la început îi fu greu să localizeze corabia, apoi să focalizeze, refuză să-i ceară ajutor, cu un soi de încăpăţânare prostească pe care el o admiră.

Apoi Tempest o văzu şi icni. Mâinile îi tremurau.

— Nu!

Era o rugăminte tăcută, aproape o suflare. El prinse ocheanul care alunecă din mâinile ei.

— Nu se poate!

— Te asigur că aşa este, spuse el, ducând la ochi cu reticenţă ocheanul.

De când Bewick o observase pentru prima dată pe *Justice* lângă golf, Andrew refuzase să privească atent cealaltă corabie. Stratton era deja prezent în coşmarurile lui.

Cu o privire iscusită, cercetă puntea, numără tunurile, evaluă echipajul. Chiar Stratton se afla la cârmă. Şi lângă el…

Fu rândul lui Andrew să înlemnească şi să se lupte cu tremurul care îi ameninţa mâna. Lăsând ocheanul jos, se uită cu ochii mijiţi în depărtare, ca şi cum nu ar fi putut avea încredere în instrument şi acesta nu ar fi fost nimic mai mult decât o jucărie pentru copii, un caleidoscop care arăta forme şi culori. Nu era însă lentila de vină. Văzuse ceea ce văzuse. Văzuse ceea ce şi ea văzuse.

Pe puntea lui *Justice,* în haina lui stacojie care îi ajungea la glezne, se afla lordul Nathaniel Delamere, cu un ochean la ochi, îndreptat chiar spre ei.

*

Când Andrew intră în cabină, câteva clipe mai târziu, Tempest stătea ghemuită pe una dintre băncuţele din piele, privind spre apă, cu un genunchi strâns la piept. Caliban, care o însoţise de când plecase de pe punte, stătea lângă ea, cu capul în poala ei.

La început, nici câinele, nici femeia nu părură să remarce sosirea lui Andrew, dar, după o clipă, Tempest se întoarse şi îi vorbi:

— Trebuie să mă duci înapoi, căpitane Corrvan. Am o datorie faţă de oamenii de la Harper's Hill. O datorie care *nu* presupune să fug de probleme şi să-i las pe aceşti oameni vulnerabili pradă uneltirilor altora.

Oare şi ceilalţi luaseră drept curaj această bravadă care îi înăsprea vocea şi o făcea să îşi înalţe bărbia? Oare şi Cary fusese indus în eroare? Andrew putea vedea în ochii ei albaştri-verzui nesiguranţa.

— Lordul Nathaniel Delamere, vrei să spui.

Când îi rosti numele, ea tresări, de parcă ar fi încercat să scape de un fior.

— Cary mi-a spus că omul te-a cerut în căsătorie.

Ea încuviinţă, dând din cap cu aceeaşi înfăţişare încăpăţânată, ca şi cum ar fi fost gata să ofere încă un refuz.

Se întrebă dacă ea ştia suficient de multe încât să înţeleagă cât de teamă ar trebui să îi fie. Erau mulţi bărbaţi cărora le plăcea autoritatea, care doreau puterea, şi mulţi dintre ei abuzau de ea, fără îndoială. Însă bărbaţii care doreau să domine, care se bucurau când pedepseau şi umileau, care râvneau la supunerea totală a altora – ah, aceia erau cu adevărat bolnavi, dar semnele puteau fi ascunse de ochii inocenţi.

Întrebarea era dacă, după o viaţă petrecută în Indiile

de Vest, cât de inocentă era Tempest Holderin?

— Poţi scăpa de el dacă te măriţi cu altcineva, ştii asta, sublinie el, trăgând un scaun de la masă pentru a se aşeza. Pielea scârţâi uşor. Cu averea pe care o ai, probabil că ai o legiune de pretendenţi. Cu siguranţă unul dintre ei este eligibil.

— În ultima vreme, mi se sugerează des asta. Mă tot gândesc pe cine ar trebui să accept, spuse ea, dând din mâini, arătându-se exagerat de indecisă, numărând pe degete opţiunile. Fiul unui plantator local, trimis în Anglia de mic copil, care nu ştie nimic despre Antigua şi care nu are nicio intenţie să-şi asume responsabilitatea faţă de plantaţia sa? Sau poate un cârciumar zelos ar fi o opţiune mai bună?

— Doar nu Gillingham? zise el, amintindu-şi de fostul stăpân al lui Caesar.

Tempest lăsă mâinile în jos, iar batjocura părăsi chipul ei.

— De unde ştii numele ăsta?

— M-am oprit la localul lui să beau un pahar. Aşa l-am întâlnit pe… Caesar, explică el, decizând în ultima clipă să nu menţioneze ciocnirea cu Delamere, ştiind că dacă va aduce vorba despre comportamentul bărbatului nu va face decât să o încrânceneze pe Tempest să insiste să se întoarcă în Portul Englez. Dar Cary? sugeră el. Pare un bărbat ideal pentru scopurile dumitale.

— Edward? râse ea. Imposibil! Suntem ca doi fraţi. Face parte din familia noastră de douăzeci de ani, de când eu şi *papa* l-am găsit la docuri şi l-am luat acasă.

„Aşa deci”, la asta se referise Cary când spusese că familia Holderin salva sufletele pierdute… Îi stătu pe limbă să spună că sentimentele lui Cary depăşiseră de mult presupusa lor legătură fraternă, dar rezistă impulsului răutăcios.

— Ai numit trei bărbaţi – chiar patru… Se întrerupse şi făcu semn din cap în direcţia corăbiei *Justice,* în loc să pronunţe iar numele lui Delamere… care sunt, din diverse motive, neeligibili. Cu siguranţă există alţii pentru care nu

ai obiecţii.

Ea clătină din cap cu o vehemenţă surprinzătoare.

— De ce eviţi cu disperare căsătoria, domnişoară Holderin? Înţeleg că unele femei îşi doresc mult asta. Faptul că ai citit-o pe domnişoara Wollstonecraft te-a făcut să priveşti cu atâta dezgust instituţia căsătoriei?

Fu enervată de remarca lui, dar, în cele din urmă, îi răspunse:

— Şi ce anume îţi imaginezi că oferă căsătoria unei femei, căpitane Corrvan?

Nu se gândise mult la asta înainte, dar cu siguranţă nu ar fi trebuit să-i fie prea greu să încropească o listă respectabilă de beneficii.

— O casă. Siguranţă materială.

— Eu am deja aceste lucruri, aşa cum cred că ştii deja. Realizez că unele persoane găsesc ideea de a-şi construi o casă la marginea unui imperiu destul de neliniştitoare…

— *Necorespunzătoare,* chiar, sugeră el, ridicând din sprânceană. Pentru o doamnă.

— Nu credeam că un om al mării s-ar dovedi susceptibil la astfel de prostii, continuă ea, ca şi cum nu ar fi întrerupt-o. Harper’s Hill este casa mea, singura mea casă, şi nu intenţionez s-o părăsesc. În ceea ce priveşte siguranţa financiară, când bunicul va muri, plantaţia îmi va aparţine, şi sunt încrezătoare în potenţialul ei de a-mi oferi o viaţă confortabilă.

Sigur că era. Plantaţiile din Indiile de Vest produceau zahăr în cele mai inumane condiţii pe care cineva şi le putea imagina pentru a satisface pofta specific umană pentru dulciuri. Datorită acestui lucru, plantatorii se bucurau de averi extravagante. În ciuda bârfelor care se răspândiseră în Portul Englez privind administrarea neobişnuită a plantaţiei Harper’s Hill de către Cary, bănuia că lucrurile nu erau chiar idilice, altfel ea nu ar fi fost atât de bogată.

Nu insistă asupra acestui lucru, preferând momentan să o provoace altfel.

— Dar… afecţiunea? Vocea lui deveni mai profundă atunci când ezită să pronunţe ultimul cuvânt, deşi nu dorise să-l folosească drept un eufemism. Sau dragostea?

Ea râse, dar nu era nici urmă de veselie.

— O, căpitane, chiar dacă aş putea nutri astfel de sentimente, bărbaţii care mă peţesc nu sunt interesaţi de farmecele mele personale, aşa cum ai subliniat chiar dumneata.

— Presupun că eşti prea raţională ca să crezi în dragoste.

Ceva din cuvintele lui părură să o tulbure, dar îşi reveni repede.

— Prea raţională? Poate să fie cineva astfel? întrebă ea. În orice caz, datorită dragostei insist să mă întorc la Antigua. Din dragoste refuz să mă mărit.

— Deci iubeşti Harper’s Hill, pufni el.

Nu se aşteptase ca ea să manifeste acest gen de sentimentalism.

— Iubesc oamenii de acolo, îl corectă ea. Îndată ce voi avea posibilitatea legală să fac asta, am de gând s-o dovedesc cât de bine pot. Odată ce plantaţia va fi a mea, îi voi elibera.

Totul legat de Tempest Holderin indica energia avântată a unei reformatoare, astfel încât intenţiile ei nu îl surprinseră. Lăsând la o parte antipatia lui faţă de instituţia sclaviei, ştia totuşi foarte bine cât de neobişnuite erau aceste convingeri şi cum va fi. Percepută o astfel de acţiune de oamenii din Indiile de Vest. Nu se putu abţine şi o întrebă:

— De ce?

În ochii ei albaştri-verzui se citi şocul.

— Dacă pui această întrebare, domnule, atunci nu mă pot aştepta ca răspunsul meu, oricare ar fi el, să te mulţumească. Sclavia este un lucru rău, afirmă ea pe un ton sigur şi pompos, ca şi cum ar fi fost un predicator care vorbea de la pupitru, născută din lăcomie şi din credinţa greşită că unii oameni merită să se afle sub jugul altora…

— Ah, desigur, o întrerupse el, tăindu-i avântul.

Liberté, egalite, fraternite şi toate astea, exclamă el, pe un ton care ridiculiza un revoluţionar. Nu uita zahărul din ceai!

— Cu siguranţă crezi că…

— Nu *cred* nimic, domnişoară Holderin. *Ştiu* că oamenii sunt capabili de cruzimi de nedescris faţă de alţii şi au acţionat astfel de la începutul timpurilor. Dacă îţi imaginezi că gestul dumitale măreţ va schimba ceva…

— Va schimba *ceva,* îl contrazise ea. Cel puţin pentru oamenii de la Harper's Hill.

— Şi ce se va alege de ei când vor fi liberi? întrebă el, îndoindu-se că se gândise mai amănunţit la decizia ei. Îi vei trimite înapoi în Africa? Cu siguranţă ştii că vor fi capturaţi din nou şi vor fi vânduţi.

— Libertatea, căpitane Corrvan, înseamnă că, în cele din urmă, vor decide singuri. Sper că vor rămâne la Harper's Hill. Intenţionez să-i plătesc pe măsura muncii lor.

— Profitul dumitale va fi distrus, observă el.

Tempest ridică din umeri, aşa cum numai o moştenitoare răsfăţată o putea face.

— Mi s-a adus la cunoştinţă că multe moşii englezeşti au profit, deşi funcţionează pe un sistem similar.

— Da, recunoscu el. Crescând oi, nu zahăr. Şi nu prea mi-ai răspuns la întrebare, să ştii. De ce eşti atât de hotărâtă să faci un lucru atât de nebunesc?

— Deoarece tatăl meu iubit şi-a dorit asta, spuse ea. Pe patul de moarte. Şi îmi iubesc tatăl, deşi oamenii se aşteaptă să spun *l-am iubit,* ca şi cum sentimentele mele ar fi putut scădea odată cu moartea lui. În viaţă, a făcut tot ce-a putut pentru sclavii bunicului meu, dar n-a putut face cel mai important lucru. Odată ce Harper's Hill va fi a mea, eu voi putea.

— Asta dacă nu te măriţi înainte să o moşteneşti.

În acea situaţie, soţul avea să controleze proprietatea, atât plantaţia, cât şi oamenii de pe ea. Dumnezeule mare, nu era de mirare că Delamere şi ceilalţi erau hotărâţi să o forţeze să se mărite înainte să aibă şansa să risipească toţi banii.

— De aceea, refuz să mă mărit. Aşa cum refuz să

plec.

Ca şi cum voia să încheie, îşi încrucişă braţele la piept, ca un avocat care adusese un argument incontestabil. Deranjat de mişcare, Caliban îşi părăsi culcuşul confortabil şi se ghemui lângă Andrew, înghiontindu-i mâna pentru a-l mângâia.

Andrew înţelegea dorinţa ei arzătoare de a face să devină realitate visul unui tată mult iubit. Poate mai mult decât îşi putea ea imagina. De aceea, ştia foarte bine cât de greu îi va fi să o facă să se răzgândească.

— Cary părea să creadă că vei fi protejată de Delamere dacă vei pleca în Anglia, spuse el.

Încă îl îngrozea perspectiva de a o lua pe Tempest Holderin într-o călătorie pe care nu şi-o dorea. În această privinţă, nimic nu se schimbase. Dar ajunseseră prea departe pentru a se putea întoarce – şi nu numai în această privinţă.

De data asta nu-şi mai dădu ochii peste cap la sugestia lui, deşi era evident că fusese tentată.

— Şi ţi-a spus de ce?

— Nu cu exactitate, recunoscu el, privind-o. Presupun că puterea de care se bucură Delamere în Antigua se datorează în mare parte mediului, astfel încât, îndepărtându-te din acel mediu…

Tempest încuviinţă din cap, în semn că înţelege.

— Fără îndoială, a prosperat într-un loc unde legile pot fi încălcate după bunul-plac, un loc unde bărbaţii s-au dovedit a fi deosebit de vulnerabili în faţa şantajului sau a mitei, adăugă ea cu dezgust. Dar nu înţelegi? Acesta este motivul pentru care trebuie să rămân. Cât rău va face el la Harper’s Hill dacă nu voi fi acolo s-o protejez?

— Rămâne Cary. De ce nu ar proteja el interesele bunicului dumitale?

— Aşa cum m-a protejat pe mine?

Era un argument pe care nu-l putea contrazice. Pentru o clipă, nici măcar nu o putu privi în ochi.

— Ce autoritate are Delamere pentru a lua decizii privind plantaţia? întrebă el în cele din urmă.

— Bunicul meu şi Lord Nathaniel sunt prieteni vechi. Nici asta nu ţi-a pomenit Edward? Mi-e teamă că deja lordul Nathaniel are mai multă influenţă la Harper's Hill decât mi-aş dori. Chiar în ziua când am plecat, mi-a arătat o scrisoare de la bunicul, prin care se sugera că va primi, curând, o şi mai mare influenţă.

Andrew încercă, dar nu reuşi să găsească motivul pentru care s-ar lega o prietenie între fiul desfrânat al unui nobil şi un baronet în vârstă.

— Ce fel de om este bunicul dumitale?

— Nu ştiu. Nu l-am întâlnit niciodată. Ca mulţi plantatori, el lipseşte din peisaj. În vocea ei se citi dispreţul. Mi s-a părut mereu ruşinos să ai atât de puţin interes faţă de ceva care se află în responsabilitatea ta.

Andrew se strădui să îşi amintească faptul că vorbele ei nu i se adresau, deşi îl atinseseră.

— După ce părinţii mei s-au căsătorit, tata s-a oferit să meargă în Antigua şi să preia administrarea plantaţiei, explică ea. Bunicul a acceptat învoiala, până când fiica lui a murit aici. L-a învinuit pe tata pentru moartea ei, desigur, şi, după aceea, şi-a dorit chiar mai puţin să aibă de-a face cu acest loc. Asta se întâmpla în urmă cu douăzeci de ani. Nu ştiu de ce Edward este sigur că îmi va fi mai bine în Anglia, cu el. Am auzit că sănătatea bunicului este şubredă, iar comunicarea lui cu Harper's Hill a fost mereu sporadică. Cum poate Edward să susţină că îl cunoaşte pe acest bărbat sau că îi cunoaşte dorinţele?

Andrew îşi coborî privirea asupra hărţilor de pe masă. Pierdea această luptă. Era timpul să schimbe tactica. Se ridică şi se apropie de ea.

— Atunci poate ar trebui să consideri că fiecare minut petrecut de Delamere pe mare este un minut în care oamenii de la Harper's Hill sunt scutiţi de prezenţa lui. Aşteptă ca vorbele lui să fie înţelese pe deplin. Dacă doreşti cu adevărat să-i ajuţi, atunci va trebui să faci ce nenumărate femei au făcut de-a lungul secolelor. Du-ţi pretendentul de nas. Văzând-o contrariată, arătă spre fereastra din spatele ei şi la apa care se întindea în faţa sa.

Departe de Antigua, peste Atlantic.

Omise faptul că, navigând spre Londra cu încărcătura preţioasă pe care Stratton se părea că o caută, Andrew va putea de asemenea să atragă *Justice* în apele deschise pe care în general le evita. *Colleen* va fi astfel în avantaj, iar Andrew ar putea, dacă şi-ar dori, să profite de ocazie pentru a se răzbuna.

Aproape în şoaptă, Tempest întrebă:

— Dacă va ajunge primul în Anglia şi va merge la bunicul meu…

Dacă Stratton îl va învinge iar pe mare, cum o mai făcuse?

— Mă voi asigura ca asta să nu se întâmple, jură Andrew, deşi nu îi stătea în caracter să facă promisiuni şi, cu atât mai puţin, să se ţină de ele.

Privind în continuare pe fereastră, ea şopti:

— Dacă *nu* ne va urmări?

— O va face.

Delamere avea instinctele unui prădător. Dacă ea fugea, el avea s-o urmărească. În privinţa asta, Andrew nu avea niciun dubiu.

— Spre Londra!

Pe buzele ei, era numele unui loc misterios, întâlnit numai în cărţile cu poveşti.

Lumina soarelui îi scotea în evidenţă profilul: curba delicată a maxilarului, pielea translucidă, strălucirea părului. Frumuseţea ei era pală, radioasă, ca o coajă de ou în lumina lumânării sau ca o pânză de păianjen atinsă de rouă dimineţii. Fragilă.

Fără să realizeze, îşi ridică mâna, degetele lui fiind dornice să-i mângâie chipul. Dar înainte să o ajungă, ea se întoarse uşor spre el. Buclele scurte îi făceau ochii să pară chiar mai mari. Când privirile li se întâlniră, el îşi aminti că frumuseţea adevărată a lucrurilor delicate stătea, uneori, în forţa lor neaşteptată.

Tempest.

Nu ştia dacă se referea la numele ei – sau furtuna din adâncurile ochilor ei. În acel moment, se confundau.

Ea înghiţi în sec.

— Presupun că nu prea am de ales, nu?

— Nu.

Cu acest cuvânt monosilabic, se condamnă să-şi petreacă eternitatea pe mare, cu ea. Aproximativ 40 de zile. Şi nopţi.

Cândva, cu îndrăzneala de băiat, îl întrebase pe pastor ce făcuseră oamenii de pe arcă toată ziua, în locul acela atât de strâmt, înconjuraţi de animalele care se lăsau, fără îndoială, pradă instinctelor lor animalice, având în vedere că fuseseră alese în perechi. Fusese muştruluit pentru insolenţa lui – sau, mai degrabă, pentru sacrilegiu? Oricum, pastorul refuzase să îi răspundă.

Totuşi, Andrew avusese pe atunci o idee clară, şi una chiar mai clară acum, despre modul cum un bărbat şi o femeie, închişi împreună pentru şase săptămâni, ar putea fi tentaţi să-şi petreacă timpul. De aceea niciodată nu permisese accesul femeilor la bordul corăbiei. Lăsă mâna jos.

— Ştii, căpitane Corrvan, aproape că mă aşteptam să sugerezi că m-aş putea salva măritându-mă cu dumneata, spuse ea.

Dacă văzuse mişcarea mâinii lui, reuşise să nu se trădeze.

— Te asigur că nici nu mi-a trecut prin minte una ca asta, răspunse el zâmbind discret şi clătinând din cap. Nu sunt un bărbat potrivit pentru astfel de responsabilităţi.

Privind prin cabină, ea se încruntă uşor. Ar fi trebuit să se aştepte la o astfel de reacţie, având în vedere cu câtă mândrie îşi afişa ea simţul datoriei.

— Dar sigur ai multe responsabilităţi în calitate de căpitan al vasului.

Chiar mai multe decât îşi imaginase atunci când plecase de acasă, dar mai puţine decât ar fi avut dacă ar fi rămas.

— Las toată munca grea în grija domnului Bewick.

Zâmbi ambiguu, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

Măcar o dată, Caliban îl urmă fără să fie chemat.

Capitolul 7

Căpitanul Corrvan nu încuie uşa în urma lui, dar pe Tempest nu o consola cu nimic acest lucru. Deoarece erau la mulţi kilometri distanţă de uscat, era evident că nu mai avea unde să evadeze. Chiar dacă uşa cabinei ar fi fost deschisă la perete, tot nu ar fi fost mai aproape de casă. Dar asta nu însemna că nu avea să mai încerce.

Oh, era gata să-i dea dreptate căpitanului Corrvan într-o singură privinţă: plecarea ei avusese un avantaj neaşteptat, şi anume faptul că îl atrăsese pe Lord Nathaniel departe de Antigua. În ceea ce o privea pe ea, părăsirea plantaţiei Harper's Hill era un preţ prea mare pentru o recompensă atât de mică, ca să nu mai vorbească de suma exorbitantă pe care Edward i-o dăduse căpitanului.

„Oh, Edward, Edward". Îl ştia de-o viaţă, îl iubise ca pe un frate, avusese încredere în el cum nu mai avusese în nimeni, şi *astfel,* se gândi ea, privind cabina de jur-împrejur, era modul lui de a-i răsplăti încrederea. Cum putea crede căpitanul Corrvan că se va mărita cu un bărbat care o trădase astfel?

Cu lordul Nathaniel pe de o parte şi cu imensitatea Atlanticului pe de altă parte, era cu adevărat prinsă între ciocan şi nicovală, în trecut, aceste vorbe erau numai o zicală, o modalitate de a dramatiza imposibilitatea alegerii. Acum însă, era pusă cu adevărat în această situaţie.

Era deconcertant să se întrebe dacă va reuşi să recunoască diavolul atunci când îl va întâlni. Crescuse gândindu-se la lordul Nathaniel ca la încarnarea diavolului. Dar nu ar putea diavolul să fie şi periculos de atrăgător? Nu era nevoie decât de puţină imaginaţie pentru a şi-l imagina vorbind cu un uşor accent irlandez.

Cât de multe ştiuse cu adevărat Edward despre bărbatul pe care îl tocmise să o răpească? Dacă fusese

indus în eroare sau dezinformat? Cât de ciudat era gândul că se afla la bordul unei corăbii de piraţi, de unde lordul Nathaniel încerca să o salveze, indiferent cât de dubioasă s-ar dovedi o astfel de „salvare”.

Nu, nu credea că despre asta era vorba, dar ceva legat de Stratton şi de corabia *Justice* îl făcuse pe căpitanul Corrvan agitat, chiar înainte de a realiza cine se mai afla la bordul acelui vas. Oare se întâmplase ceva între cei doi? Avea oare ceva de ascuns căpitanul Corrvan?

Când căutase printre lucrurile căpitanului, descoperise lucruri intime, personale, dar nimic care să o ajute să-l cunoască mai bine pe Andrew Corrvan. Nu găsise nimic care să o ajute să aleagă între a-l privi ca pe un răpitor sau ca pe un salvator. Îşi dorea, de fapt, să *nu se* mai gândească la el deloc, însă asta se dovedea aproape imposibil.

Dacă ar fi devenit fiinţa cu adevărat raţională aşa cum dorise tatăl ei, cu siguranţă nu s-ar fi simţit atrasă de acest bărbat pe care ar fi trebuit să-l dispreţuiască. Chiar din salonul lui Edward, când atât ea, cât şi căpitanul Corrvan se aplecaseră să mângâie câinele şi mâinile lor se atinseseră, simţise că era *ceva* între ei.

În urmă cu câteva momente, simţise că acesta fusese tentat să o atingă, să-i atingă cu degetele obrazul sau cârlionţii. Se temea că ar putea încerca să o facă din nou şi, mai rău, se temea că ea avea să-i permită asta.

Era mai degrabă o experienţă nouă pentru ea să se gândească la atenţiile unui bărbat, cântărind dacă le va accepta sau nu. De patru ani tot spunea nu, dar, oricum, nimeni nu o ascultase. Vreo şase bărbaţi erau încă hotărâţi să o facă soţia lor, în ciuda refuzurilor ei. Atingerea lordului Nathaniel îi lăsase vânătăi de mai multe ori. Chiar şi Edward se comporta cu un ciudat simţ al posesivităţii din când în când – şi uite unde ajunsese din cauza asta!

De când ajunsese la bordul corăbiei, se trezise de două ori în braţele lui Andrew Corrvan: prima dată, când era aproape să cadă şi a doua oară, când i se făcuse rău. Poate el îşi imagina că ea avea să fie dispusă să ajungă din

nou în această situaţie – ori poate chiar nu ar fi ţinut cont de voinţa ei. Se afla, la urma urmelor, la cheremul lui pe deplin. Întinsese însă mâna cu intenţia de a o atinge, dar apoi se oprise. Ce fel de răpitor, de ticălos, de om fără scrupule ar face asta? Asta nu o făcea neapărat să aibă încredere în el. Ştia prea bine că nu putea să se încreadă în nimeni din acel loc. Dar îşi dădu seama că nu se temea de el.

Se ridică, îşi trecu palmele peste vesta aceea albastră de lână pieptănată, aranjând-o peste curbele pe care nu fusese croită să le acopere. Destul! Dacă de acum căpitanul avea să-i permită să se plimbe pe corabie în libertate, trebuia să folosească asta în avantajul ei, pentru că ar fi putut fi lipsită de ea în orice moment. Oricare dintre membrii echipajului de pe *Fair Colleen* s-ar fi putut arăta capabil, ba chiar dornic să-i ofere informaţii utile în ceea ce-l privea pe căpitanul Corrvan.

Doar din cauza circumstanţelor – la care Edward contribuise – care o forţaseră să plece din Antigua, nu însemna că trebuia să călătorească în linişte spre Anglia. Sau să ajungă acolo. La nevoie, oare nu putea să-şi folosească toate farmecele, sau cel puţin averea considerabilă, pentru a-i convinge pe unii dintre marinari să se întoarcă împotriva căpitanului şi să se îndrepte înapoi spre Antigua?

Totul ţinea de loialitatea echipajului şi de capacitatea căpitanului de a o inspira. I se părea că erau toţi într-un fel de misiune. Oare toţi aceşti oameni veniseră de bunăvoie sau erau, ca şi ea, participanţi nevinovaţi la o călătorie riscantă, gata să se răscoale? Pentru a răspunde la întrebarea aceasta, trebuia să afle ce anume îl mişca pe Andrew Corrvan.

Decise să înceapă cercetările cu domnul Beals. Datorită anilor pe care medicul îi petrecuse în compania căpitanului Corrvan, acesta părea să îi poată oferi informaţiile de care avea nevoie. Faptul că era o persoană guralivă nu însemna decât că era gata să i le ofere.

Spre norocul ei, nici nu trebui să plece din cabina

căpitanului, deoarece domnul Beals veni la ea.

— Ce face cea mai drăguţă pacientă a mea? spuse el intrând cu un zâmbet prietenos.

— Bine, mulţumesc, îi răspunse ea sincer.

Din uşă, Beals o privi din cap până în picioare, observându-i hainele neobişnuite. În timp ce încerca să-i explice, acesta dădu din cap, aprobator.

— Mi se pare potrivit. Foarte practice. Acum, să îţi vedem mâinile!

După ce le declară vindecate, îi studie ochii şi o întrebă dacă are poftă de mâncare, apoi se arătă mulţumit de progresul ei.

— Ei bine, va trebui să găsesc o altă scuză pentru a vă vizita, domnişoară Holderin.

— Nu aveţi nevoie de scuze, domnule Beals, insistă ea. Îmi face mereu plăcere să stau de vorbă cu cineva.

Medicul îi dădu de înţeles că este de acord, dar se întoarse să plece, făcând-o pe Tempest să se aşeze repede între el şi uşă.

— M-am tot gândit la ce mi-aţi spus în prima noapte, domnule Beals, spuse ea, privind cabina ca şi când îşi amintea ocazia cu plăcere. De opt ani vă aflaţi la bordul acestei corăbii. Câte poveşti minunate trebuie să fi adunat în tot acest timp!

Bărbatul se umflă în pene de mândrie.

— Aş zice că am câteva.

— Sper să împărtăşiţi câteva cu mine când aveţi timp, spuse ea. Mi-e teamă că va fi plictisitor pentru mine să stau închisă în această cabină în următoarele câteva săptămâni.

— Ei bine, cred că aş putea… începu el, în timp ce ea îl împingea uşor spre scaunul de la masă. Desigur, cele mai multe nu sunt potrivite pentru urechile unei tinere domnişoare, o avertiză el.

Cumva, Tempest reuşi să chicotească.

— Ce păcat! Poate faceţi în aşa fel încât să le spuneţi altcuiva, în timp ce eu trag cu urechea, sugeră ea tachinându-l, şi aşa cum sperase, acesta râse, se aşeză pe scaun şi începu curând să povestească o întâmplare care îl

implica pe domnul Fleming, botmanul, o găleată cu smoală şi o capră.

Era greu să nu râzi la o astfel de poveste, care fu urmată de o alta la fel de amuzantă, care îl avea de data asta drept personaj principal pe timonierul-şef, domnul Bewick. Când încă îşi ştergea lacrimile, întrebă, aproape pe nerăsuflate:

— Nu aveţi niciuna despre căpitanul Corrvan?

— O, ba destule, recunoscu el.

De data asta însă păru mai rezervat, astfel încât povestea nu începu imediat.

— Mă întrebam numai ce fel de om este. Nu mi-am dorit această călătorie, ştiţi, spuse ea, evitându-i privirea, şi să fii la mila străinilor…

— Nu aveţi de ce să vă temeţi, domnişoară.

— Să mă tem? repetă ea, ca şi cum gândul nu i-ar fi trecut niciodată prin minte. Cu siguranţă nu. Căpitanul pare un domn, sugeră ea, dar observaţia ei nu făcu decât să fie aprobată cu o înclinare a capului. Mă gândeam mai ales, spuse ea în cele din urmă, sperând că nu va fi pedepsită din cauza nerăbdării ei, dacă ştiţi ceva despre povestea dintre căpitanul Corrvan şi corabia care ne urmăreşte, *Justice.*

Ochii domnului Beals se întunecară, ca şi cum cineva ar fi închis nişte ferestre.

— De ce întrebaţi, domnişoară?

— O, din pură curiozitate, începu ea, dar Beals observă minciuna, aşa că oferi un răspuns mult mai sincer decât intenţionase. Vedeţi… „Am fost trădată de cineva pe care-l iubeam ca pe un frate şi nu ştiu când îmi voi revedea casa”… căpitanul Corrvan a acceptat o sumă enormă de bani pentru a livra o încărcătură valoroasă în Anglia.

Spre surprinderea ei, Beals încuviinţă.

— Da. Ne-a promis tuturor partea noastră.

Aşa erau plătiţi marinarii, fiecare bărbat primea o parte din profit, în funcţie de rang. Cumva însă, nu se aşteptase ca şi câştigul obţinut ilegal să fie împărţit de căpitanul Corrvan. La urma urmei, şi hoţii aveau onoarea

lor, zicea un vechi proverb.

— Venind la bordul corăbiei după Caesar, am făcut pe plac persoanei care l-a plătit. *Eu* sunt încărcătura de valoare, domnule Beals.

Surprinderea i se citi acum pe chip.

— Iar pe *Justice* este un bărbat care ştie asta, un bărbat care nu-mi doreşte binele. Nu pot să nu mă întreb…

— Ce, domnişoară? o îndemnă el.

— Dacă nu cumva căpitanul Corrvan vrea să mă dea lui, încheie ea.

Grav, domnul Beals clătină din cap.

— Este atât de imposibil să credeţi că o altă înţelegere, mult mai profitabilă, a fost acceptată de căpitanul vostru? Oare nu intenţionează să facă un schimb… viaţa mea pentru o avere în aur?

— N-aş crede niciodată asta despre el.

— Este mereu sincer cu dumneavoastră şi cu echipajul? insistă ea. De când îl cunoaşteţi, nu v-a ascuns niciodată nimic?

Beals se foi pe scaun, iar ea ştiu că atinsese o rană veche, una care încă nu se vindecase.

— Poate o afacere în care ar fi trebuit să primiţi şi dumneavoastră ceva?

Se părea însă că nu banii erau motivul ofensei adusă de căpitanul Corrvan. Beals clătină din cap cu şi mai multă îndârjire.

— Niciodată, domnişoară. Niciun bărbat din echipaj n-a avut de ce să se plângă şi tuturor le merge mai bine decât înainte. Cu cât devenea mai agitat, cu atât accentul lui din vest devenea mai pronunţat. Nu banii sunt cei care-l conduc.

— O, desigur că nu, pufni Tempest. Niciodată nu sunt banii de vină.

— Singurul motiv pentru care l-a înfruntat pe Stratton a fost din cauza tatălui său…

Tempest se aplecă mai în faţă, pentru a nu pierde niciun cuvânt din poveste, dar, din păcate mişcarea îl alertă pe domnul Beals, care realiză că era cât pe ce să comită o

gafă.

— Nu-i dreptul meu să spun povestea asta, insistă el, după ce era gata-gata să o dezvăluie. Pot însă să vă spun asta: căpitanul Corrvan ar distruge mai degrabă *Colleen* cu propriile mâini decât să-l ajute pe Stratton şi banda lui de piraţi, indiferent de cât l-ar fi plătit.

Seriozitatea lui era surprinzător de convingătoare. Însă curiozitatea ei nu fusese satisfăcută. Indiferent de motivul urii dintre Andrew Corrvan şi căpitanul Stratton, gândul că ar fi putut fi prinsă la mijloc nu-i făcea plăcere.

Domnul Beals se ridică de la masă şi se îndreptă spre uşă.

— Înainte să plecaţi, strigă ea, mi-aţi promis că-l pot vizita pe Caesar. E bine?

— Năzdrăvanul acela e bine, spuse medicul zâmbind cu blândeţe. O să zic că aţi întrebat de el şi vedem ce se poate aranja.

— Domnule Beals? Mâna lui ezită pe clanţă. Iertaţi-mă că pun atât de multe întrebări, spuse ea. Sper că nu v-am jignit.

— Nu, spuse el, deschizând uşa cabinei. Având în vedere circumstanţele, e de-nţeles curiozitatea dumneavoastră. Dacă vreţi însă să aflaţi mai multe, va trebui să-l întrebaţi direct pe căpitan.

— Desigur, se învoi ea, deşi nu avea nicio intenţie să facă asta. Avea să se gândească la alt plan.

*

În dimineaţa următoare, devreme, se aventură iar pe punte. Câţiva marinari erau ocupaţi cu diverse sarcini. La cârmă se afla un bărbat de vârsta a doua, cu chipul bătut de vânt, care privea concentrat la orizont. Presupuse că era domnul Bewick. Căpitanul Corrvan nu era prin apropiere.

Sperând că va părea că ieşise să ia numai o gură de aer, trecu pe lângă timonierul-şef şi-l salută cu o mişcare a capului. Pe drum, mai întâlni doi marinari care manevrau velele sub supravegherea botmanului scoţian.

— Bună dimineaţa, domnule Fleming, începu ea. Deranjez?

Unul dintre marinari pufni.

— Suficient, Hackett, spuse Fleming tăios înainte să se îndepărteze, făcându-i semn lui Tempest să-l urmeze. Ce doriţi, domnişoară Holderin? O briză neaşteptată umflă cămaşa ei împrumutată, şi brusc fu mulţumită că nu purta rochia de muselină, care ar fi dezvăluit mult mai mult decât forma braţelor. Vântul umflă şi velele, pe acelea care erau deja ridicate. Multe dintre ele fiind strâns legate.

— N-am călători mai repede cu mai multe vele, domnule Fleming? întrebă ea, vrând să ofere un aer inocent curiozităţii ei. Credeam că viteza este esenţială. I se părea ca şi cum nu încercau cu adevărat să se îndepărteze de *Justice.* Se întoarse discret pentru a privi în urma lor, dar, la fel ca înainte, nu văzu nimic altceva decât apă.

— Ordinele căpitanului, îi spuse Fleming.

Ar fi trebuit să se gândească la faptul că acesta avea să fie răspunsul preferat al tuturor, indiferent de întrebare.

— Acum vă sfătuiesc să vă întoarceţi în cabină, domnişoară, continuă el. Nu-i înţelept să umblaţi de colo-colo.

Vru să-l mustre. Nu-şi dorea sub nicio formă să îşi petreacă următoarele săptămâni încuiată ca o încărcătură în cală. El şi ceilalţi bărbaţi urmau să fie nevoiţi să se obişnuiască cu prezenţa ei. Însă domnul Fleming se întorsese deja la post.

Aşa deci, cineva nu voia ca ea să-şi vâre nasul? Asta însemna că era ceva din trecutul căpitanului Corrvan care nu trebuia descoperit, iar ea era hotărâtă să afle ce anume. Numai atunci avea să decidă dacă putea sau nu să aibă încredere în el.

De aceea, câteva zile mai târziu, se întâmplă ca Timmy Madcombe să o găsească aproape de cabinele marinarilor, pe puntea inferioară. Tresări atunci când închise uşa în urma lui. Tempest reuşise să arunce un ochi înăuntru: rânduri de cuşete puse una peste alta, multe pline de mormane neidentificate ce sforăiau.

— Vă pot ajuta, donşoară?

— Da, Timmy. Nu fusese el prima opţiune pentru a pune întrebări, căci se îndoia că băiatul se aflase la bordul corăbiei suficient de mult timp pentru a şti ceva folositor, însă, în ciuda timidităţii lui în prezenţa ei, avea reputaţia, printre cei din echipaj, ca fiind gură spartă, iar ea nu prea avea de ales. Îi zâmbi şi se corectă: Ăăă, presupun că trebuie să mă adresez cu domnul Madcombe. Nu sunt încă obişnuită cu regulile de pe vas.

Pe chipul lui se citi confuzia.

— Cum doriţi, doamnă… ăăă, donşoară.

— Mă bucur că am şansa să-ţi mulţumesc că mi-ai împrumutat hainele.

O privi neliniştit, roşindu-se până la rădăcina părului.

— Pentru nimic, donşoară. O clipă de tăcere. Căutaţi… ceva anume?

— O, voiam doar să mă familiarizez cu corabia. E vreo problemă?

Îi zâmbi din nou, dar de data asta cam afectat, căci îl făcu pe Timmy să se dea un pas în spate.

— Nu, sigur că nu, insistă el, lovindu-se de perete. Numai că… ei bine, marinarii nu-s obişnuiţi cu prezenţa femeilor, donşoară. Dacă vreţi să hoinăriţi, s-ar putea să auziţi sau să vedeţi lucruri care nu se cuvin.

Ah, acum ajungea undeva. Făcu ochii mari şi îşi dori să se fi putut înroşi la comandă.

— O, vai! Nu m-am gândit la asta… Este ceva ilicit la bord? întrebă ea, vorbind în şoaptă.

— Ili-cit? Pronunţă cu neîncredere cuvântul şi, în cele din urmă, clătină din cap, deşi nu reuşi să înţeleagă ce vrusese să spună. Nu ştiu, donşoară. Voiam numai să zic că poate nu v-ar plăcea să auziţi bărbaţii înjurând. Se chinuie să n-o facă atât de des sus, explică el arătând spre puntea superioară, de teamă c-aţi putea fi prin apropiere. Aici jos însă, uneori e foarte rău.

— Oh! Nu reuşi să-şi reţină dezamăgirea din voce. Da, desigur. Credeam că te-ai referit la faptul că pe corabie căpitanul Corrvan duce ceva ilegal. Ai şti, nu, dacă ceva nu

ar fi în regulă?

— Donşoară?

— Vreau să spun că pari un tânăr atât de onest, îl flată ea. Presupun că te-ai opune dacă ţi s-ar cere să faci ceva greşit.

— Puţin probabil, insistă el, iar ea se întrebă dacă el avea părerea asta despre activitatea ilegală sau despre faptul că i s-ar fi putut opune. Acum, dacă mă scuzaţi, donşoară, începe tura mea.

O ţinu aşa mare parte din săptămână. Întrebările ei erau toate primite cu suspiciune. În cel mai fericit caz, i se răspundea pe jumătate.

Nu obţinuse nicio informaţie despre trecutul lui Andrew Corrvan. Primise numai frânturi amăgitoare despre prezentul lui.

Într-o seară, cina îi fu adusă de nimeni altul decât Caesar, care lucra acum, alături de Greaves, în cambuză şi dădea dovadă de ceva talente culinare. Băiatul părea bine şi fericit şi îi confirmă imediat faptul că îi datora căpitanului viaţa deoarece îl salvase nu de cruzimea stăpânului, deşi avusese parte de asta, ci de violenţa unui client furios.

Andrew Corrvan fusese gata să încalce legea, se pare, dar nu tocmai – sau nu numai – în modul în care îşi imaginase ea la început.

Această nouă descoperire privitoare la caracterul lui îi fu confirmată în după-amiaza următoare când aproape că dădu peste tâmplar, domnul Ford, care repara o secţiune din balustradă, avariată de un butoi cu praf de puşcă ce se desprinsese şi aproape se rostogolise peste bord. Deşi era răcoare, acesta nu purta nimic pe cap, era dezbrăcat până la brâu şi transpira din cauza efortului depus.

Imediat ce realiză prezenţa ei, bombăni şi îşi trase cămaşa rapid peste cap. Ea reuşi totuşi să observe labirintul de cicatrici de pe spate, amintirile unei biciuiri care probabil era să-l coste viaţa.

— Scuzaţi, donşoară, spuse el, dar nu suna deloc a scuză. Îşi dădu seama că ea îl văzuse.

După o clipă, se întoarse la muncă, aparent decizând

că ea nu intenţiona să se apropie.

— Trebuie multă pricepere, spuse ea privindu-l.

— Aşa este, recunoscu Ford fără să o privească.

— Eu… mă întrebam când te-ai alăturat echipajului de pe *Fair Colleen,* domnule Ford.

Deşi îşi dorea cu ardoare să găsească pe cineva care să îi poată spune ceva despre Stratton şi *Justice,* în acelaşi timp se ruga ca răspunsul lui să fie o dată recentă, cel puţin mai recentă decât acele cicatrici. Nici marinarii, nici sclavii nu erau străini de şfichiul biciului, dar ea spera ca acele cicatrici să fi fost dobândite pe pământ, nu pe mare. Nu sub supravegherea căpitanului Corrvan.

— De ce întrebaţi, donşoară?

Tempest privi pe punte. Înainte să ajungă pe vas, nesiguranţa fusese un sentiment necunoscut ei, dar acum, cu fiecare zi, devenea din ce în ce mai familiar.

— Eram… numai curioasă, să spunem.

— Curioasă? repetă el.

Tempest ezită.

— Adevărul este că încerc să aflu câte ceva despre corabia care ne urmăreşte. Umblă zvonul că s-a întâmplat ceva între căpitanul lor şi al nostru.

Se aştepta să i se spună încă o dată să-l întrebe pe căpitanul Corrvan, dar, de data asta, tăcerea fu răspunsul la întrebarea ei.

— M-am îmbarcat în urmă cu doi ani, spuse el în cele din urmă, jucându-se cu lama instrumentului pe care îl avea în mână. În Barbados.

— Acolo ai învăţat să lucrezi cu atâta măiestrie?

— Nu, donşoară. Scuturându-şi mâinile de praf, se ridică în sfârşit şi rămase în faţa ei. Sunt din Charleston. *Stăpânul* meu – cuvântul fu rostit cu atâta vehemenţă, încât nici nu ar fi trebuit să vadă cicatricile pentru a realiza ce fel de stăpân fusese; în plus, având în vedere tenul deschis la culoare al lui Ford, putea ghici că relaţia dintre ei fusese de sânge, nu numai de robie – m-a pregătit să fiu tâmplar. Mă închiria, îmi fura ce câştigam. Nu mi s-a părut cinstit, aşa că am fugit. De două ori. Când nu m-a putut convinge să nu

încerc iar, a decis să mă trimită pe plantaţia lui din Barbados şi să mă înveţe o lecţie pe care să n-o uit.

Tempest se gândi că un gest mai omenos ar fi fost să-l fi omorât. Stăpânul lui nu fusese, evident, interesat de omenie.

— Acolo l-am întâlnit pe căpitan şi am decis să plec pe mare, conchise Ford.

— Înţeleg. Îşi aminti ceva ce îi spusese domnul Beals. Deci acum eşti un om liber?

El miji ochii.

— Dacă nu-s, curând nu va mai conta oricum. Căpitanul zice că ne îndreptăm spre Anglia, şi mi s-a spus că acolo nu sunt sclavi.

— Aşa este, recunoscu Tempest.

O dată tatăl ei îi explicare complexitatea regulilor lordului Mansfield, conform cărora pe pământ englez, niciun om nu putea fi sclav. Realizând că Ford îi spusese mai mult decât ar fi trebuit, chiar dacă nu ceea ce întrebase ea, se scuză şi se întoarse în cabină, simţind un sentiment asemănător vinei când realiză că dorinţa ei de a schimba destinaţia lui *Fair Colleen* ar putea avea ca efect schimbarea în rău a vieţii domnului Ford şi, poate, a lui Caesar.

La cină, analiză ce aflase în urma efortului ei din acea săptămână. Ştia acum fiecare cotlon al vasului *Fair Colleen* sau *Colleen,* aşa cum bărbaţii insistau să o numească, ca şi cum frumuseţea ei ar fi putut fi dezbătută. Toate numele porturilor pe care le auzise pomenite erau porturi din Indiile de Vest şi se părea că această călătorie transatlantică era o raritate. În general, echipajul se comporta ca şi cum ar fi fost mulţumit. Oamenii căpitanului Corrvan păreau să-l placă. Cina în cambuză. Juca cărţi cu ofiţerii. Ba chiar se oferea să stea de cart pe timp de noapte. În plus, cel puţin de două ori, ajutase un sclav să scape de stăpânul lui – o crimă de nedescris în lumea lui Tempest, deşi nu era de aceeaşi părere.

Atunci ce se întâmplase? Şi ce legătură avea căpitanul Stratton cu toate acestea?

Cu fiecare zi ce trecea, se îndepărta tot mai mult de casă. Trebuia să se decidă dacă era dispusă să meargă înainte sau dacă intenţiona să găsească o cale să se opună. Totul părea să atârne de caracterul bărbatului care se afla la cârma vasului. Dacă acţiunile din trecut ale lui Andrew Corrvan i-ar putea influenţa decizia, atunci avea să facă tot ce îi stătea în puteri să afle totul despre el.

În ciuda insistenţelor tuturor că numai căpitanul putea răspunde întrebărilor ei, era convinsă că mai era o persoană pe corabie care ştia adevărul. Acel bărbat era domnul Bewick, timonierul-şef taciturn de care se părea că toţi cei de pe vas se temeau oarecum.

Tempest se ridică de la masă. În seara asta, venise vremea să fie curajoasă.

Capitolul 8

— Cum se descurcă noul băiat de cabină, căpitane?

Încruntat, Fleming se prefăcea concentrat asupra mâinii sale în timp ce vorbea. Andrew ştiu imediat că nu era vorba despre Caesar.

— Am terminat, spuse el, punând cărţile jos.

Ford şi Beals ridicară privirea de la cărţi, surprinşi de sfârşitul brusc al jocului. Dar Andrew nu mai putea asculta încă un comentariu obscen despre efectul plăcut pe care îl aveau pantalonii lui Timmy Madcombe pe fundul lui Tempest Holderin.

Ce nebună ar fi defilat pe corabie îmbrăcată în pantaloni bărbăteşti, punând întrebări perfide? Şi ce fel de căpitan ar fi permis asta? O nebună, se gândi el, care voia răspunsuri, şi genul de căpitan care se gândea cine i le-ar putea furniza.

— Stai, căpitane, începu Fleming, încercând să-l împace, însă incapabil de a-şi îndepărta cu totul rânjetul de pe faţa pistruiată, nu voiam să…

Andrew se săturase. Cabina micuţă a botmanului

părea ca o cuşcă, iar el simţea nevoia să se elibereze.

— Îl voi trimite pe domnul Bewick să termine mâna mea, spuse el, ridicându-se de la masă. Noapte bună, domnilor!

— Noapte bună, domnule, spuseră ceilalţi în timp ce el ieşi şi străbătu coridorul spre scara cea mai apropiată de cârmă. Înainte să scoată capul spre puntea de sus, auzi voci. Dacă îşi înclina capul într-o parte, putea vedea spatele timonierului-şef şi silueta mai subţire a tânărului Madcombe alături.

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru rolul jucat în salvarea lui Caesar din acel loc oribil. Recunoscu vocea lui Tempest, în ciuda zgomotelor vasului.

Bewick mormăi drept răspuns, şi, deşi nu auzi, o realiză din modul în care îşi ridică umerii.

— Doriţi ceva, donşoară?

— Întâmplarea face să vreau ceva. Se lăsă o clipă de tăcere. Răspunsuri. Domnul Beals mi-a dat de înţeles că există un trecut mai puţin fericit între căpitanul Corrvan şi căpitanul lui *Justice.* Este adevărat?

Deloc subtilă. Ei bine, de la Bewick nu va afla niciodată nimic.

— Va trebui să-l întrebaţi pe căpitan, donşoară.

— O idee bună. Putu auzi indignarea din vocea ei. Asta dacă aş apuca să-l văd vreodată.

— Tura de noapte, explică Timmy cu o reţinere care nu-l caracteriza.

Bewick aprobă, din cap, spusele băiatului. Se părea că bărbatul ascultase sugestia lui Andrew şi-l pregătea pe Timmy la cârmă. Apoi spuse:

— La culcare cu tine, băiete, îi ordonă cu blândeţe timonierul.

Aşteptându-se să fie descoperit în orice moment de băiat în timp ce cobora, Andrew ascultă paşii şi se relaxă doar când îi auzi plecând spre scările care dădea spre proră. Apoi linişte. Muşchii gambei începură să-l doară şi se ridică mai mult pe scară, întrebându-se dacă şi ea plecase.

— Da, e adevărat, îl auzi pe Bewick recunoscând în

şoaptă. Dar Geoff n-ar fi trebuit să spună asta.

Andrew înţepeni, aşteptând.

— Ce s-a întâmplat?

— În urmă cu 20 de ani, Stratton a încercat să facă pe dracu-n-patru – iertaţi-mi expresia, donşoară – ca să o scufunde pe *Colleen.* Aproape a reuşit.

— În urmă cu 20 de ani? Dar căpitanul Corrvan era pe-atunci doar un copil.

— Da. Când a devenit bărbat, a decis să-l facă pe Stratton să plătească. De atunci îl urmăreşte peste tot.

— Dar de ce? Sigur nu are legătură numai cu faptul că a avariat corabia. O clipă de tăcere. Domnul Beals a spus ceva despre tatăl său.

— Dacă doriţi să ştiţi mai multe, va trebui să…

— Să-l întreb pe căpitan, încheie ea. Da, ştiu.

Cu un oftat exasperat, se ridică şi, după sunete, se scutură. Îşi putea imagina cu uşurinţă mâinile ei mici, albe, scuturând turul pantalonilor din piele de căprioară.

— Ei bine, o avea el o problemă cu căpitanul Stratton, dar nu înţeleg cum de se aşteaptă ca voi toţi să-l urmaţi. Nimeni n-a fost tentat vreodată să…

— Ştiu ce aţi încercat zilele astea, donşoară Holderin, o întrerupse Bewick. E periculos să încercaţi să convingeţi marinarii să se răzvrătească împotriva căpitanului lor. Mai bine renunţaţi! Echipajul lui *Colleen* n-are niciun motiv să se plângă.

— Nu-s atât de sigură, domnule Bewick, deoarece acum, în loc să urmărim *Justice, Justice* ne urmăreşte pe noi.

Bewick ezită un moment şi spuse numai atât:

— Da.

Ea oftă iar, exasperată.

— Presupun că este timpul să-ţi urez noapte bună, domnule Bewick.

— Noapte bună, donşoară.

Andrew aşteptă până când sunetul paşilor ei dispăru înainte să urce scara. Pe punte începuse să se lase întunericul, în timp ce ultimele raze ale soarelui părăseau

cerul. Albastrul strălucitor al Mării Caraibelor fusese de mult înlocuit de griul rece al apelor Atlanticului.

Deşi se mişcase încet, se pare că Bewick îi simţise prezenţa.

— Chiar mă întrebam când aveaţi să ieşiţi.

— Ştiai că sunt aici?

— Da. Treapta de jos scârţâie, adăugă el după o clipă. Mereu scârţâie.

— De ce i-ai spus? întrebă Andrew după o clipă.

— Are dreptul să ştie. Şi dacă o veţi lăsa să umble hai-hui şi să pună întrebări, cine ştie ce mai aude. Sau face. Am zis mereu că femeile sunt un pericol la bord.

— Da, ei bine, faptul că această femeie se află la bord înseamnă că vei ajunge şi tu iar acasă – şi cu destui bani încât să şi rămâi, dacă asta îţi doreşti.

Bewick păru să se gândească la asta.

— Şi atunci cine va mai avea grijă de *Colleen?*

Andrew scoase un râset lipsit de umor – era o glumă veche, pe care i-o făcea mereu.

— În cabina lui Fleming se joacă cărţi. I-am lăsat fără un om când am venit să te înlocuiesc.

Mâinile noduroase ale lui Jeremiah Bewick nu se clintiră de pe cârmă, ferme ca de obicei, ca şi cum nu ar fi renunţat niciodată.

— Dar cred că trebuie să te rog să mai rămâi puţin la post, continuă Andrew. Am ceva de rezolvat înainte.

— Nţeles, căpitane.

Încuviinţând din cap, Andrew se îndreptă spre puntea superioară.

După aproape două săptămâni, timp în care încercase să scape de confruntarea inevitabilă şi de tentaţia incontestabilă, venise vremea să se întoarcă în cabină.

*

Însoţită de Caliban, Tempest coborî scările care duceau spre cabina căpitanului. Înainte să poată aprinde lampa, Caliban lătră o dată şi se ghemui, pentru ca în clipa

următoare să înceapă să sforăie. Atât îi ţinuse de urât.

Lampa revărsa lumina aurie în toată încăperea, făcând cerul de afară să pară mult mai întunecat. În câteva momente avea să sune clopotul, anunţând schimbarea de tură. Poate ar fi trebuit să-l aştepte pe căpitanul Corrvan pe punte. Dar la ce bun? Niciodată nu i-ar spune adevărul.

Cu un strigăt înăbuşit de frustrare, lovi cu palmele tăblia plină de hârtii a biroului. Mişcarea dislocă o carte grea, care căzu pe podea, evitându-i la limită picioarele. Volumul de Shakespeare. Cum nu avea deloc chef să citească, era pe punctul de a-l pune înapoi pe raft când, dintre pagini, văzu ieşind colţul unei hârtii împăturite. După un moment de ezitare, aşează cartea pe masă, o deschise acolo unde se afla hârtia şi descoperi o scrisoare fără adresă, numai cu un nume.

Ţinu cartea deschisă cu vârful degetelor şi ridică scrisoarea cu cealaltă mână. Pe partea exterioară scria *Andrew,* cu litere delicate, cu siguranţă feminine. Indiferent de conţinutul scrisorii, cu siguranţă era ceva care îl interesa pe căpitan, căci scrisoarea fusese împăturită şi despăturită de atâtea ori, că marginile erau ca ale cărţii, uzate şi moi. Oare ce cuvinte citise şi răscitise de atâtea ori…?

— Ai găsit ceva interesant, domnişoară Holderin?

Brusc fu înconjurată de căldura lui Andrew care, cu trupul lui solid, o ţinea ţintuită lângă masă. Fusese prea absorbită de carte şi de scrisoare pentru a-l auzi intrând şi, desigur, Caliban nu scosese nici un sunet de avertizare.

O mână lată, cu bătături, lovi masa, făcând instrumentele să se mişte, în timp ce cealaltă se întinse pentru a lua scrisoarea din mâna ei.

— Ce dracu’ crezi că faci?

În ciuda cuvintelor lui furioase, vocea lui părea periculos de blândă. În urma lor, uşa cabinei se închise.

O clipă îndelungată, niciunul dintre ei nu se mişcă. Tempest închise ochii. Îi putea auzi respiraţia, în ciuda zgomotului furios al inimii ei, iar apoi un mârâit ameninţător.

— *Et tu,* Caliban? râse Andrew sec.

Cu toate astea, se dădu un pas în spate. Odată eliberată, Tempest se îndepărtă rapid câţiva paşi, punând între ei masa şi câinele. Pentru o secundă, se gândi chiar să iasă din cabină. El nu se mişcă şi nu dădu niciun semn că ar încerca să o împiedice, însă aparenta lui indiferenţă nu era de ajutor. Amândoi ştiau că nu avea unde să se ducă.

— Nu a-am încercat să î-îmi bag nasul, se bâlbâi Tempest, simţind o nevoie disperată să umple tăcerea.

— Ah, dar ai făcut-o. Ai pus întrebări fiecărui membru al echipajului. Ea făcu ochii mari, iar lui i se păru amuzantă reacţia ei. Domnişoară Holderin, pe corabia asta nu se întâmplă nimic fără ştirea mea.

Cu capul aplecat într-o parte, Caliban îi privea când pe unul, când pe celălalt, ca şi cum privea un meci de scrimă între doi competitori pricepuţi.

Punând biletul înapoi în volumul de Shakespeare, Andrew se întoarse de la masă. Apoi, cu gheata, trase un scaun şi se aşeză, ca şi cum voia să-i dea o dovadă în plus că nu era un gentleman.

— Ai acum şansa, spuse el aruncând cartea pe masă şi arătând spre scaunul din faţa lui. Întreabă-mă! Asta dacă eşti convinsă că eşti pregătită pentru răspunsuri.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi puse călcâiele pe marginea mesei, cu gleznele încrucişate, ca şi cum s-ar fi simţit în largul lui.

Pe de altă parte, Tempest părea că ar fi înţeles avertismentul lui. Dacă ar fi purtat fustă, ar fi aranjat-o acum nervoasă, în timp ce se aşeza pe scaunul indicat de el. Caliban, potaia trădătoare, veni şi-şi vârî capul în spaţiul strâmt dintre genunchii ei şi scaun, un gest care păru cumva să-i redea încrederea, căci, în clipa următoare, îşi ridică privirea spre el şi spuse:

— Domnul Beals mi-a zis, iar domnul Bewick mi-a confirmat, că dumneata şi căpitanul Stratton aveţi un fel de istorie comună.

— Asta nu este o întrebare, domnişoară Holderin, sublinie el, cu un zâmbet forţat. Nu, niciodată nu ar fi trebuit să o invite să-i răscolească trecutul şi să

scormonească prin amintirile îngropate acolo. Dar da, aşa este.

Se aştepta la o replică acidă, dar aceasta nu veni. În schimb, Tempest păru prudentă, iar el regretă acum că o înspăimântase, însă nu la fel de mult precum regreta că descoperise mirosul de iasomie al părului ei. Cum de era posibil, după aproape două săptămâni petrecute pe mare? Oare avea acum în sânge miresmele dulci ale insulei?

— Tatăl meu construia corăbii, spuse el în cele din urmă. Cel mai bine era să înceapă cu începutul. În Cork. *Fair Colleen* a fost ultima lui corabie. Compania care a comandat-o i-a cerut tatălui meu să o ducă la Londra. Nu voi uita niciodată cum stăteam pe doc, făcându-i cu mâna, în timp ce el pleca în această mare aventură la care râvnise de mult timp.

În ciuda faptului că se căsătorise, tatăl lui nu se aşezase niciodată cu adevărat la casa lui, iar fiul lui Patrick Corrvan nu putea să nu-i calce pe urme. Oare Tempest va înţelege avertismentul din cuvintele lui?

Deşi băgase de seamă, nu-i arătă asta.

— În acele zile, Stratton încă stătea la pândă în nordul Atlanticului, în Canalul Mânecii. Andrew privea atent la crestăturile din ghetele lui de piele moale, luptându-se cu tentaţia de a privi spre mare – sau spre ea. Probabil că îşi dorea vasul *Colleen* drept premiu, deoarece nu avea nicio încărcătură la bord. În apele de suprafaţă de pe coasta Cornwall a avut loc o confruntare, iar corabia a fost suficient de avariată încât să se scufunde. Numai că nu s-a scufundat. Cea mai mare parte a echipajului a supravieţuit, însă tata a murit.

Tempest icni încet. Din compătimire, se gândi el. Apoi însă ea insistă:

— Şi după aceea ce s-a întâmplat?

— După o vreme, proprietarul vasului a venit la Cork pentru a-şi prezenta condoleanţele. Atunci locuiam cu bunicul meu.

— Alastor Mitchel.

El o privi mirat.

— De unde…?

Dar ea privea cartea pe care el o aruncase pe masă, iar întrebarea primi răspunsul înainte să fie pusă.

— În ciuda pierderii tatălui meu, am avut o copilărie fericită. Bărbatul de la compania navală mi-a scris de câteva ori. M-am gândit de foarte puţine ori la asta. Apoi… întinzându-se după volumul lui Shakespeare, scoase scrisoarea, o deschise şi i-o întinse. M-am trezit într-o dimineaţă şi am găsit acest bilet pe pernă.

Îi remarcă ochii trecând rapid peste hârtia care îi stârnise curiozitatea cu câteva minute înainte. Oare conţinutul scrisorii avea să o dezamăgească? Erau numai câteva cuvinte, imprimate de multă vreme în memorie.

Dragul meu băiat,

Eu şi Daniel am plecat la Londra să ne căsătorim. Vom trimite după tine cât de curând posibil.

Mama ta care te iubeşte

Degetele ei planară asupra cernelii şterse, dar nu atinseră cuvintele.

— Şi a făcut-o? Adică, a trimis după dumneata?

— Da, răspunse el în timp ce luă scrisoarea fără să se uite la ea şi o împături la loc. Apoi, la scurtă vreme, am fost trimis la şcoală.

Simţi o durere în piept, de parcă pierderea aceea de demult şi dorul teribil de casă erau răni noi. De ce nu aruncase scrisoarea până acum? De ce o citise nopţi la rând, după ce ceilalţi băieţi adormiseră, ca şi cum o bucată mototolită de hârtie l-ar fi putut duce înapoi într-un loc şi un timp înainte ca acele cuvinte să fie scrise?

Ceva din expresia feţei ei îi atrase atenţia.

— Ce este?

— Vocea dumitale. În tot timpul ăsta mi s-a părut că nu vorbeşti deloc ca un irlandez, dar în seara asta…

Râse fără umor.

— M-am străduit mult să nu vorbesc ca un irlandez, domnişoară Holderin. Elevii englezi pot fi foarte cruzi.

Din când în când, în anumite momente, renunţa intenţionat la accentul lui studiat cu grijă. În seara asta, însă, se întâmplase fără să realizeze, ca şi cum simpla amintire a rădăcinilor lui ar fi putut restabili cine şi ce fusese cândva, ca şi cum, în prezenţa ei, putea fi el însuşi.

Ce gând prostesc!

Pe chipul ei groaza se amesteca cu mila, dar el făcu abstracţie şi continuă:

— Îndată ce a fost posibil, am revendicat *Colleen* şi am fugit pe mare. Pe atunci Bewick era stăpânul ei, dar m-a lăsat să fiu căpitan. Încă o face, deşi Dumnezeu ştie că n-ar trebui. Eram hotărât să răzbun moartea tatălui meu, aşa că am plecat pe urmele lui *Justice.* Am urmărit-o de-a lungul Atlanticului, am încercat să-l provoc pe Stratton de mai multe ori, dar mi-a scăpat mereu…

Realiză că se întrerupsese numai când ea îl îndemnă:

— Şi apoi?

— Şi apoi… nu mi-a mai scăpat. L-am încolţit într-un loc aproape de coasta Montserrat şi a fost prins în apă mică, locul lui preferat unde să se ascundă. Tunurile lui *Justice* au făcut o gaură în *Colleen,* iar Stratton ar fi putut profita de asta, dacă ar fi vrut. Ochii lui albaştri-verzui erau larg deschişi. Doi bărbaţi au murit. Unul şi-a pierdut picioarele. Asta s-a întâmplat în urmă cu şapte ani.

În liniştea care se lăsă, o putu auzi cum respira din greu.

— Şi de atunci îl tot vânezi?

Andrew îşi coborî picioarele pe podea şi împinse scaunul. Surprins de sunet, Caliban scheună, deşi nu-i era caracteristic.

— Da.

Tempest se aplecă în faţă, privindu-l în ochi, peste masă. Teama pe care cândva o văzuse în ochii ei dispăruse.

— Acum vrei să te lupţi iar cu Stratton, spuse ea rar, ca şi cum încerca să înţeleagă adevărul din spatele cuvintelor. Îl ademeneşti în ape adânci. Se ridică şi se

îndreptă spre biroul lui, în timp ce lumina lămpii trimitea sclipiri aurii pe cârlionţii ei, iar pantalonii lui Timmy i se mulau provocator pe curbele feselor. Şi pentru asta mă foloseşti drept momeală.

Oare constatând asta avea să se roage de el în lacrimi? Sau se va înfuria? În schimb, ea îl privi cu oarecare compătimire.

— Mama a murit când aveam numai trei ani. Vorbea în şoaptă, ca şi cum nu i se adresa lui. Poate că nici nu o făcea. Singurele mele amintiri cu ea sunt cele create ca urmare a poveştilor tatii. Am trăit mereu numai pentru el şi i-am promis că voi face tot ce pot pentru a-i îndeplini visul. Se întoarse şi-l privi, însă ochii ei erau ascunşi în întuneric. Înţeleg deci impactul puternic pe care un părinte îl poate avea asupra copilului său. Înţeleg cu adevărat. În ciuda umbrei, ştia că îl cercetează, căutând răspunsul la o întrebare pe care încă nu i-o adresase. Dar ceea ce faci... Clătinând din cap, păşi ezitant în faţă. Este egoist şi iresponsabil.

— N-am avut niciodată pretenţia că ar fi altfel, spuse el, ridicându-se. Dar să înţeleg că dumneata eşti altruistă pentru că trăieşti visul altcuiva?

Adevărul din cuvintele lui o făcură să îşi ridice bărbia cu o atitudine arogantă.

— N-a fost iresponsabil să rămâi captivă pe o corabie fără posibilitatea de-a te întoarce la oamenii care depindeau de dumneata? o provocă el. Fără să mai zic de cât de al dracului de periculos este să defilezi pe aici îmbrăcată în pantaloni de bărbat şi zâmbind tuturor, încercând să-mi convingi echipajul să se răzvrătească! Egoist? Iresponsabil? Cu fiecare cuvânt, se apropie de ea, până când ajunseră faţă în faţă. Tempest nu păru că ar vrea să dea înapoi. Da, şopti el, plecându-şi capul pentru a o putea privi în ochi de la acelaşi nivel. Diferenţa este că eu o recunosc!

Tempest îşi strânse buzele, cu o expresie pe jumătate încruntare, pe jumătate bosumflare. Pentru că nu voia să o audă răspunzându-i, dar şi pentru că voise să facă asta din

momentul în care o întâlnise, se apropie de ea şi o sărută.

Indiferent la ce s-ar fi aşteptat – rezistenţă, respingere, o palmă peste faţă –, cu siguranţă nu era atingerea mâinilor ei care alunecară în sus pe cămaşă, îl prinseră de reverele hainei şi-l traseră mai aproape. Ridicându-şi mâinile pentru a-i cuprinde capul, îi mângâie bărbia, iar ea îşi depărtă buzele pentru ca el să-i poată simţi căldura delicată atunci când gemu cuprinsă de sărutul lui.

Îndată ce limbile lor li se întâlniră, Caliban ieşi din culcuşul lui de sub masă, încurcându-se printre picioarele lor unde se aşează, lăţimea coapselor lui despărţindu-i. Deşi deloc convins, Andrew întrerupse sărutul şi respiră adânc pe nas pentru a-şi regăsi echilibrul. Parfumul ei îi inundă nările. „O adevărată domnişoară englezoaică ar mirosi a trandafiri, nu a flori exotice”. Tempest Holderin nu era însă o domnişoară englezoaică obişnuită.

Odihnindu-şi fruntea de a ei, şopti:

— A fost… „Tentant… incitant”.

— Nechibzuit, încheie ea.

„Şi asta”.

Mâinile ei dădură drumul hainei.

— Instinctele lui Caliban sunt adevărate, spuse ea.

După ce îi despărţise, câinele se ridică din nou în picioare, plimbându-se până la uşa cabinei şi înapoi, ca şi cum ar fi încercat să scape de tensiunea dintre ei.

— Aproape m-ai răpit şi acum mă foloseşti pentru a atrage un pirat în ape deschise ca să-l omori şi să-i scufunzi vasul…

— Atunci când se va duce la fund, îl va lua şi pe Delamere cu el, îi reaminti Andrew.

— Ar trebui să ţip, să mă cert… ceva, orice, continuă Tempest ca şi cum nu-l auzise. Cu paşi nesiguri, se îndreptă spre scaun şi se aşează. Să nu te sărut. Privi în direcţia lui. Dar eu…

El clătină din cap. Aşezându-se pe scaunul din faţa ei, trase din nou cartea grea spre el.

— Ţipă, dacă asta îţi doreşti. Ai tot dreptul. Nu te-

ngrijora însă din cauza sărutului, fetiţo. Un pas mic, greşit, nu va schimba poveştile noastre. Au fost scrise cu mult timp în urmă.

Ea zâmbi nesigură, ca şi cum încerca să-şi dea seama dacă glumea sau nu.

— De Shakespeare, presupun?

— Desigur. De exemplu, a dumitale. O fată inocentă trăieşte pe o insulă fermecată cu tatăl ei magician.

— Tata n-a fost magician, protestă ea. Dacă ar fi fost, mama n-ar fi murit. Nici el n-ar fi murit!

— Este o piesă ciudată, Tempest. Ea nu păru nici încântată, nici deranjată că-i folosise prenumele. Pentru o comedie, unele elemente sunt neconvenţionale.

Zâmbetul care începuse să-i lumineze faţa dispăru brusc.

— Şi totuşi, la sfârşit, se încheie cu o nuntă.

El ridică din umeri.

— Cu un prinţ, nu cu un monstru.

— Şi dumneata cine eşti? întrebă ea, întorcându-şi capul şi fixându-l cu privirea.

— Un prinţ, desigur! Râse.

Dar înainte să faci vreun plan… Răsfoind paginile deja foarte cunoscute, găsi piesa pe care o căuta şi-i întinse cartea.

— Prinţul Hamlet?

— Cine altcineva? Fiul încearcă să răzbune moartea tatălui său. Eşuează de nenumărate ori. Omoară oameni nevinovaţi în locul culpabililor.

Ea închise cartea şi-şi aşeză mâna pe copertă, atingând cu vârful degetelor pielea embosată, refuzând să-şi ridice privirea.

— Hamlet moare în final.

— Da. Dar îl ia cu el pe ticălos.

Când plimbarea lui îl aduse iar pe Caliban lângă uşă, câinele se opri şi începu să latre, un sunet ascuţit şi îndurerat care îl făcu pe Andrew să sară în picioare, rupând intimitatea liniştită a momentului.

— Ce e, Cal?

Lătratul se opri suficient de mult încât să poată auzi clopotul de pe punte. Nu era semnalul pentru schimbarea cartului, ci o alarmă care suna cu asprime, ca şi cum funia era trasă de o mână frenetică. Brusc, realiză însemnătatea ei. Mai văzuse acest comportament al câinelui şi nu-i putea vine să creadă că înţelesese greşit semnificaţia lui.

Se pare că Bewick avusese dreptate. O femeie la bordul unei corăbii era o distracţie periculoasă.

— Ce este? Un atac? strigă Tempest, sărind de pe scaun şi îngenunchind pentru a lua în braţe câinele care gâfâia.

— Nu, spuse Andrew. O furtună.

Capitolul 9

Îndată ce Andrew îşi luă pe el haina de ploaie şi plecă, Tempest începu să se achite de micile sarcini pe care i le încredinţase, sperând că activitatea o va face să se simtă mai bine.

„Ai grijă ca tot ce se poate mişca să fie asigurat”. Îndreptă biroul, puse instrumentul greu din bronz în sertar, aşeză la locul lui pe raft volumul vechi de Shakespeare, apoi închise uşiţele dulapului şi le încuie. În acest loc exista un loc pentru fiecare obiect, iar acum totul se afla la locul lui. Descoperi chiar şi că scaunele intrau perfect în nişte şanţuri inteligent lucrate sub masă. Prea curând, totul era aranjat, iar ea rămase fără o ocupaţie care să-i astâmpere neliniştea.

„Calmează-l pe Caliban”.

Asta era de departe cea mai grea sarcină, deoarece câinele fusese disperat să-l urmeze pe Andrew pe punte şi alterna între a zgâria şi a scânci la uşa cabinei şi a alerga speriat pentru a se ascunde în culcuşul făcut între picioarele scaunelor, sub masă. În cele din urmă îl convinse să o urmeze în pat, apoi trase pătura lui de lână jerpelită de pe podea şi o aşeză peste aşternuturile curate, bătând-o

apoi cu palma pentru a-l convinge să se aşeze, gâfâind şi speriat, lângă ea. Fiecare pală de vânt, fiecare mişcare a corăbiei, îi făcea pe amândoi să tresară de spaimă.

„Şi nu uita, stai pe loc”.

Adevărul este că nu-şi dorea să facă altceva. Deşi era familiarizată cu forţa şi imprevizibilitatea furtunilor tropicale – pe pământ, deşi nu şi pe mare –, ştia că ce era mai rău încă nu venise. Aruncă o privire spre fereastra lovită de ploaie, dar nu văzu decât întunericul nopţii. Totuşi, simţea că marea se ridica. Până dimineaţă, *Colleen* va fi aruncată ca un dop pe ocean. Asta dacă vor mai apuca dimineaţa.

Încercă din răsputeri să nu se gândească la Harper’s Hill. Oare furtuna îi va afecta şi pe ei? Oare Omeah intrase în acea stare ca o transă, aşa cum obişnuia atunci când departe, la orizont, apăreau norii de furtună? Edward speculase că femeia supravieţuise unei furtuni pe mare în drumul ei dinspre Africa, dar nimeni nu avea să ştie adevărul, căci Omeah, ca mulţi dintre sclavi, nu vorbea niciodată despre oribila călătorie.

Oare vântul puternic va afecta moara şi mai mult sau va întârzia repararea ei astfel încât culesul să fie suspendat sau oamenii puşi în pericol? Oare regreta Edward că o trimisese în necunoscut?

Găsind că imaginaţia ei era o companie mai rea decât fricile prezente, se ridică în fund şi se uită prin cameră, deranjând câinele, care începu să schelălăie nefericit, ghemuindu-se şi mai aproape. Cu siguranţă exista altceva ce putea face. Andrew însă îi dăduse un singur ordin.

„Nu te-ngrijora din cauza sărutului, fetiţo”.

Avea mult mai puţine şanse să asculte acest ordin faţă de celelalte. Fără să realizeze, îşi atinse cu vârful degetelor buzele, ca şi cum s-ar fi aşteptat să simtă căldura gurii lui Andrew. O greşeală, spusese el. O nebunie i s-ar fi părut un termen mai potrivit. Dar ce nebunie dulce! Cât de diferit de încercarea stângace a lui Edward, când ea avea numai 15 ani, iar el suficient de mult încât să se fi priceput mai bine.

La scurt timp după, când tatăl ei se îmbolnăvise şi

murise, iar cererile de căsătorie începuseră să apară, îşi jurase să nu se mărite niciodată. Avea să trăiască independentă de dragul acelora care depindeau de ea. Îşi jurase că nu va avea nevoie de un bărbat.

Cât de înjositor să descopere că, în cele din urmă, îşi *dorea* unul. Şi încă unul ca el!

Într-adevăr, prinţul Hamlet! Era sigură că Shakespeare nu gândise piesa pentru a încuraja răzbunarea. Nu, povestea era o tragedie, şi încerca să demonstreze inutilitatea unui astfel de comportament. Asta nu însemna că nu înţelegea angajamentul lui Andrew. Spusese adevărul atunci când îi zisese că înţelegea puterea pe care visul unui tată o poate avea asupra destinului copilului. Dacă nu era greu de înţeles dorinţa de a răzbuna moartea tatălui, era cu siguranţă iresponsabil să rişte viaţa altora. Era surprinsă de loialitatea pe care echipajul i-o arăta, în aceste circumstanţe. De ce oare nu se împotriveau planului său? Poate aveau motive să nu o facă. De exemplu, un bărbat ca Ford nu s-ar răscula niciodată, căci nu i-ar folosi. În schimb, l-ar pune în alt fel de pericol. Poate că pusese întrebările greşite. Poate nu era vorba despre ce avea căpitanul lor de ascuns, ci despre trecutul marinarilor care le dicta deciziile. Cine ştie ce-i lega pe toţi pentru a servi la bordul lui *Colleen?*

Poate erau gata să-şi rişte viaţa deoarece erau inspiraţi de voinţa lui de a şi-o risca pe-a lui. Era cutezător, deşi avea un miez de inconştienţă. Nu-i putea învinui pentru că se aflau sub vraja lui. La urma urmelor, pe ce se baza atracţia ei faţă de el? Cu siguranţă nu pe încredere, căci fusese angajat să o răpească! mai târziu îi spusese că trebuia să continue călătoria pentru a-l ţine departe pe lordul Nathaniel când, de fapt, propriul lui interes era servit în aceeaşi măsură de prezenţa ei pe mare. Oare ştiuse de la început că prezenţa ei se va dovedi cel mai sigur mod de a-şi atrage inamicul? Nu, ar fi fost nevoie de prea multe elemente pentru a putea plănui totul atât de bine. Şi totuşi, el părea bucuros să profite de beneficii.

Fascinaţia pe care o simţea pentru acest bărbat

întunecat, periculos, cu un trecut misterios şi cu un viitor şi mai nesigur nu era raţională. Şi nici potrivită. Domnişoara Wollstonecraft avusese multe cuvinte dure la adresa slăbiciunii fiinţei umane în faţa dorinţei. Tempest ştia că o fiinţă raţională nu s-ar lăsa pradă naturii ei animalice. Cu toate astea, niciodată nu reuşise să stăpânească pe deplin arta de a se comporta perfect raţional. Ca să nu mai vorbim de bună-cuviinţă.

Oare şi-ar putea satisface dorinţa pe care o simţea fără să renunţe la visul ei? Acceptase deja gândul că renunţarea la căsătorie presupunea anumite sacrificii… copii, companie. Nu se îngrijorase niciodată că renunţase la pasiune, căci aceasta era numai emoţie şi trebuia evitată. Curiozitatea fizică însă ar fi putut fi satisfăcută şi fără să-şi implice inima, nu?

Ochii ei priviră prin camera mică, întunecoasă. Cabina lui Andrew. Lucrurile lui Andrew. Patul lui Andrew. Şase săptămâni pe mare fără o însoţitoare. Provocase un scandal venind la bord. Era deja compromisă, cel puţin în ochii lumii. Oricum, niciodată nu-i păsase prea mult de gura lumii.

Era gata să îşi trăiască viaţa singură, dacă asta i-ar fi impus datoria. Ar fi însă atât de greşit să păstreze amintirea unei nopţi de plăcere cu un nemernic, o amintire care să o însoţească în anii care vor veni? Asta dacă vor supravieţui pentru a petrece o noapte împreună. *Colleen* se clătină, iar Caliban gemu şi se ghemui lângă ea, căci căzuse în cele din urmă într-un somn adânc. Tempest se îndoia că va fi la fel de norocoasă. Furtuna puternică de afară avea să-i facă somnul imposibil.

Ca să nu mai vorbească despre furtuna din sufletul ei.

*

Se spunea despre marinari că nu au vreun Dumnezeu, aşa că Andrew ştiu că situaţia era gravă atunci când îl găsi pe Hackett îngenuncheat pe puntea de la pupa, rugându-se.

Întunericul era dens, aproape palpabil, iar Andrew se chinuia să facă faţă vântului şi să înainteze la cârmă, unde îl găsi pe Bewick stând cu pipa încă în gură, deşi ploaia o stinsese de mult.

— Când ai văzut-o ultima oară pe *Justice?* îl întrebă.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se ciocnească de o corabie pe vremea asta. Dacă furtuna avea să-i cruţe, naufragiul sigur nu avea să o facă, şi nici toţi banii lui Edward Cary nu aveau s-o scoată pe *Colleen* de pe fundul Atlanticului.

— La aproximativ o leghe la tribord.

— Înainte sau după furtună?

Bewick păru să se gândească.

— Vremea s-a schimbat atât de repede, că mi-e greu să spun. Cred că înainte.

Deci Stratton trecuse pe lângă ei, probabil cu gândul de a le tăia calea. Acum se afla acolo, în întunericul oceanului furios, mult mai aproape decât şi-ar fi dorit Andrew. Nu era raportul pe care dorea să-l audă.

Puse o mână pe cârmă.

— Odihneşte-te! Voi avea nevoie de tine, întoarce-te în zori.

Deşi furtuna era deja puternică, ştia că avea să devină şi mai furioasă odată cu răsăritul.

Bewick aşteptă o clipă, ca şi cum ar fi vrut să protesteze, dar încuviinţă din cap şi plecă.

Toată noaptea Andrew se luptă cu un inamic invizibil, fără să încerce să menţină cursul vasului, căci nu mai avea niciun reper. Încerca numai să îl ţină la suprafaţă, extenuat fiind din cauza efortului.

Când zorii începură să lumineze cerul, simţi o dorinţă puternică de a se întuneca din nou. Prefera să nu vadă valurile ce se ridicau precum munţii şi ameninţau să se prăbuşească peste ei.

Prefera, de asemenea, să nu vadă panica de pe chipurile membrilor echipajului. În zece ani, nu văzuse o furtună atât de puternică precum aceasta.

Deşi nu era un superstiţios, îi venea greu să nu se

întrebe dacă nu din vina lui se întâmpla asta. Îşi obligase echipajul să-şi rişte viaţa pentru dreptate, şi pentru *Justice,* o dreptate pe care poate nu va fi dobândită niciodată. Poate acesta era sfârşitul călătoriei. Ce fel de om ar pleca pe mare cu o femeie al cărei nume invoca furtuna şi naufragiul? Aparent, genul de om care se consola cu gândul că, dacă vasul *Colleen* va naufragia, cel puţin va muri ştiind că sărutase buzele lui Tempest.

Cu ochi ageri, Andrew cercetă linia unde marea întâlnea cerul, care nu era nici albastră, nici gri, nici verde, ci o combinaţie între cele trei – o culoare greu de descris, pe care Thomas Holderin o văzuse în ochii fiicei lui şi care totuşi i se păruse potrivită pentru ca aceasta să-i poarte numele.

O, era blestemat, desigur! Va fi înconjurat de această nuanţă furtunoasă până la ultima suflare. Nu va fi niciodată în stare să uite acei ochi – sau pe femeia căreia îi aparţineau.

*

După aproximativ trei zile – căci, în suprapunerea de dimineţi întunecoase şi nopţi furioase, cine ar fi putut spune câte zile trecuseră? –, Tempest era gata să înceapă să zgârie cu unghiile uşa, asemenea lui Caliban, disperată să afle veşti, să respire aer curat, să bea apă proaspătă… şi nu neapărat în acea ordine.

Din cauza geamurilor ferecate, cabina se umpluse de mirosuri neplăcute, atât omeneşti, cât şi canine, mirosuri pe care prefera să nu le identifice exact. Bine că nu îi era foame! Marea învolburată avusese grijă de asta. Îşi simţea trupul greu din cauza epuizării, a lipsei de somn şi a lipsei de activitate. Atunci când privelişte apei gri şi furioase deveni prea apăsătoare, trase draperiile şi încercă să nu se gândească dacă ea şi câinele erau singurii supravieţuitori ai acestei furtuni teribile, uitaţi pe o corabie abandonată în oceanul imens şi neprimitor.

În cea de-a patra zi, pe la amiază – cel puţin aşa i se

părea, căci cerul era galben –, marea se linişti. Îngenuncheată pe băncuţă, pentru a trage cu ochiul printre draperii, cercetă mişcările apei care, în urmă cu o săptămână, i s-ar fi părut violente, dar acum păreau înfricoşător de liniştite. Oare furtuna se potolise în sfârşit? Sau se oprise numai ca să-şi tragă sufletul înainte să înceapă iar frenetic?

Privi peste umăr la uşa cabinei. La uşa neîncuiată a cabinei.

„Şi nu uita, stai pe loc”.

Nu avea să afle niciodată că l-a sfidat. Voia numai o gură de aer proaspăt. Voia să mai simtă un suflet de om.

Temându-se că, atunci când va deschide uşa, Caliban va încerca să iasă, dar incapabilă să îi refuze câinelui un moment de libertate, căută peste tot ceva care putea fi folosit ca lesă. Când nu reuşi să găsească o frânghie, nici măcar o sfoară, luă una dintre lavalierele lui Andrew şi o legă la un capăt de materialul de la gâtul câinelui şi pe celălalt de încheietura ei, rugându-se ca materialul să reziste.

— Ne oprim la capătul scărilor, Caliban. M-ai auzit?

Câinele dădu din coadă, în semn că înţelege, nu neapărat că este de acord, apoi privi nerăbdător spre uşă. Mâna lui Tempest rămase pe clanţă. Oare ce va găsi de partea cealaltă a uşii?

De la capătul de jos al scărilor, nu putea vedea nimic pe punte. Cu toate acestea, se opri şi privi cerul, bucurându-se de picăturile de ploaie care îi spălau faţa, savurându-le dulceaţa cu pofta unui om ars de soare, rătăcind prin deşert.

Pentru câteva momente, Caliban fu bucuros să lingă apa de pe ultima treaptă, însă apoi trase cu forţă pentru a i se permite să urce. Ţinând cu putere aşa-zisa lesă şi cu şi mai multă putere balustrada, Tempest îl urmă pe cele câteva trepte.

După numai câţiva paşi, observă că puntea nu era goală… cel puţin nu de oameni. Lucrurile care nu fuseseră ancorate, şi chiar şi unele dintre lucrurile care fuseseră,

dispăruseră înghiţite de valurile care încă mai loveau corabia pe laterale, stropind puntea cu apa sărată. Porţiunea de balustrada avariată pe care Ford încercase să o repare dispăruse complet.

Câţiva marinari, uzi leoarcă, încât era greu să-i distingi, se străduiau să prindă frânghia unei bărci care se desprinsese. Andrew se afla la cârmă, i se păru – sau cel puţin era sigură că bărbatul îmbrăcat în pelerină de ploaie care ţinea cârma nu era domnul Bewick, căci acesta din urmă era mai scund.

În timp ce privea, cei şase bărbaţi scăpară frânghia care alunecă peste punte ca un şarpe gata să atace, se prinse de catarg, apoi alunecă iar, doborând la podea pe singurul bărbat care nu voise sau nu putuse să dea drumul frânghiei. Bărbatul alunecă pe podeaua umedă, zbătându-se să găsească un punct de sprijin, dar în zadar.

Privindu-l, Tempest realiză că nu era un bărbat, ci un băiat.

Gura lui Timmy Madcombe era deschisă într-un strigăt de panică, dar vântul şi valurile acopereau sunetul. În timp ce aluneca spre gaura din balustradă, Tempest dădu drumul lesei lui Caliban şi îşi acoperi gura cu mâinile. Acum, între băiat şi mare nu mai erau decât câţiva metri şi o punte goală.

Ulterior, nu-şi putu da seama cine ajunse primul la Timmy, dacă fusese Andrew sau câinele. Amândoi îl prinseră cu putere de haine şi de membre; în timp ce Caliban îşi înfipse ghearele în podeaua udă, moale, Andrew se ţinea cu toată forţa de balustrada rămasă. Toţi trei rămaseră suspendaţi, luptându-se să scape din ghearele lacome ale mării, ducând, în acelaşi timp, un război pentru a slava viaţa băiatului.

Colleen se zgâlţâi, doborând-o pe Tempest în genunchi, iar când se ridică, văzu cum un val de spumă se retrăgea peste marginea vasului. Un lanţ de bărbaţi se întindea de la catarg la dezastru, ultimul bărbat ţinându-l pe căpitan de glezne, în timp ce Andrew ţinea strâns lesa improvizată a lui Caliban. Deşi îl căuta frenetic, prin ploaie,

Timmy nu era de văzut. Atlanticul puternic câştigase bătălia şi-şi revendicase premiul: viaţa unui băiat.

Corabia se înclină în poziţia iniţială, aruncându-l pe căpitan şi pe câine înapoi spre catarg, unde se loviră de ceilalţi, căzând unii peste alţii. Andrew îmbrăţişă câinele şi îşi îngropă faţa în blana lui udă, gri, cu mâinile încă încurcate în lesa lui zdrenţuită. Privi bucata de material, apoi ridică brusc privirea, ca şi cum realizase ceva foarte important.

Cercetând puntea, ochii i se opriră asupra lui Tempest, care stătea încă în genunchi pe ultima treaptă a scării, cu mâinile acoperindu-i gura, cu obrajii uzi de apa sărată care nu provenise, în totalitate, de la mare. Când o văzu acolo, chipul lui fu desfigurat de teamă şi de furie şi ţipă la ea, însă, din fericire, cuvintele nu ajunseră la ea. Ea ştia însă ce îi spusese. Tresărind, se ridică şi se îndreptă rapid în cabină, cu un nod în gât care i se părea că se va afla acolo pentru totdeauna.

Rămase singură în cabină o zi, poate chiar două, până când furtuna se linişti de tot, ceea ce făcea ca vasul să navigheze acum mai lin, iar soarele îşi făcu apariţia din nou deasupra apelor cenuşii ale Atlanticului. Deşi strălucirea părea o trădare, o anatemă asupra suferinţei ei, Tempest deschise ferestrele pentru a lăsa aerul dulce să pătrundă în încăpere, întrebându-se cum ar putea ajunge la luminator, când auzi clanţa uşii.

Întorcându-se, o găsi larg deschisă pentru a-i face loc lui Caliban, care stropi cabina scuturându-şi viguros blana udă. Andrew stătea ud leoarcă în prag.

Alergă spre el, deoarece asta simţi în acel moment.

— Este totul… sunt toţi… toţi ceilalţi în regulă? întrebă ea, încurcându-se într-o întrebare care presupunea mai mult curaj decât anticipase. Era tras la faţă şi palid, avea o barbă neagră şi, sub ochi, cearcăne care îi întunecau chipul. Eşti bine?

— Da, spuse el în timp ce trecu pe lângă ea, în drum spre dormitor, dezbrăcându-se de hainele pline de apă şi aruncându-se apoi pe pat. Următoarele cuvinte fură

înăbuşite de pernă, dar ea era sigură de ceea ce auzise. *Justice* a fost doborâtă de furtună.

Capitolul 10

Tempest se trezi amorţită şi cu trupul dureros, dar surprinsă că totuşi reuşise să adoarmă. Când văzu cerul întunecat, fu cuprinsă de teamă. „Se lasă noaptea”, îşi spuse ea, încercând să nu se lase copleşită de spaimă. „Nu mai vine o altă furtună”. Se întinse, apoi se ridică de pe bancheta tapiţată de sub fereastră şi trase cu ochiul în cealaltă încăpere. Hainele de ploaie ale lui Andrew stăteau într-o baltă pe podea, în timp ce el stătea într-o baltă de transpiraţie în pat, cu faţa în jos, părând ca şi cum nu s-ar mai fi mişcat de ore.

Făcându-i semn lui Caliban, care şi-ar fi dorit să meargă să îl trezească, ea închise uşa şi, în linişte, cu grijă, ieşi pe puntea goală. Buclele ei scurte fură ciufulite de o briză constantă, care purta căldura tipic tropicală, dar fără a avea greutatea opresivă a furtunii, în timp ce ea inspira cu poftă prospeţimea ei. Soarele încă nu dispăruse de tot la orizont, însă Tempest putea vedea deja stelele strălucind pe cer. Ca o navă fantomă care îşi aştepta echipajul bântuit, corabia nu se mişca, căci velele erau strânse, iar punţile curăţate de furtună. Izolarea bruscă era destul de înspăimântătoare, ca şi cum ar fi descoperit că era singurul supravieţuitor de pe o insulă pustie. Caliban adulmeca fiecare cotlon abandonat, oprindu-se numai o clipă atunci când ajungea în dreptul catargelor ca să se uşureze, amintindu-i de descrierea sfâşietoare a lui Robinson Crusoe, naufragiat numai cu un câine drept companie.

Ochii ei căutau orizontul, o ultimă dungă de lumină pe cerul întunecat, dar părea să fie de nepătruns. Undeva acolo, o corabie denumită *Swift Justice* se scufunda în adâncuri, ducând cu ea echipajul şi pe lordul Nathaniel Delamere într-un mormânt acvatic. Un deget de aer

nocturn îi mângâie gâtul, coborând pe şira spinării. Se cutremură. Ar fi un mod groaznic de a muri. O moarte groaznică pentru un bărbat groaznic.

Îi era însă imposibil să se bucure că scăpase, în mod neaşteptat, din ghearele lordului Nathaniel, pentru că alţi bărbaţi şi cel puţin un băiat nevinovat suferiseră o moarte la fel de groaznică. Oare ce se mai pierduse în timpul acestei furtuni?

— Caliban, unde sunt ceilalţi?

Drept răspuns, câinele adulmecă podeaua până ajunse la provă, oprindu-se în dreptul scărilor care duceau în adâncurile corăbiei. Mulţi membri ai echipajului se aflau în aceeaşi stare precum căpitanul, prăbuşiţi unii peste alţii, cei mai norocoşi legănându-se în hamacurile care se aflau de-a lungul holului, în timp ce alţii dormeau pe podea. În cambuză, găsi o mână de suflete încă treze: bucătarul, Greaves, care îşi aranja ustensilele, Ford, care îşi îngrijea o tăietură adâncă, şi Caesar, care stătea la capătul apropiat al mesei, sprijinindu-se în cot, cu bărbia în palmă, părând adormit, deşi avea ochii deschişi.

La capătul celălalt al mesei, ascunşi în întuneric, se aflau domnul Bewick şi domnul Beals, unul lângă celălalt. Domnul Bewick se întoarse spre medic, cu o mână sprijinită pe spătarul scaunului, părând de parcă ar fi vrut să-i şoptească ceva la ureche, deşi niciunul dintre ei nu vorbea. În ciuda faptului că nu erau singuri, poziţia corpurilor era atât de intimă, încât Tempest îşi feri privirea.

Brusc, înţelese remarca referitoare la faptul că acum căpitanul se mutase în camera medicului. Medicul dormea… ei bine… *altundeva,* iar căpitanul ştia şi acceptase asta, la fel cum o făcuse şi restul echipajului, după cum bănuia ea. Era evident că cei doi bărbaţi nu mai depuneau niciun efort să se ascundă, onestitatea lor izvorând din oboseala profundă, dar şi din euforia că supravieţuiseră.

Simţi un nod în gât. Poate că ar fi trebuit să fie de dezgust. Ştia că o astfel de relaţie era, desigur, considerată un păcat. Chiar şi domnişoarele auzeau uneori cuvinte

precum „abominabil” şi „împotriva naturii” atunci când se vorbea, scandalizat şi şoptit, despre astfel de lucruri.

În acest moment însă, era foarte conştientă de propria ei izolare, ca şi cum ar fi stat încă pe puntea goală. Când îi privi pe cei doi bărbaţi, nu simţi decât invidie, o emoţie puternică pe care nu o mai simţise niciodată. Oare aşa arăta dragostea? Vederea unui moment tăcut de afecţiune între două persoane o obligă să recunoască ceea ce încercase prea mult timp să nege: ar fi frumos să aibă pe cineva la care să ţină astfel, pe cineva pe care s-ar putea sprijini uneori. Ea însă nu s-ar fi putut sprijini niciodată de un bărbat fără să se întrebe în fiecare moment dacă nu cumva avea să fie sufocată – fie de intenţiile lui bune sau maliţioase.

— Vreţi să mâncaţi, domnişoară?

Oferta bucătarului atrase atenţia celor de la masă, mai puţin a lui Caesar, ai cărui ochi se închiseseră în cele din urmă şi al cărui cap începuse să-i alunece uşor. Ochii lui Tempest căzură pe un coş cu pesmeţi tari şi un platou plin cu nişte carne uscată, greu de identificat, iar stomacul ei oferi răspunsul.

— Da, mulţumesc! Luă un pesmet şi ciuguli cu grijă pe margini, atentă să nu găsească gâze. Ar fi exagerat din partea mea dacă aş cere nişte apă caldă să mă curăţ?

Beals râse şi luă o bucată de pastramă tare.

— Aţi întrebat persoana nepotrivită, domnişoară Holderin. Marinarii sunt aspri din fire, la propriu, spuse el în timp ce mesteca, dar nimeni nu se aşteaptă ca o domnişoară să adopte *toate* tabieturile noastre.

Îi făcu cu ochiul şi arătă spre hainele ei. Spre hainele lui Timmy, remarcă ea îndurerată.

Cu un zâmbet nesigur, acceptă găleata cu apă pe care i-o umpluse Greaves.

— Să ştiţi că nu este caldă, spuse el. Până nu ridicăm pânzele nu facem focul.

— O, desigur!

Când aşeză găleata pe masă pentru a-şi termina biscuitul, nişte apă se revărsă pe alături.

— Daţi-i flăcăului un ghiont, o îndemnă domnul Bewick. N-o puteţi căra singură!

Tempest clătină din cap hotărâtă.

— Te asigur că sunt capabilă să mă descurc singură. În timpul furtunii se simţise neajutorată, iar acest sentiment nu era unul care să o facă să se simtă bine. În plus, Caesar are nevoie de odihnă, voi toţi aveţi nevoie, adăugă ea, privind prin încăpere chipurile obosite. Mă voi întoarce imediat şi voi pregăti o tavă pentru căpitanul Corrvan, dacă nu vă deranjează. Încă doarme.

Greaves încuviinţă şi se întoarse la sarcina de a agăţa oalele şi de a pregăti mâncarea.

— Merită, adăugă domnul Beals.

Bewick încuviinţă şi el, iar pe chipul lui se citea ceva asemănător mândriei. Tempest simţi un junghi de regret pentru că-l numise pe Andrew iresponsabil.

— N-o să ştiu niciodată cum de-a reuşit căpitanul să nu ne scufundăm, mărturisi Ford, gesticulând cu mâna rănită. Când *Justice* a început să se scufunde, am crezut că ne-a venit şi nouă sfârşitul. Fusese împinsă chiar în calea noastră. Dar pur şi simplu căpitanul a trecut pe lângă epavă, atingându-ne de ea numai cât să se ia puţin vopseaua…

Se întrerupse şi fluieră încet, clătinând din cap. Mirarea din vocea lui se citea şi pe chipurile celorlalţi bărbaţi. Dacă ar fi existat chiar şi cea mai mică îndoială din partea echipajului faţă de căpitan, acum aceasta dispăruse pe deplin. Supravieţuirea făcea ca perspectiva să se schimbe. Era aproape suficient încât să fie tentată să aibă şi ea încredere în el.

Oh, pe cine minţea? Era tentată să facă chiar mai mult decât să aibă încredere în el.

Scuturându-şi firimiturile de biscuit de pe degete, ridică găleata, hotărâtă să nu verse nici măcar o picătură.

— Mă întorc repede.

Caliban, care se ghemuise lângă şemineul din bucătărie, aşteptând, o privi, dar nu dădu semne că ar vrea să o urmeze. Foarte bine. Nu avea nevoie de martori, nici

măcar de unul canin, care să o privească urcând poticnit scările sau mergând clătinându-se pe punte.

Odată ajunsă în camera cea mare a cabinei, aşează găleata pe podea şi îşi mişcă umărul, care îi amorţise. După atâtea zile de stat şi aşteptat, se bucura că avea o astfel de durere. Trase cu ochiul repede în dormitor şi observă că, deşi căpitanul Corrvan îşi schimbase în sfârşit poziţia, nu părea că se va trezi curând.

În timp ce bâjbâia prin întuneric după un prosop, degetele atinseră ceva la care nu se aştepta. Muselină, croită ca o rochie. Constată că era chiar rochia ei, atunci când o ridică în lumină. Nu fusese făcută cârpe, ci spălată şi reparată cu grijă – nu îndrăznea să ghicească cine era persoana care făcuse asta.

După ce se spălă, se îmbrăcă, îşi trecu degetele umede prin buclele scurte şi se duse înapoi spre cambuză, bucurându-se de briza care îi încurca fustele. Celelalte haine fuseseră, fără îndoială, mai practice. Acum însă i se părea o lipsă de respect faţă de Timmy să le poarte.

Corabia revenea la viaţă. Domnul Bewick se afla la cârmă, iar domnul Fleming dirija reparaţia funiilor şi a pânzelor rupte. Porniseră din nou, prudent, lăsându-se uşor în voia vântului precum frumoasa balului cu o gleznă răsucită.

În lipsa ei, Greaves aprinsese focul şi reuşise să pregătească ceva mai mult decât nişte biscuiţi şi carne uscată pentru căpitan. Mirosul cafelei şi a cărnii de porc prăjite aproape că o făcu pe Tempest să saliveze peste tavă. Dar o ridică cu un zâmbet şi o luă cu ea, înghiţind în sec, deoarece nu-şi potolise foamea. Poate că Andrew nu s-ar supăra dacă ar lua şi ea o înghiţitură.

Deschizând uşa cu şoldul, intră în cabină cu tava plină şi înlemni în prag când auzi fluieratul deja cunoscut, deşi în această seară suna mai mult a cântec funebru. Se pare că, în sfârşit, căpitanul se trezise.

Tempest se apropie de uşa care despărţea cele două încăperi. Deoarece stătea cu spatele la ea, îl putu observa dându-şi jos, dintr-o mişcare fluidă, cămaşa pătată şi

mototolită. Apoi, fără ezitare, desfăcu nasturii pantalonilor şi-i lăsă să cadă pe podea. Trupul lui tot era bronzat, iar materialul fin al lenjeriei intime nu lăsa prea multe pentru imaginaţie.

Crescând într-un climat cald, care presupunea munci fizice grele, Tempest văzuse adesea bărbaţi mai mult sau mai puţin dezbrăcaţi – braţe goale, spate gol, piept dezvelit, chiar şi picioare. Nu-şi putu aminti însă de niciun moment în care să-şi fi dorit să rămână pe loc şi să se holbeze. Dacă faptele lui vitejeşti din timpul furtunii nu ar fi dat dovada forţei lui, cu siguranţă trupul lui ar fi fost o probă incontestabilă: muşchii lui se încordau în timp ce se curăţa cu apa care mai rămăsese în găleata pe care o adusese ea. Chiar dacă lumina era slabă, observă câteva cicatrici vechi şi o vânătaie nouă, acolo unde ceva îl lovise peste umeri. Cumva, acele imperfecţiuni nu făceau decât să o ispitească şi mai mult. Erau semnele unui bărbat adevărat, nu a unui gentleman perfect, imaginar.

Gânditor, Andrew îşi trecu mâna peste barbă, apoi se opri şi spuse:

— Sperai să vezi ceva anume, domnişoară Holderin?

Fără să-şi dea seama ce anume o trădase – clinchetul vaselor sau respiraţia grea –, nu îi răspunse, ci se întoarse în salon unde aşeză tava pe masa şi aşteptă. Nu-şi dădu seama pentru cât timp.

Când i se alătură era îmbrăcat din nou – elegant în propriul stil. Pantalonii lăsau să i se vadă gambele musculoase, iar cămaşa era descheiată la gât, lăsând să i se întrevadă pectoralii. Porţiunile de piele bronzată şi părul fin care o acoperea păreau să o distragă mai mult decât vederea trupului său gol. Combinate cu barba nerasă, efectul era oarecum neliniştitor. Exista în el o urmă de sălbăticie care nu ar putea fi îmblânzită decât pe jumătate, în ciuda educaţiei lui englezeşti. Îşi feri privirea, nesigură.

Aştepta ca el să i se adreseze, să o tachineze, să o mustre. Deoarece el nu spuse nimic, ea îşi adună curajul de a-şi ridica privirea şi faţa îmbujorată. Deşi dormise ore întregi neîntrerupt, încă avea cearcăne sub ochii de obicei

ageri. Era un semn al epuizării, dar ascundea mai mult. Ea se aşteptase să vadă pe chipul ei triumf. La urma urmelor, salvase corabia şi îşi înfrânsese duşmanul. În schimb, nu văzu decât un sentiment teribil de vinovăţie.

Trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre dulapul aflat în cealaltă parte a încăperii, cel pe care domnul Beals îl deschisese în seara sosirii ei. Scoase o carafă şi un singur pahar şi le aşeză pe masă, apoi trase un scaun, împinse tava cu mâncare neatinsă şi-şi turnă băutură.

— Nu poţi să te învinovăţeşti pentru ce i s-a întâmplat lui Timmy.

Vorbi cu hotărâre, stând în faţa lui.

El luă o singură înghiţitură de whisky înainte să-şi ridice privirea către ea.

— Dacă nu eu, atunci cine trebuie învinovăţit?

— Poate că nimeni nu ar trebui să poarte vina, îndrăzni ea. Nimeni n-ar fi putut anticipa forţa furtunii în această perioadă a anului…

— Acest *Nimeni* pare un individ oribil. Nepăsător. Inutil. Cred că ne înţelegem bine. Cinismul lui familiar i se citea acum în voce şi pe chip. De ce era acel băiat pe vasul meu? Dădu pe gât tot paharul înainte să-şi răspundă singur la întrebare: Fiindcă l-am găsit pe stradă şi am presupus, cu aroganţă, că i-ar fi mai bine în altă parte. I-am împuiat capul cu poveşti marinăreşti cărora un puşti nu le-ar putea rezista. Se opri pentru a-şi umple paharul, dar când gâtul carafei zăngăni pe marginea paharului ca şi cum mâinile îi tremurau, o aşeză din nou pe masă, lăsând paharul gol. Eu i-am provocat moartea acelui băiat la fel de sigur cum… cum…

— Ca şi cum l-ai fi abandonat pe străzile din Kingston?

Nu văzuse niciodată acel loc, dar îşi putea imagina ce viitor sumbru ar fi avut Timmy dacă ar fi rămas. Puţin orfani se bucuraseră de norocul lui Edward.

Andrew ridică privirea spre ea şi păru parcă surprins să o vadă atât de aproape.

— Şi dumneata ce cauţi pe corabia mea? şopti el în timp ce o apucă de încheietura mâinii.

Forţa strânsorii lui nu o miră. Nu se aşteptase însă la blândeţea lui sau la dorinţa pe care o simţi atunci când degetele lui aspre alunecară pe pielea ei delicată.

— Deoarece aşa ai dorit, îi reaminti ea.

— Aşa am făcut, recunoscu el, trăgând-o mai aproape, până când ajunse în braţele lui.

Andrew îi cuprinse ceafa cu mâna liberă şi îi captură gura cu a lui, nereţinându-se deloc. Buze, dinţi, limbă – nu era deloc blând. Ea numise primul lor sărut nesăbuit. Cel de-al doilea avea să fie pură nebunie.

Simţi căldura palmei ei pe muşchii încordaţi ai abdomenului. Acea mână ar fi trebuit să însemne că îşi dăduse seama de ceea ce făcea şi voia să-l împingă.

În schimb, părea mai degrabă că voia să-l aducă mai aproape.

Căzu în braţele lui, cu fusta fluturând în jurul lor. Degetele ei se jucau în părul său. Îi răspunse la sărut, muşcându-i buza de nerăbdare, apoi îşi lăsă limba să alunece, contopindu-se cu a lui.

Deci şi femeile simţeau acea foame puternică de viaţă în faţa morţii? Nevoia de a se împerechea, de a se asigura că lupta pentru supravieţuire nu fusese în van? El se gândise mereu că natura era puţin nebună, în special atunci când îl făcea pe un bărbat care tocmai scăpase din ghearele morţii să nu-şi dorească altceva decât să se îngroape într-o femeie. Tempest îl strânse şi mai tare, ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi s-ar fi temut că ar putea fi refuzată. Dar el nu era în stare să-i refuze nimic.

Îi dădu drumul încheieturii şi-şi lăsă mâna să hoinărească. De la genunchi urcă pe şold şi se opri o clipă pe talia ei, înainte de a urca pentru a-i cuprinde sânul. Sub materialul subţire al rochiei, îi simţi sfârcul întărit, şi când îl ciupi cu degetele, ea gemu în timp ce continua să-l sărute. El o făcu din nou.

Niciunul dintre ei nu vorbi dar, la urma urmelor, ce era de spus? Că o dorea? Având în vedere cum fesele ei erau perfect lipite în poala lui, ştia şi ea asta. Că avea nevoie de ea? Deşi era adevărat, îi venea greu să

recunoască *asta,* chiar şi sieşi.

După o vreme, reuşi, în cele din urmă, să se controleze suficient încât să-şi dea seama unde se aflau. Dacă avea de gând să o facă – şi ce ar fi putut să-i mai oprească, doar un alt uragan –, nu avea să fie pe scaun, nici măcar pe masă, deşi imaginea ei întinsă acolo, în faţa lui, în lumina lămpii, aproape că îl convinse.

O ridică şi o duse pe braţe cu uşurinţă în cealaltă cameră şi o aşeză pe pat. Într-un cotlon al minţii, ceva îl îndemna la prudenţă. Dacă ea ar mai fi purtat încă pantaloni, poate chiar mai multe perechi, asta l-ar fi făcut să se oprească şi l-ar fi readus în cu picioarele pe pământ.

Vocea raţiunii era însă acoperită de bătăile inimii în urechi în timp ce îi desfăcea rochia, dezbrăcând-o, centimetru cu centimetru. În lumina pâlpâitoare a singurei lumânări, îi privi pielea goală, presărată pe alocuri de pistrui, dar fină şi albă precum laptele şi cu siguranţă aproape la fel de dulce.

Se înroşi sub privirea lui, dar nu se ascunse, căci în ochii ei se citea dorinţa în timp ce-l ajuta să scape de haine. Când mâinile ei ajunseră la marginea pantalonilor, el îi opri mâinile cu sărutări şi i se alătură în pat, deoarece nu-şi dorea ca atingerea ei nerăbdătoare să îl priveze de plăcerile care aveau să urmeze.

Fiind mică de statură, nu se aşteptase să fie atât de voluptuoasă, iar mâinile lui urmară cu lăcomie aproape aceeaşi cale de mai devreme – curbele şoldurilor, panta abdomenului, plenitudinea sânilor. Dumnezeule, cât de mult îşi dorea să o sărute din vârful picioarelor până la lobul urechii, oprindu-se pe la jumătatea drumului pentru a gusta dulceaţa ascunsă de cârlionţii ei roşcaţi. Nu era timp pentru un moment de plăcere languros, aşa că se mulţumi să-şi plimbe uşor limba în jurul buricului înainte de a ajunge să-i cuprindă, între buze, sfârcul.

Savură fructul copt până când ea începu să se arcuiască sub el, gemând. Când îşi mută gura spre celălalt sân, îşi lăsă mâna să alunece între ei, mângâindu-i cârlionţii, tachinând-o, mângâind-o, până când amândoi

fură acoperiţi de umezeala ei.

— Tempest, şopti el în timp ce se aşează deasupra ei, sărutându-i părul.

Jumătate întrebare, jumătate rugăminte, şoapta lui primi răspunsul când ea îşi depărtă coapsele ei, invitându-l înăuntru.

Într-o clipită îşi dădu jos pantalonii şi îngenunche în pat, între coapsele ei despărţite. Când ezită, ea se întinse spre el şi îl trase aproape, până când ajunse să-i simtă sânii apăsaţi de pieptul lui şi să audă şoptit la ureche:

— Te rog!

Acele cuvinte îi fură de ajuns. Cu cealaltă mână potrivi vârful mădularului în deschizătura alunecoasă a trupului ei şi împinse uşor. Prea uşor, după gustul ei, dar era strâmtă, atât de strâmtă…

Trupul lui ştiu adevărul înainte ca mintea lui să recunoască. Deoarece se potrivea cu nevoile lui primare, îşi permisese să-şi imagineze că dispreţul ei pentru convenţii, admiraţia ei pentru Wollstonecraft – la dracu', dispreţul ei pentru pretendenţii înfocaţi – însemna că această graniţă fusese de mult trecută. Fusese atât de înflăcărată, răspunzându-i la fiecare sărut, la fiecare atingere. În ciuda îndrăznelii ei, Tempest Holderin era încă inocentă.

Ar fi *putut* da înapoi, ar fi *trebuit* să o facă – dacă ar fi avut suficient de multă forţă. Avea, dar la limită.

Numai că atunci ea îl prinse de braţe şi se trase mai aproape.

— Te rog, îi şopti ea, slăbindu-i rezistenţa.

Mângâindu-i coapsa, căută şi găsi acel mugur de terminaţii nervoase pe care îl încercui cu degetul mare, intensificându-i plăcerea până când începu să tremure sub el. Când în cele din urmă o pătrunse pe deplin, gemură amândoi – el de descărcare, ea de… şoc, spera el, mai mult decât de durere.

— Sărută-mă, şopti el, rămânând nemişcat cât de mult putu până când ea începu să se relaxeze.

Mişcările lui încete şi superficiale îi treziră din nou dorinţa şi, după alte câteva mişcări, simţi că ea îi

răspundea la fel, aşa că grăbi ritmul, în timp ce cercurile făcute de degetul mare menţinea acelaşi ritm cu mădularul lui, până când ea ţipă de plăcere, apucându-l de fese, pentru a-l împinge şi mai mult, până când se eliberă. Nu avu mai multă forţă să se tragă din căldura alunecoasă a trupului ei, aşa cum nu putuse opri nici valurile.

Se eliberă şi, preţ de o clipă, totul fu cufundat în pace.

— *Asta,* draga mea, a fost nesăbuit, spuse el după o vreme.

Se rostogoli de pe ea, se aşeză alături şi o trase spre el, spatele ei atingându-i pieptul. Când reuşi în sfârşit să-şi controleze respiraţia, iar pulsul ei începu să se mai domolească, îi mângâie clavicula şi îndrăzni să o întrebe:

— De ce nu mi-ai spus?

— Mi-a fost teamă că te vei opri.

— Ar fi trebuit să mă opresc.

O clipă, nu-i răspunse.

— Am vrut asta, spuse ea. Şi oricum reputaţia mea era deja ruinată.

I se păru că explicaţia ei era lipsită de logică, dar înţelese ce voise să spună. Cândva îi spusese ceva asemănător lui Cary. Nu putea să o învinovăţească.

— Şi totuşi… începu el.

— O, nu-mi spune că acum trebuie să te însori cu mine, îl întrerupse ea, răsucindu-se în braţele lui. Ţi-am spus deja că nu intenţionez să mă mărit vreodată.

— Şi dacă vor fi… consecinţe?

Tempest înghiţi în sec şi clătină din cap, iar buclele ei mătăsoase, strălucitoare, îi gâdilară umărul.

— Nu vor fi.

Sprijinindu-se în cot, o întoarse spre el pentru a-i întâlni privirea.

— Ar putea fi şi, pentru asta, este vina mea. Dacă vei purta în pântec copilul meu, Tempest, ne vom căsători. O fi fost el un ticălos iresponsabil, dar avea limitele lui. Ţine minte asta!

Ea se ridică în fund şi îşi acoperi sânii cu aşternutul, într-un exces brusc de pudoare.

— Nu vom face una ca asta!

Andrew înţelegea motivele refuzului ei de a se mărita în general. Ba chiar respectase ezitarea ei în această situaţie. La urma urmelor, cu excepţia momentelor intime, nu păreau să fie potriviţi unul cu altul. *Revoluţionara şi tâlharul.* Părea mai degrabă titlul unuia dintre romanele acelea siropoase pe care le cumpăra Beals în fiecare port. Cartea mereu făcea turul membrilor echipajului până când ajungea – uzată şi şifonată, la fel ca eroina nechibzuită – în mâinile lui. Tempest nu era de învinuit pentru că îşi dorea să evite o astfel de soartă.

Totuşi, voia să discute cu ea această problemă. Voia să îi vadă temperamentul scăpat de sub control, obrajii roşii şi pulsul accelerându-se. Voia să o lase fără suflu, fără cuvinte cu un sărut, până când sfidarea avea să fie ultimul lucru la care să se gândească.

Deoarece *nu* asta era ceea ce îşi dorea, se ridică şi începu să se îmbrace. Ea îl privi cu gura căscată, mirată, încruntată. Când merse în cealaltă încăpere, ea îl urmă, înfăşurată în aşternut.

— Nu poţi pleca pur şi simplu. N-am terminat de discutat!

— O, ba da, o contrazise el, luându-şi haina pe el. Dacă rămân, voi fi tentat să fac mai mult decât să vorbesc.

Tempest se îmbujoră.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta, insistă ea. Nu se va mai întâmpla. Nu voi mai risca.

— Mincinoaso, şopti el, făcând un pas spre ea.

Ca şi cum i-ar fi dovedit că avea dreptate, se îndepărtă uşor, până ajunse după colţul mesei.

— Vreau să te întreb ceva. Încotro ne îndreptăm acum?

— Londra, spuse el. Ce credeai că s-a schimbat?

— Ei bine, *Justice* s-a scufundat, iar lordul Nathaniel e mort, sublime ea. Pericolul pe care susţineai că vrei să-l eviţi a dispărut. Acum nu mai ai nicio scuză ca să nu ne întoarcem în Antigua.

— Nicio scuză? râse. Crezi că voi risca să mă întorc iar

în furtună?

Ochii ei străluceau acum de furie, dar poate şi de teamă.

— Voi avea grijă să fii un om bogat dacă mă duci înapoi.

— Voi fi un bărbat bogat dacă n-o voi face, draga mea, spuse el, gândindu-se numai puţin la promisiunea pe care i-o făcuse Cary de a dubla suma pe care deja i-o plătise dacă o va duce pe Tempest în siguranţă la bunicul ei. În plus, *Colleen* trebuie reparată, iar Londra este locul cel mai potrivit. Mulţumită vântului, suntem deja la jumătatea drumului.

Nu adăugă şi faptul că ar fi mai bine, dacă nu chiar necesar, să stea împreună până când vor afla dacă era sau nu însărcinată. Poate nici nu trebuia să facă asta. Deşi îl privi cu aroganţă, era pentru prima dată când nu îl contrazise. Poate că începuse să înţeleagă consecinţele a ceea ce făcuseră cu atâta imprudenţă.

Căutând prin buzunar, scoase o cheie de alamă şi o aruncă zgomotos pe masă. Alunecă pe suprafaţa lustruită şi lovi paharul gol de whisky.

— Pentru uşă, spuse el.

Ochii ei se aprinseră, dar el nu reuşi să înţeleagă semnificaţia. În mod egoist, spera să fi fost regretul descoperirii faptului că nu intenţiona să se întoarcă în patul ei. O salută din cap şi păşi în aerul nopţii, închizând uşa în urma lui. Înainte să plece, aşteptă însă să audă cheia răsucindu-se în încuietoare.

Capitolul 11

Tempest luă cheia de pe masă şi ajunse la uşă aproape înainte ca el să o închidă în urma lui, potrivind cheia în încuietoare şi răsucind-o.

I se păru uşor ridicol să se bucure de asta. Era ca şi cum închidea uşa grajdului după ce calul fugise. Îl încuia

afară? Sau se încuia pe ea înăuntru?

Se temea că era nevoie de mai mult decât câteva scânduri de stejar pentru a o împiedica să comită alte nebunii. Trecând pe lângă masă, luă o bucăţică din cina neatinsă a căpitanului şi o duse la gură. Mâncarea era însă rece, iar ei îi dispăruse apetitul.

Întorcându-se în dormitor, fu cât pe ce să se împiedice în aşternutul în care era înfăşurată până la glezne. Lumânarea se topise, dar încăperea era încă luminată de luna strălucitoare. Când lăsă aşternutul să cadă pe podea, pielea ei palidă străluci în lumina acelor raze luminoase.

Oare arăta diferit? Dacă închidea ochii, încă putea simţi buzele lui pe sânii ei, asprimea obrazului său, mângâierea degetelor lui bătătorite, durerea până acum necunoscută dintre picioare, precum şi senzaţia alunecoasă a mădularului său. Se agăţa de fiecare amintire, punând deoparte fiecare senzaţie. O noapte de plăcere de care să îşi amintească în anii din singurătate care vor urma. Primise ceea ce-şi dorise, nu? Poate chiar mai mult.

Când deschise ochii, privirea îi fu atrasă de nişte puncte întunecate din mijlocul patului. În lumina lunii ar fi fost stacojii, dar sub razele înşelătoare ale lunii, păreau negre. Nu era însă prea mult sânge. Nu ştiuse la ce să se aştepte. Cu apa rece care mai rămăsese în lavoar, înmuie cu grijă buretele şi se şterse între picioare, apoi îşi luă cămăşuţa de pe podea şi o trase pe ea.

„Consecinţe”, spusese el.

Pentru ea sângele de pe aşternut ar fi trebuit să fie o consecinţă suficientă. Nu voia să aştepte speriată până când avea să se întâmple iar să sângereze. Încercă să îşi amintească fiecare cuvânt rostit de Omeah în această privinţă, dar acele conversaţii fuseseră puţine şi cu mult timp în urmă, iar Tempest nu o ascultase cu atenţie. Sângerase cu câteva zile înainte de începerea acestei aventuri. Acum era jumătatea lui noiembrie, sau chiar mai târziu, ceea ce însemna că trecuse aproape o lună. Cel puţin nu avea să fie ţinută în suspans prea mult timp…

Înainte să se urce în pat, împături aşternutul, pentru a

nu-şi păta hainele. Oh, cum de permisese ca o fantezie de moment să-i eclipseze raţiunea? Acum avea să fie nevoită să suporte cruda realitate pentru eternitate.

O surprinsese insistenţa lui Andrew de a-şi asuma responsabilitatea. La urma urmelor, spusese singur de mai multe el despre el că era departe de a fi un gentleman şi, având în vedere că o răpise, nu prea avea de ce să se îndoiască de asta.

Nu putea, sau nu voia, să se mărite cu el, desigur, dar îi venea chiar şi mai greu să creadă că el ar fi fost dispus să o ia de soţie. Ce spusese oare despre căsătorie? Că era un bărbat „nepotrivit pentru astfel de responsabilităţi”? Mai spusese, de asemenea, că mariajul trebuia să ofere afecţiune, ba chiar şi dragoste.

Nu îşi făcea iluzii în privinţa a ceea ce se întâmplase între ei. Nu avea nimic de-a face cu dragostea, iar pasiunea nu părea să fie suficientă pentru a sta la baza unei relaţii de durată.

Apoi, mai era vorba şi despre siguranţa economică, aşa cum formulase el. Dar dacă…? O, Doamne! În ciuda nopţii călduţe, o trecură fiori reci prin tot corpul. Ce spusese despre faptul că avea să primească mai mulţi bani dacă n-o lăsa să plece? Dacă ceea ce-şi dorea cu adevărat de la ea era ceea ce toţi îşi doreau… Harper’s Hill şi averea tatălui ei?

Nu, nu, nu, se asigură ea, strângându-şi trupul ca şi cum s-ar fi temut să nu se destrame. Ajunsese în braţele lui deoarece îl dorise şi îi răspunsese la sărutările care o făcuseră să creadă că şi el o doreşte. Dacă ar fi ştiut că era încă virgină, nu ar mai fi făcut dragoste cu ea, de asta era sigură. Când descoperise asta, s-ar fi oprit, dacă ea l-ar fi lăsat. Acesta nu era comportamentul unui bărbat care intenţiona să o forţeze să se căsătorească. Era aproape convinsă de asta, având în vedere că era foarte obişnuită cu astfel de comportamente.

În plus, era căpitanul unui vas comercial într-o parte a lumii foarte bogată. Dacă ar fi fost interesat numai de câştig, ar fi avut la dispoziţie numeroase moduri de a-l

obţine. Probabil că se şi bucura de succes, deoarece hainele, cărţile şi obiectele lui personale vorbeau despre un bărbat cu mijloace financiare. Încercă să-şi amintească tot ce ştia despre viaţa lui înainte să plece pe mare. Tatăl lui construise corăbii – nu era numai un tâmplar, ci un bărbat foarte înzestrat atât cu talent, cât şi material, având în vedere că i se permisese să-şi denumească creaţia şi fusese invitat să se afle la cârma ei spre Londra, acolo unde cel care avea să devină tatăl vitreg al lui Andrew, probabil un comerciant bogat, comandase corabia. Andrew provenea dintr-o familie respectabilă, înstărită, şi acest lucru probabil că avusese avantajele lui.

Desigur, îi spusese de asemenea că „revendicase” *Fair Colleen* – oare fusese asta o manieră politicoasă de a-i spune că luase ceva ce nu îi aparţinea? Şi ce făcuse cu ea în toţi anii aceştia? În timpul investigaţiei sale, auzise vorbindu-se despre încărcături legale, despre rute regulate şi despre profituri rezonabile? Nu. Numai răpiri, un echipaj alcătuit din oameni care se aflaseră în afara legii şi răzbunare.

Se presupune că acceptase mita lui Edward din raţiuni financiare. Cu siguranţă răzbunarea nu aducea profit. După zece ani, probabil se afla la ananghie. Poate că acum, ca urmare a dispariţiei lui Stratton, Andrew găsise planul perfect de a recupera averea risipită şi timpul pierdut.

„Ce ar face domnişoara Wollstonecraft?”

Oricât de absurd ar părea să şi-o imagineze pe scriitoarea aceea raţională în ghearele unui pirat, Tempest îşi puse însă aceasta întrebare care adesea o ajuta să se liniştească. Domnişoara Wollstonecraft nu ar dispera, cu siguranţă. S-ar gândi foarte raţional la viitor. În aproximativ două săptămâni vor fi la Londra, unul dintre cele mai mari porturi din lume, plin cu vase care se îndreptau spre toate colţurile lumii. Tempest îşi croise o dată drum peste marea înspăimântătoare, aşa că fără îndoială avea să-şi găsească şi drumul spre casă.

Domnişoara Wollstonecraft nu i se părea genul de persoană care şi-ar pierde energia cu regrete. Ce s-a

întâmplat s-a întâmplat. Tempest se bucurase să facă dragoste cu Andrew şi, dacă pentru acţiunile ei va trebui să plătească un preţ, îl va plăti – orice, în afară de căsătorie.

Întinsă pe pat, încercând să găsească o poziţie confortabilă, parfumul lui – parfumul *lor* – o învălui, iar amintirea atingerii lui dădu năvală cu forţa unui val în timpul furtunii. Brusc, sub cămăşuţă îşi simţi sfârcurile întărite şi o presiune între coapse.

Cunoştea modul în care se întâmplau lucrurile, desigur. Inocenţa – sau cel puţin ignoranţa – era greu de păstrat în lumea ei. Însă informaţia era foarte diferită de acţiune.

Atunci când lordul Nathaniel începuse să-i arunce priviri lascive lui Tempest, Omeah o avertizase despre lucrurile pe care un bărbat i le poate face unei femei. Aceasta nu-i spusese însă niciodată – poate că nici nu ştiuse, având în vedere viaţa ei înainte de sosirea la Harper’s Hill – că o femeie şi-ar putea dori astfel de lucruri cu o intensitate aproape dureroasă sau că un bărbat blând, generos, ar putea oferi o astfel de plăcere.

Cu o ezitare ciudată, se întinse după cheia pe care i-o dăduse Andrew. Lumina lunii se reflecta pe noptieră. Trăgând-o spre ea, se gândi la motivul pentru care el alesese acel moment pentru a i-o oferi. Atunci când sosise la bord, nu avusese încredere în ea. Acum, se părea că nu mai are încredere în sine însuşi. Dacă i-ar înapoia cheia, oare el avea să i-o dea înapoi?

Dar era un gând periculos. Strânse în mână metalul rece până îi intră în carne, sperând ca disconfortul să o facă să-şi vină în fire. Îşi permisese numai o noapte, dar acea noapte ar putea să o coste scump. Avea să se mulţumească numai cu amintirea pasiunii împărtăşite.

Unii ar fi sfătuit-o să nu facă nici măcar asta. În această privinţă însă, Tempest refuză să asculte sfatul, de altfel înţelept, al domnişoarei Wollstonecraft.

*

Se părea că toţi membrii echipajului lui *Colleen,* chiar şi cei care se aflau la datorie sau care ar fi trebuit să îndeplinească alte sarcini, se aflau lângă catarg, în timp ce corabia aluneca în gura largă a Tamisei şi plutea pe lângă Gravesend, în drum spre Portul Londra.

Singura persoană care lipsea din mulţimea nerăbdătoare era Tempest. După interludiul imprudent, Andrew abia de o mai văzuse. Continuase să se ţină ocupat pe punte pe timpul zilei, dar ea dispăruse de tot. În ultima parte a călătoriei, rămăsese în cabina lui, cu uşa încuiată pe dinăuntru, aşa cum o parte din el îşi dorise.

Desigur că ea presupusese că uşa încuiată îi oferea intimitate, dar, în calitatea lui de căpitan, el ştia mai multe despre obiceiurile ei decât i-ar fi plăcut ei. Ştia ce mânca sau, mai precis, ce nu mânca. Ştia, de asemenea, că dormea prost, deoarece folosise un număr mare de lumânări. Şi mai ştia că trebuia să îşi respecte promisiunea – sau mai degrabă ameninţarea? – de a se căsători cu ea.

Indicându-i cu un gest lui Bewick să ia cârma, trase aer adânc şi se îndreptă spre cabină. Întrucât se apropiau de destinaţie, era timpul să reia legătura. Va fi nevoită să iasă, iar el ar fi preferat să nu fie nevoit să meargă după ea.

— Domnişoară Holderin, strigă el bătând la uşă. Mă gândeam că poate vrei să ştii că vom ajunge la Londra în câteva ore. Pregăteşte-te pentru debarcare.

Spre surprinderea lui, uşa se deschise, iar ea îl privi din prag, purtând din nou hainele lui Timmy, ba chiar şi o scufie din lână care îi acoperea buclele neîngrijite. O rochie ar fi atras probabil şi mai mult atenţia, dar nimeni nu ar fi putut-o confunda cu un băiat, dacă ar fi privit-o cu atenţie.

— Sunt gata, declară ea calmă, în timp ce ridica o legătură mică – probabil hainele ei – de pe podea.

— Vino sus, sugeră el. Bucură-te de privelişte!

Încuviinţând ezitant, Tempest ieşi din cabină. O pală de aer rece, de început de decembrie, o lăsă fără respiraţie.

— Oh, icni ea.

Înainte ca Andrew să-i poată oferi haina, ea intră iar şi se întoarse cu o pătură de lână aspră cu care îşi acoperi

umerii. La picioarele lui, Caliban adulmecă aerul şi îşi înclină suspicios capul într-o parte, iar Andrew recunoscu în cele din urmă că ea îşi făcuse un şal din patul câinelui.

Deschise gura, nu ca să râdă, ci ca să-i oferi… ei bine, ce? Dacă şi-ar fi dorit să poarte ceva din lucrurile lui, ar fi luat şi singură. Şi dacă era suficient de încăpăţânată încât să poarte o pătură veche plină de păr de câine în loc să împrumute una dintre hainele lui, atunci nimic din ce i-ar fi putut el spune nu ar fi făcut-o să se răzgândească.

— O să te obişnuieşti cu frigul, spuse el, deşi după atâta vreme petrecută în zonele calde, şi el se simţi pătruns de aerul rece, tăios.

— Nu intenţionez să rămân aici atât de mult, răspunse ea trecând pe lângă el.

Rezistând tentaţiei de a se certa, Andrew ridică legătura şi o aruncă înapoi în cabină, înainte să închidă uşa.

— Voi trimite pe cineva să-ţi aducă lucrurile imediat ce ancorăm.

Părea că voia să protesteze, dar în cele din urmă acceptă să fie condusă pe punte într-un loc de unde se putea bucura de priveliştea marelui oraş care începea să se vadă la orizont. După ce făcu semn pe furiş unuia dintre membrii echipajului să stea cu ochii pe ea, Andrew se întoarse la cârmă.

Oare avea să fie ultima dată când o va duce pe *Colleen* în port? Nu mai avea nicio scuză să se întoarcă acum pe mare. Stratton şi *Justice* nu mai existau. Îşi atinsese scopul, dar oare obţinuse cu adevărat ceea ce-şi dorea? Adevărul este că se simţea mai în derivă acum decât se simţise vreodată navigând pe Atlantic.

Nu-şi imaginase niciodată că moartea lui Stratton îl va readuce la viaţă pe tatăl lui. O, poate cândva, demult, o astfel de idee făcuse parte din fantezia lui copilărească care îl mânase prima dată pe mare. Între timp, văzuse prea multe pentru a rămâne legat de gândirea magică pe care o încurajau poveştile spuse de bunicul lui.

Nu, aceasta era un alt fel de suferinţă, un alt fel de goliciune. Niciodată nu crezuse că bucuria pentru dispariţia

unui om diabolic avea să fie temperată de suferinţa provocată de moartea unui băiat nevinovat. Nu se aşteptase să se simtă vinovat – pentru că plecase, pentru că revenise şi pentru ceea ce se petrecuse între timp. Neglijase să ia în considerare faptul că succesul ar putea lăsa un gol în sufletul lui, un gol accentuat de faptul că furtuna îl privase de şansa de a da lovitura fatală inamicului său. Acum trebuia să găsească ceva nou care să umple golul lăsat de dorinţa de răzbunare.

Oare căutase asta în braţele lui Tempest, în buzele ei moi, în trupul ei îmbietor, sperând că ea ar putea să umple acest gol? Nu intenţionat, dar nu putea nega faptul că, cel puţin pentru un moment, ea făcuse asta. Pentru o clipă îşi permisese să şi-o imagineze umplând acest gol, şi nu numai pentru o noapte. Însă în lumina clară a zilei recunoscu pericolul. Nu erau făcuţi unul pentru celălalt, iar golul pe care un bărbat ca el putea să-l lase în viaţa ei avea să se dovedească a fi o rană şi mai profundă.

Deci, atunci avea să fie altcineva. *Altceva.* Dacă marea nu avea să-l mai atragă, fără îndoială că viitorul care se întinsese în faţa lui la vârsta de 17 ani era tot acolo, aşteptându-l. În timp ce cerceta ambele maluri, se întreba dacă o astfel de viaţă avea să îl ispitească suficient.

Cu siguranţă era o revenire lipsită de emoţie.

Privi chipurile membrilor echipajului: dorul distant din privirea lui Bewick în timp ce pe umărul lui se odihnea mâna lui Geoffrey Beals. Fleming era roşu la faţă din cauza vântului şi radia de fericire. Ford avea o înfăţişare hotărâtă şi pumnii încleştaţi. Nu-şi putea imagina ce fel de întâmpinare avea să primească fiecare dintre ei, dar cu toate acestea erau dornici să acosteze.

Numai Tempest părea să-i împărtăşească reţinerea. Stătea cu spatele la panorama care se dezvăluia, încercând să convingă câinele să i se aşeze în poală, iar el se gândi că îşi dorea asta pentru a se încălzi.

Înainte să poată da un nume expresiei ce i se citea pe chip, simţi că cineva îl trage de mânecă. Privi în jos la faţa durdulie a lui Caesar.

— Cer scuze, căpitane, spuse băiatul căruia îi clănţăneau dinţii, dar mă-ntrebam…

— Ce se va alege de tine? încheie Andrew în locul lui. Caesar încuviinţă, puţin nesigur, iar Andrew îi zâmbi pentru a-l linişti. Va trebui să te decizi dacă preferi viaţa pe pământ sau pe mare, tinere, şi să alegi ce-ţi place.

— Mi-ar plăcea să rămân cu ’mneavoastră, domnule. Pe *Colleen.*

— *Colleen* va rămâne o vreme în port.

— Atunci veţi fi căpitan pe altă corabie?

— Eu, ei bine… „Dumnezeule, ce întrebare!” Adevărul este, Caesar, că nici eu nu ştiu. Dar voi avea nevoie de un servitor, indiferent unde voi merge. Ţi-ar plăcea?

— Da, domnule!

Andrew se gândi că Caesar nu prea ştia ce presupunea un astfel de post. Nici Andrew nu ştia, dar se gândi că îl putea plăti pe băiat şi se va îngriji ca acesta să înveţe anumite abilităţi care i-ar putea folosi mai târziu. Cel mai important, îl va feri astfel să fie furat şi dus înapoi în sclavie.

— Pentru început, poţi merge în cabina mea ca să verifici dacă toate lucrurile sunt împachetate şi gata să fie debarcate. Caesar plecă nerăbdător, dar Andrew îl chemă înapoi. Include toate lucrurile domnişoarei Holderin pe care le vei găsi.

După acest moment, fu prins într-o mulţime de activităţi care nu-i mai dădură timp să studieze chipurile şi să privească panorama, îşi făcu timp să mai arunce o privire numai după ce corabia fu andocată şi mare parte din echipaj debarcase.

În mod remarcabil, Tempest nu se mişcase din locul în care o lăsase. La un moment dat, Caesar venise să se aşeze lângă ea şi adormise acolo, sprijinindu-se de umărul ei. Caliban încă stătea ghemuit în poala ei.

— Vino, spuse el, îndreptându-se spre ea.

Câinele se trezi la chemarea lui, iar Andrew ridică în braţe băiatul adormit, permiţându-i lui Tempest să se ridice.

— Unde îl duci?

Andrew ezită. Destinaţia cea mai probabilă era şi locul pe care îşi dorea cel mai puţin să-l viziteze.

— În acelaşi loc în care te voi duce şi pe tine, spuse el.

Cel puţin avea să fie numai temporar. Îndată ce totul va fi pregătit, îşi va încheia călătoria pe care o începuse în urmă cu şase săptămâni şi o va duce la Sir Barton Harper, aşa cum stabilise.

Dacă îşi permitea să-şi aducă aminte ce Tempest spusese despre bunicul ei, începea să pună la îndoială planul, dar va fi nevoit să înlăture toate rezervele. Chiar dacă numai pentru o scurtă perioadă, o asemenea călătorie avea să îi permită să o ţină sub observaţie. În plus, Cary îi promisese mult mai mulţi bani după ce sarcina va fi fost dusă la îndeplinire.

— Domnule, aici cred că te înşeli. Tempest îşi încrucişă braţele la piept. Nu văd de ce ar trebui să călătoresc mai departe de următoarea corabie. Sunt sigură că voi găsi una care să se îndrepte spre Indiile de Vest.

Ar fi trebuit să se aştepte la un astfel de răspuns. Şi totuşi, simţi cum ritmul inimii se accelerează, sporit de un amestec de furie şi de panică. Ştia bine că ea va face asta.

— Priveşte, Tempest! Râul era plin de vase de toate mărimile, catargele lor ridicându-se din apă precum acele într-o pernuţă. Pe care ai vrea s-o alegi?

— Eu… nu…

— Haide! Care dintre ele sunt vase comerciale cinstite? Care plănuiesc călătorii infame? Care dintre ele au la bord bărbaţi cărora li s-a ordonat să omoare pe oricine se apropie de ele?

— Cred că am suficientă minte încât să nu mă furişez la bordul unei corăbii periculoase, izbucni ea. Andrew ridică o sprânceană, iar ea îşi feri privirea. Cu siguranţă există un loc unde să poţi obţine un loc pe o corabie potrivită, spuse ea, pe un ton mult mai calm.

— Poţi găsi birouri navale din belşug, răspunse el, indicând în direcţia unor clădiri înşirate de-a lungul râului. Ca să nu mai zic de cârciumi şi de alte locuri păcătoase

unde se adună marinarii. Îndrăznesc să spun că vei găsi cel puţin un căpitan care va fi gata să ia cu el un flăcău atât de chipeş ca tine.

Tempest îşi privi hainele ca şi cum ar fi fost surprinsă să constate că purta veşminte de băiat.

— Serios, singura întrebare este dacă va fi surprins sau dezamăgit când va descoperi sub acele haine o fetişcană.

— Ce mi-ar putea face în plus faţă de ceea ce mi-ai făcut tu? răspunse ea pufnind şi ridicând sfidătoare capul.

— Mult mai multe, draga mea, spuse el cu vocea joasă şi mult mai aspră decât intenţionase. Şi ai face bine să nu te-aştepţi la o cerere în căsătorie după aceea.

Acele cuvinte reuşiră să o descurajeze. „Bine”, se gândi el în timp ce se întoarse să plece, simţind cum îl urmează ca o umbră.

La mal, inima puternică a oraşului părea să bată cu strigătele bărbaţilor şi zdruncinăturile trăsurilor. Mai departe, o rază hotărâtă de soare, de amiază, străpungea ceaţa şi părea că incendiază domul de aur al catedralei St Paul.

Andrew făcu semn unei birje.

— Încotro, domnule? întrebă vizitiul.

Când auzi destinaţia, acesta făcu ochii mari, dar acceptă, căci presupunea o sumă substanţială.

Îndată ce Andrew o ajută pe Tempest să urce, câinele sări după ea. Andrew îl lăsă pe Caesar cel somnoros pe banca din faţa lui Tempest. Fără tragere de inimă, Tempest îl goni pe Caliban pe podeaua trăsurii şi se dădu într-o parte pentru a-i face loc alături lui Andrew. Din cauza zdruncinăturilor trăsurii care înainta pe străzi, picioarele lor se atingeau inevitabil. La început se încorda şi se retrăgea la fiecare atingere, dar, după o vreme, păru că decisese că era o pedeapsă mai potrivită să-l ignore. Andrew încercă să nu se bucure de senzaţia pe care i-o dădea atingerea coapsei sale.

Dacă încă era curioasă în privinţa destinaţiei, nu lăsă să se vadă. În schimb, îşi sprijini somnoroasă capul de

fereastră, încă înfăşurată în pătura veche, uzată. Dar chiar şi în lumina slabă din trăsură, el observă că ea ţinea ochii deschişi, admirând fiecare loc prin care treceau. Se întreba ce anume din peisajul necunoscut îi atrăgea atenţia – trăsurile, arhitectura acoperită de funingine?

— Niciodată în viaţa mea n-am văzut atât de mulţi albi la un loc, îi şopti ea în cele din urmă, uimită să vadă că era atât de frig încât respiraţia ei forma nori de ceaţă.

Fără să aştepte un răspuns, se întoarse spre geam. Când trăsura se opri, el îl trezi pe băiat înainte să coboare. Când îi oferi mâna lui Tempest pentru a coborî, ochii acesteia cercetau casa din faţa lor.

— Ce loc este acesta? întrebă ea, privind faţada acoperită de gresie.

— Este casa onorabilului domn Daniel Beauchamp, fiul cel mic al vicontelui Renfrew, spuse el, căci acestea erau titlurile care contau cel mai mult în această parte a oraşului.

— Daniel Beauchamp, repetă ea, ca şi cum nu auzise bine. Magnatul flotei comerciale?

— Da, spuse Andrew, conducând-o. Şi asta.

Când uşa se deschise, Andrew observă că nu se schimbaseră prea multe de când văzuse casa ultima oară. Holul de la intrare încă strălucea din pricina marmurei reci, iar William, majordomul, încă o administra, cu aceeaşi nemulţumire ţeapănă.

— Familia este acasă? întrebă Andrew, aproape recunoscător că nu fusese recunoscut.

William se încruntă şi voia să-i refuze, când auziră toţi paşi uşor coborând în grabă pe scări. Înainte ca majordomul să poată vorbi sau ca Andrew să poată reacţiona, o femeie îl acapară, trăgându-l în lumina holului.

— Andrew, tu eşti? În sfârşit!

Era ca şi cum ceva din altă lume o anunţase de prezenţa lui său, poate, ea îl aşteptase în tot acest timp. În vreme ce suspina în braţele lui, el o privi şi văzu că părul ei odinioară castaniu era acum grizonant. După o clipă, ea îşi reveni suficient cât să îl ia de mână şi să îl conducă spre

scări. Păşind pe a doua treaptă, pentru a se afla oarecum la aceeaşi înălţime, îl studie în detaliu cu ochii ei căprui care încă străluceau din cauza lacrimilor nevărsate.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, şopti ea, după care îi dădu o palmă peste faţă.

Cu coada ochiului, Andrew o văzu pe Tempest ducându-şi mâna la gură. Era aproape sigur că-şi ascundea zâmbetul. Chiar şi el zâmbi uşor, deşi îl ustura obrazul.

— Cred că merit asta, recunoscu el, dându-se înapoi şi arătând spre Tempest. Acum, pot să ţi-o prezint pe domnişoara Holderin? Doamna Emily Beauchamp, mama mea.

Ambele femei părură încurcate. În timp ce mama lui fu surprinsă de înfăţişarea lui Tempest, Tempest se holba la Andrew şi-i spuse, bâlbâindu-se:

— Ma… ma t… ta? apoi făcu o reverenţă care, având în vedere hainele pe care le purta, putea trece drept o plecăciune. Aveţi o casă frumoasă, doamnă Beauchamp, spuse ea îndată ce-şi reveni.

— Dumnezeule, copilă, spuse mama lui cu o voce care nu încercase nicicând să ascundă accentul irlandez, mulţumesc! Mă bucur că te afli aici, dar nu este chiar a mea, insistă ea dând din cap şi privindu-şi fiul. Este a lui Andrew.

Nu se putea spune cine era mai şocat, Tempest care rămase cu gura căscată sau Andrew care simţi că împietreşte.

— A mea?

— Desigur, dragul meu. Ţi-aş fi scris să-ţi spun, dacă aş fi ştiut unde să trimit scrisoarea, îl mustră ea cu blândeţe, în timp ce-şi aranja fusta gri-deschis. Daniel a murit acum doi ani. Ţi-a lăsat ţie totul prin testament.

Capitolul 12

Când simţi braţul lui Emily Beauchamp cuprinzându-l

pe al ei pentru a o conduce pe scara solemnă, circulară din mahon lustruit, Tempest realiză că probabil pierduse restul conversaţiei dintre Andrew şi mama lui. Încerca acum să înţeleagă ceea ce auzise.

Andrew Corrvan, bărbatul la care se gândise în ultimul timp ca la un pirat ahtiat după bani era, de fapt, moştenitorul unei averi aproape la fel de mari ca a ei.

Desigur, asta nu însemna că cele două identităţi se excludeau reciproc. Mai degrabă îşi imagina că, având în vedere ce ştia despre Compania de Transport Maritim Beauchamp, probabil şi tatăl vitreg al lui Andrew avea ceva tendinţe de pirat. Îi auzise atât pe tatăl ei, cât şi pe Edward menţionând numele lui Beauchamp cu admiraţie, dar nu neapărat aprobare. Flota companiei private a acestuia rivaliza cu flota Maiestăţii Sale, şi existau puţine porturi în lume în care aceste vase să nu fi ajuns.

În apartamentul în care o condusese doamna Beauchamp, un baldachin, în auriu şi verde, înlocuia plasa de ţânţari cu care Tempest era obişnuită, şi draperii grele de catifea încadrau ferestrele deschise, lăsând să pătrundă o lumină palidă, rece.

— Voi cere să ţi se pregătească o baie caldă, draga mea, spuse doamna Beauchamp. Apoi te vei alătura la cină.

— Nu, îndrăzni Tempest. Nu pot rămâne.

— Nu te prosti, spuse doamna Beauchamp în timp ce se îndrepta spre şnurul clopoţelului. Unde vrei să mergi?

— Trebuie să găsesc o modalitate să mă întorc în Antigua cât mai repede posibil.

— Te asigur că nu te vei întoarce la docuri în seara asta.

Pentru prima dată în viaţa ei, Tempest nu se zburli la tonul autoritar. Poate pentru că era îndulcit de atingerea unei femei sau poate pentru că drumul înapoi în port era departe de a-i fi clar.

Călătoriseră departe de oraş, o călătorie care durase aproape cât una în care puteai traversa toată Antigua.

Mai important, nu putea scăpa de spaima pe care i-o produsese ultimul avertisment al lui Andrew privind

corăbiile, oricât ar fi încercat. Era clar că nu se mai afla în Portul Englez, care oricum era un loc destul de periculos pentru o femeie singură. Crescuse considerându-l pe lordul Nathaniel drept cea mai mare ameninţare pentru ea şi, deşi el nu mai exista, nu putea uita că ea era, în continuare, în mod regretabil, vulnerabilă.

Obişnuia să alunge frica considerând-o un răspuns emotiv, iraţional. Uneori însă, ar putea fi întemeiată. Ar fi prostesc din partea ei să-şi rişte viaţa inutil. Cu ce ar mai putea ajuta în Antigua dacă ar muri?

Oare alternativa până când va reuşi să-şi pregătească drumul înapoi acasă era să rămână *aici?* După tot ce se întâmplase între ei, Andrew era ultima persoană în care putea avea încredere să o ţină în siguranţă.

— Şi sub nicio formă nu poţi călători îmbrăcată astfel, adăugă doamna Beauchamp, ochii ei căprui cercetând hainele care odată aparţinuseră bietului Timmy. Presupun că astfel de haine erau comode pe mare, dar sunt sigură că ai prefera să aştepţi să ţi se aducă lucrurile de pe vas.

— Nu am… nu sunt multe…

Tempest fu întreruptă de sosirea unui şir de valeţi care aduceau urcioare cu apă fierbinte pentru a umple cada ce se afla lângă focul pe care servitoarea îl ţinea aprins cu asiduitate. Fără să intenţioneze, Tempest se îndreptă spre cada de cupru şi verifică apa, îmbiată fiind de cât de caldă era.

Îndată ce valeţii plecară, doamna Beauchamp veni spre ea şi îi luă din mâini vechea pătură. Tempest privi uşor îngrozită cum brusc fură înconjurate de un nor de păr de câine, o parte prinzându-se de rochia simplă, dar elegantă, a doamnei Beauchamp, în timp ce restul ajunse pe covor.

— Sunt convinsă că-ţi pot găsi ceva mai potrivit de purtat în timp ce aştepţi. Imediat, puse pătura şi hainele lui Timmy în braţele cameristei care părea mai degrabă speriată. Haide, draga mea! spuse lui Tempest, arătând spre cadă.

Tempest se scufundă în cadă, simţindu-se ca şi cum ar fi băut o altă cană cu ceaiul special al lui Greaves şi nu

mai era stăpână pe propriile acţiuni. Orice ar fi fost, nu se simţea în stare să se împotrivească gândului de a fi din nou încălzită şi curată.

— Antigua, spuse doamna Beauchamp în timp ce ea se aşeza în cadă. E o călătorie lungă pentru o tânără singură.

— N-am intenţionat niciodată să vin la Londra, doamnă Beauchamp. A fost o… neînţelegere între mine şi… fiul dumneavoastră.

— O neînţelegere. Doamna Beauchamp păru gânditoare. Înţeleg.

— Nu că eu… că el… nu vreau să dau impresia că noi…

Îmbujorarea bruscă nu avea nicio legătură cu temperatura apei.

Incapabilă să mintă, Tempest îşi dori ca apa să fi fost suficient de adâncă încât să se scufunde în totalitate.

Clătinând din cap, doamna Beauchamp îi spuse:

— Nu trebuie să zici nimic, copilă. Nu poţi spune nimic mai rău despre Andrew decât s-a spus deja… uneori chiar de mine. A fost mereu un ticălos.

Sclipirea din ochi şi modul în care rostise asta făceau ca cel cuvânt să nu reprezinte chiar o critică.

În mod ciudat, Tempest simţi că înţelege ce voise să spună doamna Beauchamp. Femeia îşi aşteptase fiul ani întregi. Evident, soţul ei se aşteptase ca el să se întoarcă şi să preia frâiele afacerii de familie. Abandonându-şi responsabilitatea, Andrew se comportase neprincipial, dar oare acest comportament nu fusese oarecum scuzabil prin angajamentul pe care îl luase faţă de amintirea tatălui său? În cele din urmă, nu putu să o învinuiască pe mama lui pentru că-şi primise fiul care absentase atât de mult cu o îmbrăţişare, dar şi cu o palmă peste faţă. Dacă Tempest ar fi ales să-l plesnească, în loc să-l îmbrăţişeze, acum ar fi fost liberă.

Îşi dorea să afle mai multe detalii despre trecutul lui Andrew, însă înainte să se gândească la o întrebare care să pară nevinovată, doamna Beauchamp ajunsese deja la uşă.

— O voi trimite pe Hannah înapoi să te ajute să te îmbraci şi să te conducă la cină, spuse ea peste umăr, lăsând-o pe Tempest cu la fel de multe întrebări.

*

Într-o casă plină de servitori ca aceasta, ce putea interveni pentru a justifica întârzierea în a i se aduce cufărul sau a i se pregăti apa caldă pentru spălat şi bărbierit? Nerăbdător, Andrew se plimba prin camera care îi aparţinuse când era copil. Nu se schimbaseră prea multe în încăperea spaţioasă, ostentativă, unde mobila masivă şi draperiile grele păreau să absoarbă lumina din ea, făcându-l să regrete că nu ceruse să i se aducă o lampă.

Când auzi bătaia în uşă, se îndreptă spre ea şi, deschizând-o, descoperi silueta mignonă, dar formidabilă, a mamei lui, care stătea în prag încruntată, cu braţele încrucişate.

— Andrew!

Deşi era mult mai înalt decât ea, forţa privirii ei furioase îl făcu să facă un pas în spate şi să se înroşească.

— Intră, mamă, zise el, înclinându-şi uşor capul pentru a preveni o primire ca aceea de mai devreme. Caliban, care o însoţise pe scări, trecu pe lângă ea şi începu să inspecteze încăperea. Presupun că ştiu de ce eşti aici.

Nu se aşteptase însă la răspunsul ei:

— Tocmai am purtat o discuţie cu domnişoara Holderin.

Andrew ezită.

— Ţi-a spus tot felul de poveşti, aşa-i?

— Nu, spuse mama lui, refuzând scaunul pe care i-l oferise. Sunt convinsă însă că are multe de povestit. Zice că între voi doi există o „neînţelegere”. Nu şi-a dorit niciodată să vină la Londra. De ce se află atunci aici?

— Pentru că am fost plătit s-o aduc aici, mamă. Când răspunsul păru nesatisfăcător, îi explică: Domnişoara Holderin se afla în pericol, un pericol foarte mare pe care refuza să-l recunoască. Astfel, o anumită persoană a

aranjat ca ea să părăsească insula până când va fi dispărut pericolul.

— O persoană cu anumite interese.

Andrew se forţă să nu zâmbească, auzind o astfel de descriere a lui Edward.

— Da, aşa e.

— Şi tu eşti convins că într-adevăr se afla în pericol?

Amintirea acţiunilor lordului Nathaniel Delamere în cârciuma lui Gillingham îi apăru în minte.

— Da!

— Chiar şi aşa, ea pare nerăbdătoare să se întoarcă. Dacă i-aş fi permis, ar fi plecat chiar în seara asta la Wapping.

— Da, ştiu. Andrew se îndreptă spre fereastră şi trase draperia cu degetul. După ce-şi termină inspecţia, Caliban se apropie de el şi se ridică în două picioare pe pervaz, pentru a vedea ce anume spiona stăpânul lui. Deşi nu se lăsase încă seara, lămpile erau deja aprinse pe stradă, părând ca nişte pete luminoase în ceaţa galbenă. Poate fi foarte… impetuoasă.

Mama lui păru să se gândească la însemnătatea cuvântului.

— Are familie aici?

— Un bunic cu care n-a mai vorbit de ceva vreme, din câte am înţeles.

Nu-i spuse despre intenţia lui de a o duce la el, nici de împotrivirea lui Tempest de a-l vizita pe bărbat. Indiferent de dorinţele ei, Yorkshire avea să fie destinaţia lor. Sau a lui.

— Înţeleg, spuse ea după o clipă. Ei bine, nu mi-a plăcut niciodată să aflu despre tineri care au probleme, dar cum ea a fost motivul care te-a adus în cele din urmă acasă, nu pot decât să-i fiu recunoscătoare.

— *Acasă?* repetă el, întorcându-se în cele din urmă de la fereastră. Daniel ar fi trebuit să-ţi lase ţie casa. Mamă, ştii foarte bine că această viaţă nu este pentru mine.

— O, dar care este? îl contrazise ea. O cabină înghesuită şi mucegăită? Ticăloşi? Furtuni? Sigur nu vrei să-

mi spui că te vei întoarce iar pe mare, te vei întoarce să-l urmăreşti…

— Piratul Stratton zace pe fundul Atlanticului, o întrerupse el, alături de corabia lui.

În încăperea tăcută, icnetul mamei ei răsună sonor, alături de sunetul scos de coada lui Caliban care lovea covorul de lână.

— Nu mă voi preface că vestea nu mă bucură, spuse ea după o clipă, ridicându-şi privirea care o întâlni pe a lui cu un calm surprinzător. Sper, pentru liniştea sufletului tău, că n-ai avut nimic de-a face cu asta.

Deşi ar fi putut-o linişti uşor, nu o făcu. Era adevărat, mâna lui Dumnezeu intervenise în sfârşit, dar, dacă nu s-ar fi întâmplat, Andrew ar fi fost bucuros să o ridice pe a lui pentru a-i da lovitura fatală. Mama lui n-ar trebui să îşi facă iluzii în privinţa asta.

Ea îşi puse mâna peste braţul lui.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, Andrew, nici nu-ţi poţi imagina cât de mult.

Sub atingerea ei blândă, maternă, el îşi dori să se mai înmoaie. Dumnezeule, cât de mult îi lipsise, câte griji îşi făcuse pentru ea în toţi anii aceştia! În schimb, rămase nemişcat, aşteptând continuarea de care se temea.

Când i se adresă din nou, cuvintele ei îl loviră mai tare decât anticipase.

— Eşti fiul meu, spuse ea, şi te voi iubi mereu. Dar când aud acea dorinţă de răzbunare în vocea ta şi când aflu că ai fost implicat în ceva ce sună a răpire… nu cred că-mi place ceea ce ai devenit.

— Eram numai un băiat când am plecat, îi reaminti el. Cei zece ani pe mare m-au schimbat. M-au făcut bărbat.

— Poate, recunoscu ea. Am sperat însă ca, datorită influenţei din copilărie a bunicului tău şi eforturilor lui Daniel, vei deveni un gentleman.

Se îndepărtă de ea.

— Chiar vei ignora de tot influenţa tatălui meu, doamnă? întrebă el, fără să se străduiască să ascundă din voce tonul sarcastic.

— Dacă aş putea, recunoscu ea, deşi momentul de ezitare îl făcu să creadă că altceva intenţionase să spună.

Înainte ca vreunul din ei să vorbească iar, doi valeţi intrară în garderobă clătinându-se sub greutatea cufărului, în timp ce altul aduse mult aşteptata apă caldă. Sosirea servitorilor nu ar fi trebuit să încheie conversaţia, dar mama lui profită de ocazie şi se scuză:

— Poate vrei să te împrospătezi înainte de cină, spuse ea, şi plecă repede.

Oftând, Andrew se îndreptă spre scaunul de lângă şemineu şi se aşeză, cu coatele sprijinite pe genunchi şi capul în palme.

— Şi eu te iubesc, mamă, şopti el după ce ea închise uşa în urma ei.

Regretase adesea că fuseseră despărţiţi atât de mult timp, precum şi faptul că îi provocase atâtea griji. Bănuia însă că ea înţelegea nevoia lui de-a face această călătorie. Uşurarea pe care o văzuse pe chipul ei atunci când aflase că Stratton era mort i-o confirmase.

În cei zece ani în care se gândise la ea, niciodată nu îşi imaginase că o lăsase singură. Daniel Beauchamp păruse mereu o forţă de neoprit. Acum, să afle că acesta murise în urmă cu aproape doi ani…

Câinele se lipi de el şi începu să-i lingă obrajii umezi, ca şi cum ar fi încercat să-l trezească din jale. Când Andrew nu putu să-i ofere mai multă atenţie decât o mângâiere absentă pe creştetul capului, se aşeză la picioarele stăpânului oftând.

Andrew nu se înţelesese mereu cu tatăl lui vitreg – nu era oare o afirmaţie modestă? dar ştia că avea să-i lipsească, şi nu doar de dragul mamei lui. Daniel fusese un tată vitreg blând şi generos, şi adevărul este că Andrew nu îi purtase niciodată pică mamei lui pentru că se recăsătorise – cel puţin nu mai mult decât ar face-o orice băiat de şapte-opt ani. Ceea ce nu putuse suporta însă fuseseră încercările voalate sau mai puţin voalate de a-l creşte după chipul şi asemănarea tatălui său vitreg, când era evident pentru oricine că el era bucăţică ruptă din tatăl

lui.

După atâta vreme, abia îşi mai amintea chipul tatălui său. Ştia, desigur, că avea acelaşi păr negru şi ochi verzi ca acesta. Uneori, când privea în oglindă, Andrew îşi închipuia că era imaginea tatălui său cea care se reflecta. Asemănarea era însă nu neapărat fizică, ci mai degrabă în privinţa caracterului.

Era ciudat să se gândească la faptul că acum avea aproape vârsta tatălui său atunci când acesta murise. Încă îşi aminte cu câtă nostalgie vorbea tatălui lui despre viaţa pe care Andrew plecase să o trăiască în locul lui. Pericol. Aventură. Nimic care să-l ţină legat.

Abia la mulţi ani după dispariţia tatălui său începuse Andrew să înţeleagă cu adevărat la ce supusese fascinaţia acestuia pentru mare viaţa de familie. Investiţii riscante, aproape ruinarea. Dorul lui de ducă influenţase aproape fiecare aspect al vieţilor lor. În plus, fusese necredincios din toate punctele de vedere, lăsându-şi soţia şi copilul fără nimic. Acele luni idilice în care locuise cu părinţii mamei lui fuseseră, de fapt, născute din pură necesitate.

Pentru mama lui, singurele momente de bucurie în anul de după moartea tatălui său fuseseră prima vizită şi apoi scrisorile primite de la Daniel Beauchamp, deşi Andrew îşi amintea că fericirea provocată de sosirea scrisorilor era mereu întinată de grija privind costurile de expediere. Când mama lui îi scrisese spunându-i că acea corespondenţă trebuia să se sfârşească, Daniel o adusese în Anglia şi se însurase cu ea. Cum putea un fiu să poarte ranchiună cuiva care în sfârşit oferea mamei lui viaţa pe care o merita? Daniel fusese serios şi lucid, aşa cum tatăl lui nu fusese. Cum putea un om care deţinea o flotă navală care naviga peste tot în lume să nu îşi dorească să vadă şi el acele locuri? Timp de zece ani, tatăl lui vitreg bătătorise fiecare cale, crease orice legătură care i-ar fi asigurat succesul lui Andrew pe uscat. Şi timp de zece ani, Andrew făcuse tot ce îi stătuse în puteri să dovedească faptul că nu era făcut pentru o viaţă în spatele catastifelor.

Egoist. Iresponsabil.

Nu, Tempest nu fusese prima care îl acuzase de aceste lucruri. Acum, ca şi cum acei ani nu-l învăţaseră nimic, Daniel încerca din mormânt să-l modeleze pe fiul său vitreg într-un om de afaceri. Dar, la fel ca tatăl lui, Andrew nu putea să îşi asume o astfel de responsabilitate. Nişte bărbaţi, ba chiar şi un copil, muriseră sub comanda lui. Corabia pe care o condusese aproape se scufundase. De două ori. Compania de Transporturi Beauchamp, casa, viaţa aceasta nu reprezenta o moştenire generoasă. Era o piatră de moară pe care o legase de gâtul lui, şi dacă nu avea să găsească o modalitate de a scăpa de ea, mulţi alţii aveau să se înece alături de el.

Ridicându-se de pe scaun, intră în garderobă, unde valetul încerca să aranjeze lucrurile.

— Bună seara, domnule, spuse tânărul cu o plecăciune care nu ascundea însă privirea curioasă aruncată noului său stăpân şi câinelui flocos de la picioarele lui.

Andrew îl mustră.

— De ce a durat atât?

— Doamna Beauchamp a ordonat să i se aducă apă prima dată domnişoarei, domnule.

A, da. Tempest. Dovada vie – ca şi cum ar mai fi fost nevoie de dovezi – că nu era genul de persoană în care puteai avea încredere. Nu în ceea ce priveşte viaţa şi averea şi, cu siguranţă, nu în ceea ce priveşte virtutea, căci acum, mulţumită răspunsului valetului, mintea lui Andrew era acum acaparată de imaginea acelei zâne cu păr roşcat, udă, lucioasă şi goală, ridicându-se din cada aburindă.

— Mă scuzaţi, domnule, îl întrerupse valetul, risipindu-i fantezia, dar domnul Williams a vrut să vă întreb ce intenţii aveţi cu băiatul acela negru.

Andrew privi prin garderobă pentru a vedea dacă exista vreun pat pentru servitor unde Caesar ar putea dormi.

— Trimite-l la mine!

Abia observă plecarea valetului, căci atenţia îi fusese acaparată de altceva. Toate bunurile lui fuseseră

despachetate, agăţate pe umeraş sau întinse. Ca şi cum ar fi venit acasă definitiv, ca şi cum nu ar fi plecat niciodată.

Numai vederea unei rochii de muselină verzuie, care nu se potrivea decorului, îi reamintea cât de mult se schimbase.

Compania de Transporturi Beauchamp. Această casă. Mama lui văduvă. Un băieţel vulnerabil pe post de servitor. Responsabilităţile lui îl doborau. Şi dacă Tempest era la fel de ghinionistă ca el, curând avea să adauge pe listă o soţie şi un copil.

Simţindu-se brusc de parcă pereţii micuţei încăperi se strângeau în jurul lui, s-ar fi refugiat bucuros în conţinutul sticlei care aparţinuse tatălui său. Dar printre rafturile aranjate şi ordonate care construiau acum noua lui viaţă, aceasta nu era de găsit.

*

Fără tragere de inimă, Tempest acceptă ospitalitatea doamnei Beauchamp şi coborî la cină îmbrăcată într-o rochie care îi aparţinuse lui Hannah, camerista doamnei Beauchamp, care avea o constituţie asemănătoare şi care era doar puţin mai înaltă. Poalele rochiei i se târau pe covor.

În sufragerie, Andrew se întoarse pentru a o privi intrând. Păru surprins, dar, din fericire, îşi reţinu râsul.

— Ei bine, măcar este altceva decât pantalonii aceia din piele întoarsă, spuse el zâmbind discret în timp ce o conducea spre scaun.

Prin contrast, el era îmbrăcat mai elegant decât îl văzuse vreodată, într-o haină de cea mai bună calitate, verde-închis, şi o cămaşă din pânză albă, apretată. Părul îi era prins cu grijă la baza gâtului, scoţându-i în evidenţă forma feţei proaspăt bărbierite. Pentru prima dată de când îl cunoştea, nu mai fu surprinsă de contrastul dintre înfăţişarea şi manierele sale, căci atunci când făcu o plecăciune şi-i oferi braţul, chiar arăta ca un gentleman. Şi de ce nu? se gândi ea în timp ce privea încăperea care

fusese frumos amenajată în urma profiturilor din comerţul cu mătase şi condimente, zahăr şi sclavi. Tatăl lui vitreg fusese un gentleman şi suficient de bogat încât să asigure intrarea fiului său vitreg în cele mai înalte oficii.

— Eram convins că voi fi anunţat că ai fugit din casă cu prima ocazie, zise el.

— Aş fi făcut-o, recunoscu ea, apoi îşi ridică fusta suficient cât i se vadă picioarele desculţe, încălţate numai în nişte ciorapi împrumutaţi, dacă aş fi primit şi nişte pantofi.

— Valetul i-a luat pe ai tăi pentru a-i spăla şi lustrui şi, după cum a reieşit, şi pentru a-i repara, explică doamna Beauchamp. Intrase în urma lor, neobservată. Iar pantofii lui Hannah ar fi fost prea mari.

Deşi ar fi părut puţin probabil, Tempest ar fi acceptat scuza, dacă nu ar fi fost privirea pe care o schimbară cei doi, mamă şi fiu.

Ce le păsa lor dacă pleca sau nu? În ciuda cererii lui imprudente în căsătorie, se aşteptase ca Andrew să se arate nerăbdător să scape de ea în momentul în care acostaseră. În schimb, părea hotărât să o ţină sub supraveghere la infinit. Ce naiba aştepta?

Ştia, desigur, răspunsul, deoarece şi ea îl aştepta. Aştepta dovada că nu era însărcinată, dovada care întârzia să apară, având în vedere că ciclul ei menstrual mersese până atunci ca un ceas. Nu avea să îşi permită să se îngrijoreze, având în vedere că planul ei de viitor fusese deja stabilit. Şi totuşi, la gândul că mama lui ar fi putut suspecta ceea ce făcuseră, Tempest se înroşi toată, devenind una cu rochia roz a lui Hannah.

— Ei bine, nu mai contează, spuse doamna Beauchamp în timp ce supa era servită în farfurii de porţelan fin. Ne dă ocazia perfectă să mergem mâine la cumpărături.

— Ca şi cum doamnele ar avea nevoie de o scuză pentru a merge la cumpărături, spuse Andrew cu ironie în voce, care nu era deloc binevoitoare.

— Deşi cred că o ieşire ar fi încântătoare, răspunse

Tempest, străduindu-se să nu-şi iasă din fire, tot nu înţeleg cum m-aş putea plimba prin Londra, iarna, fără încălţăminte.

Doamna Beauchamp, care nu se gândise atât de departe, încercă să pară şocată de absurditatea ideii, în vreme ce se juca cu lănţişorul greu pe care îl purta la gât.

— Bine punctat, domnişoară Holderin. Voi cere croitoresei mele să vină la noi.

Pentru Tempest, căreia i se refuzaseră foarte puţine lucruri în viaţă, aceste ultime săptămâni lipsite de autoritate fuseseră mai mult frustrante decât înspăimântătoare. Cel puţin la bordul corăbiei exista mişcare. Acolo avea iluzia că făcea *ceva.* Acum, gândul de a fi închisă într-o casă, indiferent cât de grandioasă, o înnebunea. Nici oraşul rece şi aglomerat nu-i oferea o alternativă.

— Vă mulţumesc, dar mă tem că n-am cu ce să îi plătesc serviciile.

Doamna Beauchamp reflectă la această nouă problemă.

— Sunt convinsă că bunicul tău va achita nota. Nu şi-ar dori să îşi vadă nepoata arătând ca un copil al străzii.

— Bunic…! izbucni Tempest, dar se forţă să se oprească pentru a se calma. Ce îi spusese Andrew? Ce avea de gând? Mi-e teamă că există o altă neînţelegere. N-am nimic de-a face cu bunicul meu şi cu siguranţă nicio dorinţă să-l întâlnesc.

— Ar trebui să-ţi ajustezi aşteptările, domnişoară Holderin, spuse Andrew. Am fost plătit pentru a te duce la Sir Barton Harper şi asta intenţionez să fac.

Tempest îşi cufundă lingura în supă, fără însă a avea poftă să o guste, ci mai degrabă pentru că simţi brusc nevoia să-şi ocupe mâinile cu ceva – altceva decât să-l strângă pe el de gât.

— Dacă mă vei duce împotriva voinţei mele, căpitane Corrvan, atunci am vorbi despre răpire, spuse ea după ce înghiţi supa fierbinte.

Răpire. Cuvântul avu efectul scontat asupra lui

Andrew. Scrâşni din dinţi, în timp ce în ochii mamei lui se citi panica.

— Intenţionez, continuă Tempest pe acelaşi ton egal, să mă întorc imediat în Antigua.

Andrew făcu semn să îi fie luată farfuria şi-şi întoarse atenţia către ea.

— Tocmai ai spus că nu ai bani. Cum intenţionezi să plăteşti călătoria?

Putea cu uşurinţă să-i împrumute banii, desigur, dar acest lucru ieşea din discuţie dacă el refuza s-o facă.

— Soluţia e simplă, spuse mama lui în timp ce următorul fel, peşte, înlocui supa. Poate călători pe un vas Beauchamp. Dacă am înţeles bine, Andrew îţi datorează asta.

Citind nemulţumirea pe chipul lui Andrew la auzul sugestiei mamei sale, Tempest se simţi satisfăcută. Poate că doamna Beauchamp se va dovedi un aliat mai bun decât se aşteptase sau mai bun decât fusese oricare dintre membrii echipajului *Fair Colleen.* Va găsi momentul potrivit pentru a-i explica motivele pentru care refuză să meargă în Yorkshire şi o va convinge pe doamna Beauchamp să-i aranjeze imediat călătoria înapoi.

— Vă voi rămâne recunoscătoare, spuse ea, amintindu-şi cu jind de zilele în care nu trebuia să ceară nimănui ajutor.

— Excelent! Voi trimite imediat un bilet domnului Farrow şi îl voi întreba.

— Farrow? Un nume cunoscut. Mă bucur să aud că se află încă la conducere, spuse Andrew.

Mama lui zâmbi şi încuviinţă, în timp ce mesteca.

— O, da, spuse ea după ce înghiţi şi se şterse la colţul gurii cu şervetul. Ei bine, n-aş zice chiar „la conducere”. N-aş merge atât de departe.

— Nu? Atunci, cine este?

— Eu sunt, răspunse ea înainte să ia o altă înghiţitură, întârziind astfel răspunsul.

Brusc interesată, Tempest lăsă deoparte furculiţa.

Andrew, în schimb, o lăsă zgomotos pe farfurie.

— Cum adică?

— După cum ştii, domnul Beauchamp se aşteptase ca tu să preiei afacerea, îi reaminti mama lui zâmbind destul de rece, după părerea lui Tempest. Dar cum ziua sosirii tale era… nesigură, a specificat în testament că voi servi de facto drept şeful companiei până când tu vei putea prelua frâiele. Domnul Farrow se ocupă de operaţiunile zilnice, dar eu m-am întâlnit cu investitorii şi cu directorii companiei şi iau decizii în probleme presante.

— Probabil că nu v-a fost uşor, remarcă Tempest.

— Într-adevăr, n-a fost, recunoscu doamna Beauchamp, întorcându-se spre ea. Mulţi domni sunt sceptici atunci când trebuie să discute cu o femeie anumite chestiuni.

Gândindu-se la discuţia ei cu domnul Whelan privind repararea morii de la Harper’s Hill, Tempest încuviinţă din cap.

— Ce chestiuni? întrebă Andrew îngrijorat.

— Construirea de docuri noi, în special. Comercianţii din Indiile de Vest, în rândurile cărora se număra domnul Beauchamp de mult timp, adăugă ea ca o explicaţie oferită lui Tempest înainte să îşi întoarcă iar atenţia spre Andrew, au întocmit un plan, sub conducerea unui plantator jamaican, domnul Milligan, pentru a construi docuri separate pentru descărcarea corăbiilor care se întorceau din porturile caraibiene. Râul este aglomerat, aşa cum sigur ai observat, iar pierderile produse încărcăturii erau substanţiale. Furturi, stricăciuni. Dădu din cap dezaprobator. Aparent, planul este bun. Totuşi, este riscant şi, fără mai mult sprijin, sunt reţinută în ceea ce priveşte succesul lui. Când am încercat să îmi exprim aceste rezerve însă…

— Aţi întâmpinat rezistenţă, sugeră Tempest.

— Am întâmpinat batjocură, o corectă doamna Beauchamp. Domnul Hubbert, preşedintele, mi-a spus să mă întorc acasă la andrelele mele, şi sunt convinsă că, dacă aş fi fost aşezată mai aproape de el, domnul Milligan m-ar fi mângâiat pe creştet.

— De ce nu l-ai trimis pe Farrow să exprime aceste îngrijorări în numele tău? întrebă Andrew.

— Cu tot respectul, îi răspunse mama sa pe un ton arogant, domnul Farrow nu este un membru al Comercianţilor din Indiile de Vest, ci preşedintele Companiei de Transporturi Beauchamp. Aveam tot dreptul să-mi exprim părerea.

Tempest simţi brusc o admiraţie neaşteptată pentru îndrăzneala femeii.

— Aşa este, aprobă ea.

Iată o femeie pe care, fără îndoială, domnişoara Wollstonecraft ar fi apreciat-o. În orice alte circumstanţe, Tempest simţi că ea şi doamna Beauchamp ar fi putut fi prietene.

Răspunsul ei aprinse ochii verzi ai lui Andrew.

— Este o problemă de familie, domnişoară Holderin.

— Mă bucur să te aud spunând asta, interveni mama lui. Înţeleg din reacţia ta că vei binevoi să analizezi problema şi să susţii interesele Companiei de Transporturi Beauchamp la următoarea întâlnire a comercianţilor?

Amintindu-şi autocaracterizarea lui Andrew, care spusese despre sine că nu este făcut să-şi asume responsabilităţi, Tempest îl fixă cu privirea, asemenea doamnei Beauchamp, în aşteptarea unui răspuns. Se pare însă că aveau să fie nevoite să aştepte mai mult decât ar fi crezut.

— Mă scuzaţi, spuse el, ridicându-se de la masă. Mi-am pierdut apetitul.

Fără alte cuvinte, ieşi din încăpere.

Capitolul 13

În dimineaţa următoare, când se îndreptă spre Compania de Transporturi Beauchamp pentru a pregăti plata echipajului, Andrew încă fierbea cu gândul la discuţia pe care o purtase. Din nefericire, drumul lung cu trăsura, de la casa tatălui său vitreg – Dumnezeule, *a lui* – din West End şi până la birourile din Mancing Lane nu făcu decât să-i

dea mai mult timp de gândire.

Nici mama lui, nici Daniel nu fuseseră vreodată prea subtili. Nu stătea în caracterul exuberant al mamei lui, iar pentru Daniel era doar o pierdere de timp. Totuşi, să încerce să decidă viitorul unui om în timp ce mâncau un sturion prost gătit era mai rău decât putuse el anticipa, chiar şi pentru ei.

În birouri, se prezentă drept căpitanul corăbiei *Fair Colleen* şi fu întâmpinat cu priviri furişe şi şoapte nedisimulate, în timp ce angajaţii mai vechi explicau celor mai noi ce presupunea sosirea lui. După o conversaţie purtată cu uşa închisă, fu condus de unul dintre ei într-o încăpere şi primi un registru în care să noteze activitatea corăbiei sale.

Înghesuită de un birou mult prea mare, dar gol, încăperea sărăcăcioasă părea să sugereze că funcţionarii deciseseră că fiul rătăcitor al lui Daniel Beauchamp nu îşi câştigase încă dreptul la tratament preferenţial. Soarele dimineţii pătrundea printr-o fereastră micuţă şi murdară, lăsând să se vadă firicelele de praf, dar fără să ofere prea multă lumină. Andrew se aşeză pe scaunul şubred din spatele biroului şi aşteptă.

Fleming fu primul care sosi, nerăbdător să prindă o corabie spre nord. Greaves îl urmă imediat, ţinând deja în mâna vânjoasă următoarea misiune. Pe la jumătatea dimineţii, îşi ridică privirea din registrul în care tot scria şi-l văzu în prag pe Ford arătând… ei bine, Ford arăta mereu furios – şi pe bună dreptate, ştia şi Andrew –, însă ridurile de pe chip, datorate frustrării, păreau să fie noi.

— Încotro, domnule Ford? întrebă Andrew, calculând banii tâmplarului.

Ford ridică din umeri, într-o mişcare uşor exagerată.

— Nu ştiu, domnule.

— Cum ţi se pare să guşti pentru prima dată libertatea? Îşi aplecă din nou capul asupra registrului. Este aşa cum ai sperat?

— Se pare că am libertatea să mor de foame, răspunse Ford, băgând banii în buzunar.

Deci bărbatul îşi petrecuse dimineaţa căutându-şi de lucru, însă fusese refuzat? Andrew îşi dori să poată spune că era surprins.

— Am nevoie de cineva care să se ocupe de reparaţiile la *Colleen,* spuse el, fără să-i ofere o slujbă pe care, credea el, în oricare alte împrejurări, Ford ar fi fost bucuros să o refuze.

Era deja bine cunoscut faptul că bărbatul nu-l plăcuse niciodată pe căpitan şi, în general, nu plăcea pe nimeni care avea autoritate asupra lui.

Ford tăcu, gândindu-se.

— Nu credeam că vă veţi găsi în poziţia de a angaja, pe pământ, sublinie el, încrucişându-şi braţele la piept.

Postura nu era una chiar sfidătoare, deşi Andrew recunoscu provocarea. Aici, pe pământ, erau egali. Cel puţin până când Farrow intră în încăpere, în urma lui.

— Deci e adevărat! exclamă Farrow, dezbătând dacă ar trebui să-i întindă mâna sau să facă o plecăciune.

Andrew se ridică şi îi întinse mâna, peste masă.

— Este.

Ford privi schimbul dintre ei cu interes.

— Domnule Farrow, spuse Andrew, vi-l prezint pe domnul Ford, unul dintre cei mai buni tâmplari de corăbii pe care am avut plăcerea să cunosc. Mi-ar plăcea să i se dea ceva de lucru.

Farrow nici nu trebui să privească în direcţia lui Ford.

— Desigur, cum spuneţi, domnule Corrvan.

Domnule Corrvan. Cu asemenea uşurinţă, vechea identitate îi fusese înlocuită cu una nouă, de la un bărbat care avea o autoritate ambiguă asupra unei corăbii, cu unul care avea o autoritate indubitabilă asupra unei întregi flote.

Ca şi cum ar fi putut îndepărta acele gânduri sufocante, închise registrul şi-l aruncă. Dar gestul de protest fu trecut cu vederea de Farrow, care deja îl însoţea afară din încăpere pe Ford.

Irascibilitatea lui nu scăpă însă neobservată, căci Jeremiah Bewick stătea afară, părând cât de amuzat putea fi un bărbat fără un evident simţ al umorului.

Înjurând printre dinţi, Andrew ridică registrul de pe podea.

— Şi ce planuri ai, domnule Bewick? întrebă el, în timp ce nota cu toată răspunderea, în registru, suma pe care o datora timonierului-şef.

— Aş vrea să rămân pe *Colleen,* dacă se poate.

Andrew îşi ridică privirea.

— Va mai dura luni bune până va ieşi iar pe mare.

— Nu contează. Geoff îşi doreşte să mai vadă o dată primăvara englezească. Vom pleca la ţară mâine-dimineaţă la prima oră. Zice că vrea să închirieze o căsuţă cu o grădină cu trandafiri.

— O grădină cu trandafiri? repetă Andrew. Este jumătatea lui decembrie.

— Da.

Acest ultimul cuvânt fu rostit cu blândeţe, acceptând acel comportament al lui Beals pe care Bewick l-ar fi numit prostesc la altcineva – dar care e trecut cu vederea la persoanele iubite.

În timp ce Bewick privea pe fereastră, Andrew studie liniile adânci de pe chipul bărbatului care în acel moment se estompaseră, în ciuda luminii orbitoare de la amiază. Ce expresie grăitoare!

— Ai… începu Andrew.

Chipul lui Bewick se înăspri din nou la auzul vocii lui Andrew care îi solicita atenţia, ca şi cum ar fi ştiut ce voia să spună.

„Ai grijă”, intenţionase Andrew să spună, dar Bewick şi Beals înţeleseseră deja importanţa discreţiei. Pe mare, bărbaţii închiseseră ochii la relaţia lor, fie din indiferenţă, fie pentru că acceptaseră că uneori astfel de lucruri se întâmplă între bărbaţii care petrec luni sau chiar ani fără compania femeilor. Andrew ştia că legătura dintre ei era mai mult decât o relaţie pasageră la bordul unui vas. Însă băgăreţii de la ţară probabil aveau să perceapă lucrurile ca pe un păcat sau ca pe o crimă.

— Compania de Transporturi Beauchamp se va bucura să vă aibă din nou, atunci când veţi fi pregătiţi,

spuse el în schimb.

Bewick încuviinţă şi înaintă pentru a-şi primi plata.

— Fie că vă place sau nu, oamenii sunt fericiţi că v-aţi întors.

Andrew ezită.

— Nu ştiu dacă intenţionez să ră…

— Nu fi prost, îl întrerupse Bewick, lăsând la o parte toate ierarhiile de pe corabie şi formalităţile. Era de mirare că binevoise să se adreseze lui Andrew cu „domnule” în faţa celorlalţi. Tatăl tău n-a fost un om rău, te asigur. Tu îi semeni leit, deci nimeni nu poate suspecta măcar că mama ta l-a luat vreodată de prost – eşti fără îndoială fiul lui. Aflându-se la bordul lui *Fair Colleen* de la început, Bewick ajunsese să îi cunoască foarte bine pe cei doi, tată şi fiu. Dar acum te-ai achitat de datorie. Nu crezi că e cazul să faci acelaşi lucru pentru bărbatul care te-a crescut?

Era greu să-l contrazică pe Bewick. Mereu fusese. De aceea Andrew o făcuse atât de des, chiar de la început, când anunţase că intenţiona să fie căpitanul vasului care până atunci aparţinuse lui Bewick, dar şi atunci când îl înfruntase pe Stratton, o ciocnire dezastruoasă care aproape costase vieţilor tuturor, până acum. Şi intenţiona să o facă iar, nu? Cu siguranţă nu avea de gând să asculte sfatul lui Bewick. Nu după atâta vreme.

Când Andrew nu-i răspunse, Bewick mai răsuci o dată cuţitul în rană.

— Şi faţă de mama ta?

Îşi duse apoi degetul la pălărie, ca un fel de salut, şi plecă înainte ca Andrew să-i poată răspunde.

Din nou singur, privirea îi căzu asupra registrului, unul dintre volumele identice care se aflau în această clădire, plin cu cifrele pe care se baza imperiul construit de Daniel Beauchamp. Aruncând o privire asupra coloanei alcătuită din cifrele pe care le adăugase, observă chipul în formă de inimă al unei femei pe care îl desenase pe margine. Pentru numele lui Dumnezeu, cum de îşi imaginase tatăl lui vitreg că era potrivit pentru o treabă atât de serioasă?

Închise registrul, de data asta încet, şi bătu cu degetul

în coperta lui verde, din postav. Gestul îl duse cu mintea la registrele ordonate care se aflau pe biroul imaculat al lui Edward Cary, care nu puteau fi decât uşor deranjate de o pală de vânt.

Sau poate de Tempest.

Iată, *acela* era un om responsabil. Un om respectabil. Unul care era dispus să-şi sacrifice propriile dorinţe pentru beneficiul altora. Dacă Andrew i-ar fi permis lui Tempest să se întoarcă în Antigua în loc să o ducă la Yorkshire, ea şi Cary ar fi putut găsi o cale să rezolve lucrurile, chiar dacă ea ar fi însărcinată. Între timp, Andrew ar fi navigat în direcţia opusă. Poate în India. O destinaţie care ar pune mii de kilometri între el şi femeia cu care nu ar fi trebuit să-şi facă de cap. O femeie care ţinea la independenţa ei poate la fel de mult ca el şi care, fără îndoială, o merita mai mult.

Tempest Holderin era puternică, hotărâtă, o apărătoare aprigă a libertăţii altora – dar şi a ei. Cunoscuse mulţi bărbaţi care apreciau astfel de calităţi la alţi bărbaţi, dar care le-ar fi respins la o femeie. Existau bărbaţi care aveau nevoie să fie utili, se gândi el. Ei bine, această femeie cu siguranţă nu avea nevoie de el. Ar fi trebuit să fie o uşurare. Nu voise niciodată să aibă cineva nevoie de el. Şi totuşi…

Aveau nevoie de el aici, cel puţin aşa spusese mama lui. Dacă ar fi căutat o scuză pentru a sta departe de Tempest, ar putea foarte bine să rămână la Londra şi să-şi îndeplinească sarcinile la Compania de Transporturi Beauchamp. Asta ar *trebui* să facă, asta ar face – dacă ar fi un bărbat responsabil şi respectabil. Desigur, nu era cazul.

— Farrow! strigă el ridicându-se de la birou, hotărât să găsească o modalitate de a se detaşa de acest loc. Ai grijă ca toţi ceilalţi bărbaţi de pe *Colleen* să fie plătiţi. Voi merge…

La dracu’! Într-un oraş atât de mare ca acesta, cu atât de multe tentaţii pentru un bărbat ca el, ar fi trebuit să fie atras în şase direcţii diferite. De ce atunci următorul cuvânt de pe buzele lui era şi ultimul loc în care ar fi trebuit să se afle? Locul unde se afla – cel puţin care se aflase atunci

când plecase – singura persoană pe care ar fi trebuit să o evite?

Încercă să găsească o alternativă, dar în cele din urmă, tentaţia fu mai puternică:

— Merg acasă!

*

— Cea roşie, cred, fără îndoială!

Tempest se cutremură, o reacţie care nu era provocată numai de accentul franţuzesc îngrozitor de fals al croitoresei. Doamna Beauchamp o asigurase că femeia era pricepută, însă abilităţile ei nu presupuneau şi să joace cu credibilitate rolul unei refugiate franceze.

În orice caz, având în vedere cererea de croitorese franţuzoaice, doamna D'Arbay – cu siguranţă, doamna Derby – depunea toate eforturile.

Tempest stătea pe un taburet, îmbrăcată numai într-o cămăşuţă nouă, în timp ce croitoreasa măsura, vorbea şi scotea mostre de materiale pentru ca doamna Beauchamp să le aprobe.

— S-ar potrivi perfect pentru Crăciun, recunoscu mama lui Andrew.

— Culorile pastelate nu i se potrivesc foarte bine.

De jur-împrejur, pe podea, se afla o mare de materiale refuzate, de diferite culori, roz, albastru, verde, care îi reaminteau lui Tempest de florile primăverii, care se luptau cu dârzenie cu vântul îngheţat al iernii.

Având în vedere frigul, Tempest nu se putu învinui că visa la o garderobă din lână, blană şi catifea. Aproape că nu regreta dispariţia rochiei verzi de muselină. Doamnele în ton cu moda din Londra abandonaseră, evident, raţiunea, preferând rochii subţiri, care le protejau foarte puţin de umiditatea îngheţată a iernii. Ea, care niciodată nu fusese privată de soare, era conştientă de remarcile răutăcioase la adresa coloniştilor, care vizau prejudiciul adus minţii şi moralei de căldura climatului tropical. Ea însă era sigură că ploaia nesfârşită şi ceaţa le întunecaseră mintea acelora

care locuiau în capitală.

— De Crăciun voi fi pe mare, îi reaminti ea doamnei Beauchamp, astfel încât nu voi avea ocazia să port o astfel de rochie. Mi-e teamă că prioritare sunt numai *câteva* rochii practice, care pot fi gata curând, explică ea croitoresei. Din nou.

Oftând, doamna Beauchamp încuviinţă şi îi spuse doamnei D'Arbay:

— Ştiu că nu obişnuieşti astfel, dar poate ai ceva gata făcut care să necesite numai mici retuşuri?

Doamna D'Arbay se întristă, dar îi vorbi cusătoresei într-un amestec de franceză proastă şi dialect londonez, pe care numai aceasta părea să îl înţeleagă. Fata scotoci prin cufărul plin cu materiale şi scoase o rochie dintr-o mătase de un albastru atât de închis încât ar fi putut fi confundat cu negru. Aspectul lugubru era accentuat de severitatea stilului şi, pentru a se potrivi siluetei minione a lui Tempest, poalele dantelate ar fi trebuit eliminate cu totul, lipsind rochia de singurul ornament.

— Dumnezeule, nu! exclamă doamna Beauchamp, deşi lui Tempest i se păru perfectă.

Deşi ar fi preferat lâna, ţesătura rigidă părea practică, iar croiala şi culoarea o făceau potrivită pentru orice ocazie, chiar şi pentru călătorie. Mai mult, părea făcută pentru o clientă care refuzase să o cumpere, ceea ce însemna că ar fi putut să o ia la un preţ rezonabil. Tempest refuzase să trimită factura la bunicul ei, promiţându-i în schimb doamnei Beauchamp să se achite de datorie de îndată ce se va întoarce acasă. Cu cât ar fi cumpărat-o mai ieftin, cu atât s-ar fi simţit mai puţin vinovată pentru că îi rămânea datoare doamnei Beauchamp.

— Atât, spuse ea după ce cusătoreasa puse semne acolo unde rochia trebuia scurtată.

Printre dinţi, doamna D’Arbay promise că rochia va fi gata chiar în acea zi.

— Pentru o tânără care a ajuns aici fără nimic? protestă doamna Beauchamp în timp ce croitoreasa şi cusătoreasa îşi strângeau lucrurile. Fii rezonabilă! Trebuie

să ai mai multe haine.

Doamna D’Arbay ezită, dar Tempest rămase pe poziţii. Cândva fusese suficient de curajoasă să se plimbe pe punte îmbrăcată numai în desuuri şi în haina căpitanului Corrvan. Pentru călătoria înapoi, o rochie bună, două cămăşuţe şi o cămaşă de noapte ar trebui să fie suficiente.

Abia după plecarea femeilor observă, pe podea, lângă pat, un pachet.

— O, doamna D’Arbay a uitat o cutie, spuse ea, gata să meargă după croitoreasă.

— Este pentru tine, spuse doamna Beauchamp, oprind-o. Un cadou. Ceva practic, te asigur, adăugă ea, oprind-o pe Tempest să protesteze. Deschide-l!

Nesigură, Tempest scoase capacul cutiei, înlătură hârtia, iar degetele îi alunecară printre falduri de catifea moare: o pelerină verde-închis, cu gluga bordată cu blană de vulpe, dar şi un manşon de blană asortat. Ar trebui să refuze, desigur. Ca un înger pe umărul ei, vocea domnişoarei Wollstonecraft îi şoptea că femeile se lăsau prea uşor seduse de modă şi de blănuri.

„Zorzoanele hainelor”, scrisese ea, „slăbesc mintea”.

Dar nevoile trupului? Tempest refuzase brocartul rubiniu foarte nepractic, dar aceasta, cu siguranţă, era diferit. Oare acea scriitoare nobilă fusese vreodată obligată să renunţe la soarele caraibian pentru o iarnă londoneză care îţi intra în oase?

În cele din urmă, căldura şi moliciunea pelerinei o făcură imposibil de refuzat. Tempest se înfăşură în ea şi se învârti prin cameră, ca într-un dans. Gândeşte-te numai! Nu avea să-şi mai facă griji de acum de frigul năprasnic. Oare ar fi foarte nepotrivit să o poarte şi prin casă?

Doamna Beauchamp râse de bucuria încântată a lui Tempest. Chiar atunci, cineva bătu în uşă.

— A fost adusă acum de curier, doamnă, spuse William după ce intră şi întinse pe o tavă de argint o scrisoare doamnei Beauchamp.

Aceasta o luă şi rupse sigiliul, în timp ce William ieşi din cameră.

— Mi-e teamă că sunt veşti proaste, spuse după ce citi repede biletul.

La auzul acelor vorbe, Tempest se opri brusc. Pelerina grea îşi mai continuă o clipă dansul, din inerţie. Greutatea care îi acoperea trupul îngheţat aproape că o dezechilibră.

— Domnul Farrow spune că niciun vas nu te va putea duce decât după Anul Nou. Cel mai devreme, la jumătatea lunii ianuarie, explică ea în timp ce împachetă scrisoarea şi o băgă în mâneca rochiei.

Simţindu-se trădată, Tempest lăsă pelerina să îi alunece de pe umeri şi să cadă pe podea.

— Nu pot aştepta încă o lună să mă întorc.

— Îmi pare rău! Cel puţin acum vei avea timp suficient să îţi vizitezi bunicul, dacă vei dori.

Tempest nu se simţise niciodată apropiată de bunicul ei. Distanţa dintre ei fusese mereu prea mare. Să străbată acea distanţă – mai mică acum, desigur, dar 300 de kilometri tot i se păreau prea mulţi – doar pentru a fi întâmpinat cu ce? Cu dezaprobare? Cu dezamăgire?

— Nu doresc.

Nu avea nimic să-i spună unui bărbat care ignorase modul în care îi erau administrate proprietăţile din Antigua, care îl îndepărtase pe tatăl ei, care probabil trimisese vorbă ca Edward să fie înlăturat din post. Singura posibilă plăcere pe care această călătorie i-ar putea-o produce ar fi aceea de a-i spune bunicului său că mult iubitul lui prieten, lordul Nathaniel, este mort.

— Atunci, te rog, consideră-te oaspetele meu, în timp ce aştepţi, draga mea, spuse doamna Beauchamp.

Păşind cu grijă peste haina care se întindea la picioarele ei, Tempest se apropie de aceasta. Doamna Beauchamp scoase scrisoarea şi i-o înmână lui Tempest, ca şi cum şi-ar fi dat seama că tânăra avea dubii în ceea ce priveşte conţinutul. Biletul însă nu conţinea nici mai mult, nici mai puţin decât ceea ce i se transmisese.

Desigur, asta nu excludea vreun complot. Tempest i-o înapoie.

— Am crezut că dumneavoastră, dintre toţi oamenii,

înţelegeţi de ce trebuie să merg acasă. De mulţi ani, de când tata s-a îmbolnăvit şi a murit, am devenit responsabilă pentru afacerea familiei. Ca şi dumneavoastră, am avut norocul de a beneficia de ajutorul unui administrator de nădejde, căci, aşa cum ştiţi, părerea unei femei nu este mereu luată în considerare în astfel de probleme.

Cu o înfăţişare calmă, doamna Beauchamp încuviinţă.

— Am lipsit însă deja două luni. O astfel de întârziere mă va ţine departe de casă aproape jumătate de an. Nu pot sta departe atât de mult.

— Înţeleg, draga mea, începu doamna Beauchamp. Şi totuşi, eu…

Cuvintele ei fură întrerupte de un lătrat pe coridor, unde Caliban fusese exilat în timpul vizitei croitoresei. De mai departe se auzi un salut. Deci Andrew se întorsese din plimbarea lui în oraş.

Tempest nu realiză că se întorsese când îi auzise vocea până când simţi mâna doamnei Beauchamp atingându-i braţul, ca să-i atragă atenţia. Compătimirea i se citea încă în ochi, dar se transformase subtil, ca şi cum realiza că erau legaţi nu doar de interese de afaceri.

— Eşti *sigură* că nu există nimic care să te ţină aici, draga mea? întrebă ea. Absolut nimic?

Era atât de evident modul în care Tempest părea să fie atrasă de prezenţa lui Andrew şi de absenţa câinelui? Deşi vocea lui fusese estompată de pereţii groşi, de uşile masive şi de covoarele persane, tot o făcuse să simtă fiori pe şira spinării.

Se imaginase pregătită pentru amintirea atingerii lui insistente, a sărutului său păcătos. *Nu* era însă pregătită pentru modul în care aceste amintiri păreau să-i scape de sub control, în care îi apăreau în vis sau în momentele în care aţipea în timpul zilei, dar şi în zorii zilei, când era gata să se trezească, atunci când nu era stăpână pe mintea şi pe inima ei – sau, uneori, chiar pe mâinile ei.

Nu era pregătită nici pentru modul în care amintirile pasiunii pe care o împărtăşiseră se strecurau la fiecare întâlnire cu el, cum se reflectau în zâmbetul lui şiret sau

cum îi intensificau culoarea ochilor lui verzi. Cât de mult îi schimbase acea noapte modul în care îi percepea acum dârzenia şi curajul! Suferinţa. Acea noapte o făcuse să realizeze că se înşelase în privinţa lui – şi bănuia tot mai mult că probabil şi el se înşela în privinţa propriei persoane.

Acum ar putea petrece încă patru săptămâni în casa lui. Încă patru săptămâni cu el. Îşi trecu mâna peste rochie şi peste abdomenul ei încă plat. Dacă va rămâne atât de mult, probabil avea să fie nevoită să rămână pentru totdeauna.

Îndepărtându-se de doamna Beauchamp, se strădui să se gândească la Harper's Hill, la Omeah şi la toţi ceilalţi. Nu avea să o ajute să reziste tentaţiei. Cum urma să trăiască dacă ar pune propriile dorinţe deasupra nevoilor disperate ale celorlalţi?

— Nu, nu există nimic care să mă ţină aici, insistă ea clătinând hotărâtă din cap, apoi se îndreptă să ridice de pe podea pelerina din catifea.

În ciuda greutăţii ei moi, seducătoare, rezistă impulsului de a o mângâia.

Dacă va trebui, o va vinde şi-şi va cumpăra singură biletul înapoi în Indiile de Vest, unde, din fericire, o astfel de haină nu ar fi niciodată necesară.

Capitolul 14

Lui Andrew nu-i plăcuseră niciodată locurile înghesuite. La bordul corăbiei, preferase mereu puntea decât cei patru pereţi ai cabinei. În seara asta însă, biblioteca îl ispitea. Pielea moale a scaunelor, mirosul cărţilor, întunericul. Când se încheiase în urmă cu câteva ore, iar când se retrăsese în acest loc liniştit, soarele încă nu apusese de tot. Acum se înnoptase, dar încă nu ordonase să i se aprindă o lampă. La urma urmelor, nu venise aici ca să citească.

Mângâie cu vârful degetului buza paharului neatins pe

care îl ţinea pe genunchi. Nu venise nici să-şi înece amarul. Ar fi însemnat să întineze memoria tatălui său vitreg, căci acolo fusese biroul personal. Din acest motiv, spera ca mama lui să ezite să se aventureze în a-i trece pragul. Se îndoia că Tempest ştia de existenţa acestei camere şi astfel îşi câştigase câteva ore de linişte. Şi totuşi, ar fi minţit dacă ar fi spus că îşi găsise acolo *liniştea.*

La vârsta de 17 ani, cu marea în faţa lui şi cu un inamic de doborât, i se păruse cel mai simplu să fugă de viaţă, să respingă tot ceea ce reprezenta Daniel Beauchamp. La 28 de ani, i se părea mai degrabă dificil să se convingă că trebuie să plece. Nu îşi dorea însă să-şi împartă restul vieţii între această încăpere şi birourile de pe Mancing Lane. Confortul acestei case îi oferea însă o ancoră bizară sufletului său.

Tocmai din acest motiv trebuia să plece. Dacă ar fi rămas, nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Inevitabil, ar ruina afacerea tatălui său vitreg şi ar frânge inima mamei lui. Apoi, mai era şi Tempest, care, aflându-se atât de aproape, îl făcea să-şi piardă minţile…

Scârţâitul uşii care se deschise îl întrerupse din meditaţie. Se întreba dacă doamna Long, sau chiar Williams, neglijase să ungă balamalele. Dar poate Daniel îşi dorise astfel. Poate era un fel de alarmă dacă cineva i-ar fi invadat sanctuarul.

Aşezat în faţa focului, Andrew nu putu vedea uşa, însă nici nu se ridică, nici nu vorbi persoanei care intrase. Nu putea fi decât una din două persoane şi, în scurt timp, avea să afle care din ele. Era deja destul de grav că îşi dorea să fie o anumită persoană. Mai grav fu să constate, cu entuziasm, că speranţa lui devenise realitate.

O văzu pe Tempest cu coada ochiului, în timp ce se îndrepta spre rafturile cu cărţi de pe pereţi, fără să-i fi remarcat prezenţa. În lumina slabă, fu nevoită să se apropie pentru a citi titlurile, străduindu-se să le descifreze. O plăcuse îmbrăcată în pantaloni bărbăteşti, dar nimic nu se compara cu ea purtând o rochie care îi scotea în evidenţă curbele, lipindu-i-se pe şolduri în timp ce urca cele

câteva trepte ale scării din bibliotecă, astfel încât să poată ajunge la rafturile mai înalte, căutând ceva de citit.

— Mi-e teamă că aici nu vei găsi prea multe care să te distreze, spuse el.

Tempest îngheţă brusc, dar rămase pe scară fără să se întoarcă spre el.

— Nu sunt atât de frivolă încât să caut numai *distracţii,* căpitane Corrvan, răspunse ea după o clipă, atunci când reuşi să îşi revină din surpriză, coborând iar pe podea. Tata s-a îngrijit să am o educaţie completă.

— Desigur, spuse Andrew, ridicându-se înainte ca ea să se poată îndrepta spre el. Ultima oară când stătuse pe un scaun, iar ea venise să se aşeze lângă el, urmaseră tot felul de probleme. Cu siguranţă vei găsi lucruri interesante aici, spre deosebire de mine. Am sperat mereu să găsesc poveşti cu aventuri sau cărţi de călătorie. Imaginează-ţi ce dezamăgit am fost!

Scoase la întâmplare un volum de pe raftul cel mai apropiat de ea şi i-l înmână.

— *Avuţia naţiunilor. Cercetare asupra naturii şi cauzelor ei,* a lui Adam Smith. Volumul al doilea. Sunt sigur că este fascinant, spuse ea, luându-i-l din mână şi punându-l înapoi. Aş prefera să încep însă cu primul volum. N-aş vrea să pierd firul argumentativ.

Mâinile şi faţa ei erau pete de lumină în întunericul încăperii şi pe fondul culorii rochiei sale.

Când o văzuse prima dată în seara asta, crezuse că poartă doliu, gândindu-se că era una dintre rochiile mamei sale, care fusese modificată pentru a i se potrivi. În lumina lumânărilor din sala de mese, materialul părea însă strălucitor şi exotic şi recunoscu în cele din urmă culoarea, care nu era neagră, ci era un albastru-închis, asemănător culorii cerului nopţii fără stele, întins deasupra unei mări tăcute. Această culoare ar fi trebuit să o facă să pară ştearsă, neatrăgătoare, aproape invizibilă. Desigur că nu avusese acest efect. Nu făcuse decât să îi închidă albastrul ochilor şi să îi facă pielea să sclipească precum alabastrul şi, în timp ce pieptul urma ritmul respiraţiei, în lumina

focului de şemineu, remarcă unde fine de ivoriu cald şi albastru rece. Când privea înapoi la circumstanţele în care o văzuse, murdară, cu rău de mare şi chiar mai rău, era nevoit să recunoască faptul că nimic nu ar fi putut să o facă să pară neatrăgătoare în ochii lui.

— Îţi pot oferi ceva de băut? întrebă el, arătând spre propriul pahar.

— Whisky irlandez, presupun?

Andrew zâmbi uşor.

— S-ar părea că-mi cunoşti toate viciile.

— Domnul Beals mi-a dat o înghiţitură când ne aflam pe Fair *Colleen* ca să-mi mai amorţească durerea pe care o simţeam în mâini.

— Înţeleg. Şi cum ţi s-a părut gustul de *uisce beatha,* apa vieţii, *mo cailin?* Limba de mult uitată îi veni cu o uşurinţă surprinzătoare. Presupun că a fost prima dată pentru tine?

— Cred că, dintre toate, căpitane Corrvan, spuse ea studiindu-i expresia de pe chip cu ochii ei încântători, prefer romul.

Nu se putu abţine să nu izbucnească în râs. O spusese cu atâta naturaleţe. Era clar că îi plăcea să tulbure apele.

— Nu suntem pe mare, Tempest. Nu trebuie să-mi spui „căpitane”, zise el, lăsând paharul pe poliţa şemineului.

— Atunci cum?

Ezită. Ce prostesc din partea lui să vrea să-şi audă numele de pe buzele ei. Cât de periculos să încurajeze o astfel de intimitate între ei. Când nu răspunse, ea îi zise:

— Cred că va trebui să te obişnuieşti să nu ţi se mai spună „căpitane”.

Fără să vrea, paharul îi alunecă de prin degete şi răsună pe piatră.

— Ce te face să spui asta?

— Ei bine, *asta,* răspunse ea aruncând o privire în colţurile întunecate ale bibliotecii tatălui său vitreg, o încăpere potrivită pentru a-i aminti tot ce moştenise, fără voia lui, de la acest bărbat.

În ciuda raţiunii, se apropie de ea.

— Numai un singur lucru mă ţine aici, Tempest. Îndată ce mă voi asigura că n-ai nevoie de protecţia numelui meu, mă voi întoarce pe mare.

Rostise aceste ultime cuvinte cu multă încredere. Când părăsise biroul de dimineaţă, Farrow îl informase reţinut că un vas care se îndrepta spre est avea nevoie de un căpitan cu experienţă. Chiar şi în ciuda ghinioanelor anterioare, era convins că la bordul acelei corăbii avea să facă mai puţine pagube decât dacă ar fi rămas la Londra.

— Protecţia numelui rău? Tempest râse sceptic. Te rog să nu-ţi amâni planurile de dragul meu. Singurul ajutor de care am nevoie din partea ta este de a găsi o corabie care să mă ducă acasă cât mai repede. Se întoarse să cerceteze rafturile cu cărţi, deşi el era sigur că ea nu putea vedea nimic din titlurile peste care îşi arunca privirea – şi nu din cauza luminii slabe care făcea dificilă citirea literelor pe cotoarele de piele închisă la culoare. Mama ta mi-a spus că nicio corabie aparţinând familiei Beauchamp nu va naviga în acea parte a lumii în următoarele săptămâni, iar eu n-aş putea suferi o întârziere inutilă.

— Inutilă? Se apropie şi mai mult, ţintuind-o între trupul lui şi raftul de cărţi, cu un braţ sprijinit pe marginea unuia dintre rafturile mai joase, aproape, dar fără să o atingă. Eşti sigură de asta? întrebă el, şoptindu-i aceste cuvinte la ureche, dorindu-şi cumva să o poată face să împărtăşească sentimentul lui că legătura dintre ei se născuse din mai mult decât o greşeală.

Ferindu-se, Tempest se desprinse din prinsoare.

— Sunt sigură că-mi pot purta singură de grijă.

O lăsă să plece.

— Cred că ştii că nu aşa funcţionează lucrurile.

— De ce nu? Odată ai spus despre tine că eşti iresponsabil. Deşi atunci nu am crezut că această etichetă ţi s-ar potrivi, dacă chiar intenţionezi să-ţi abandonezi mama şi afacerea pe care tatăl tău vitreg a sperat că o vei prelua, atunci mi-ai dovedi că m-am înşelat.

Buclele ei scurte străluciră în lumina focului, când

dădu din cap pentru a-şi puncta cuvintele. Eu, pe de altă parte, intenţionez să-mi îndeplinesc responsabilităţile. *Toate,* spuse ea, privindu-l sfidător, cu braţele încrucişate la piept. Cu orice preţ!

— Atunci, pentru tine nu există nicio diferenţă între soarta unei afaceri şi soarta unui copil? replică el.

— O afacere, indiferent că este o companie navală sau o plantaţie de zahăr, are la bază oameni, oameni care depind de îndrumarea unui conducător căruia să îi pese de bunăstarea lor. Astfel, între ei şi o familie nu mai există nicio diferenţă. Dacă nu eşti dispus să-ţi asumi responsabilitatea pentru una, nu-mi cere să cred că-ţi vei lua în serios celelalte responsabilităţi. După mine, ai fi putut lăsa în urma ta o mulţime de *bastarzi* – şi, pronunţând acest cuvânt scandalos, vocea ei se transformă în şoaptă – în fiecare port caraibian.

— Eu… începu el, dar, la asemenea acuzaţie, cum putea să se apere?

Nu putea spune că nu mai avusese alte femei. Nu putea susţine că fusese mereu grijuliu şi, cu siguranţă, nu putea mărturisi că întâlnirea cu Tempest fusese diferită de oricare alta din trecutul lui tulburat.

— Dacă mă vei duce la bunicul meu, nu te temi că-ţi va cere să te însori cu mine?

— Nu la fel de tare ca tine, îi spuse el, imprudent.

— Vrei să ştii ce cred? întrebă ea, dar nu aşteptă răspunsul lui. Nu suporţi să fii legat de Compania de Transporturi Beauchamp, dar nici nu suporţi gândul de a da cu piciorul unei averi. Astfel, te-ai hotărât să obţii averea mea în schimb, gândindu-te că nu te va solicita atât de mult. Vrei să mă duci la Yorkshire împotriva voinţei mele deoarece speri ca bunicul să mă oblige să mă mărit. Nu eşti cu nimic diferit ce ceilalţi!

Deşi vocea ei era surprinzător de calmă, cuvintele ei îl arseră ca şi cum ar fi luat vătraiul din foc şi ar fi aruncat în el cu un cărbune încins.

Trecând în spatele biroului din mahon masiv al tatălui său vitreg, Andrew deschise sertarele până când găsi ceea

ce căuta: o cutie de metal plină cu bani, din care erau suportate cheltuielile casei şi erau plătite salariile personalului. Spre surprinderea şi uşurarea lui, cheiţa era încă în lacăt. Bâjbâind cu încuietoarea, o deschise în sfârşit, cotrobăi prin ea şi scoase un teanc de bancnote a căror valoare nu o putea citi în întunericul camerei. Se îndreptă spre Tempest, o prinse de mână şi îi îndesă ghemotocul de hârtii şi de monede în palmă.

— Du-te! strigă el, ştiind că dacă lumina focului i-ar fi dezvăluit chipul, ea ar fi văzut că o parte din el se ruga ca ea să se revolte împotriva ordinului său, aşa cum o făcuse mereu înainte.

Privi mirată, dar nu la cadoul neaşteptat, ci la el. Câteva monede îi alunecară printre degete şi se rostogoliră spre piatra şemineului. Părea că ar fi vrut să vorbească, apoi Andrew auzi hârtiile foşnind în pumnul ei şi în clipa următoare dispăru, ieşind în grabă din cameră, de parcă s-ar fi temut să nu se răzgândească.

Deci se terminase! Aşteptă până când îi auzi paşii pe scări, apoi plecă. Caesar probabil adormise. Nu conta. Putea să-şi împacheteze singur cufărul, aşa cum făcuse în toţi anii aceştia. Nu ştia când acea corabie trebuia să plece spre India, dar nu îi păsa. Oricum ar fi fost, mâine pe vremea aceasta, avea să fie departe.

Nu se aşteptase să-şi găsească mama în prag.

— O, Andrew! Ce-ai făcut? întrebă ea.

Vocea ei blândă vibra, dar nu era acuzatoare. Oare cât de mult auzise?

— Nimic din ceea ce-am vrut să fac, mamă, spuse el, trecându-şi mâna surprinzător de tremurătoare prin păr. Nimic.

— Vrei să spui, sau mai degrabă eviţi să spui, că ar trebui să te însori cu fata asta? întrebă ea.

Andrew se îndreptă iar spre şemineu, ferindu-se de privirea mamei sale.

— Cred că ar fi mai bine să sperăm şi să ne rugăm toţi, aşa cum face şi domnişoara Holderin, că o căsătorie nu se va dovedi a fi absolut necesară.

În ciuda covorului gros, o putu auzi pe mama lui bătând din picior.

— Ar fi trebuit să insişti.

— Sigur ai observat că nu cedează deloc insistenţelor, mamă. Înşfăcând paharul abandonat pe şemineu, dădu pe gât conţinutul, dintr-o înghiţitură, uitând că-şi turnase singurul lucru pe care îl găsise, şi anume coniacul franţuzesc scump al lui Daniel. Pentru cineva care se aşteptase la tăria arzătoare a whisky-ului, dulceaţa lui neaşteptată fu dezamăgitoare. Dacă aş fi observat asta de la început, aş fi lăsat-o în Antigua, căci sunt sigur că ar fi fost capabilă să alunge chiar şi pe cel mai insistent pretendent, spuse el, răsucind paharul gol în mâini, privind cum lumina emanată de şemineu strălucea pe faţetele acestuia. Va moşteni o avere mare, să ştii. E foarte curtată.

Mama lui ignoră explicaţiile.

— Ştiu cine este. Dar tu n-ai nevoie de averea ei. N-ar fi trebuit să aibă dubii în această privinţă.

— Poate că nu, spuse Andrew privind prudent prin încăpere. Deşi modul ei de a privi această problemă e mai optimist decât al tău.

— Cum aşa?

— Ea crede că sunt motivat doar de bani, dar se îndoieşte, pe bună dreptate, de ceea ce tu crezi: că intenţionez să accept… această moştenire, spuse el, făcând un gest cu paharul din cristal, un simbol al bogăţiei adunate de tatăl său vitreg. Dacă aş fi vrut o parte din Compania Beauchamp, aş fi avut-o de mult. Intenţionez să plec mâine în zori.

— Înţeleg.

Îi luă paharul din mâini şi se duse cu el spre bufet unde se afla carafa, încă destupată. Auzi lichidul turnat în pahar şi o privi uluit ducându-l la gură.

— M-ai acuzat cândva că am ignorat asemănarea dintre tine şi tatăl tău în ceea ce priveşte comportamentul, caracterul, şopti ea, cu vocea îngroşată din cauza tăriei licorii cu care gâtul ei nu era obişnuit. Dar acum, când şi tu îi părăseşti pe cei care au cel mai mult nevoie de tine, mi-e

greu să neg asta.

Cuvintele îl dureră mai tare decât palma pe care o primise, dar erau binemeritate.

— Te asigur că vă va fi tuturor mai bine fără mine.

Deşi stătea cu spatele la el, o văzu clătinând din cap.

— Mă voi descurca, aşa cum am făcut-o în toţi anii ăştia, numai că de data asta nu-mi voi mai pierde timpul rugându-mă să te întorci. Tăcu, iar liniştea fu întreruptă numai de sfârâitul focului care se stingea. Ce se va întâmpla cu domnişoara Holderin?

— Nu ţi-a trecut prin minte că şi ea mă vrea plecat la fel de mult precum îmi doresc eu să plec?

— Sincer, nu, spuse ea, lăsând paharul jos, întorcându-se cu faţa spre el. Având în vedere modul în care te priveşte atunci când crede că n-o vede nimeni, nu.

— Ea…? începu el, dar apoi se întrerupse brusc, auzind nota ridicolă de speranţă din vocea lui. Oare nu-l numise nepăsător, preocupat doar de persoana lui? Prostii, mamă, continuă el, deşi rosti negaţia cu jumătate de gură. Îndoielile ei sunt justificate. Nu ne potrivim deloc.

— Da. Fusta îi foşni în timp ce se îndrepta spre el, întinzându-i mâna. Şi nu.

Fără tragere de inimă, îi cuprinse degetele reci ca gheaţa în mâna lui.

— Arăţi ca o femeie care pune la cale un plan. Ce este?

— Spui că bunicul ei este în Anglia?

— În Yorkshire, da. Dar…

Ridică mâna pentru a-l întrerupe.

— Dacă am putea să o convingem să-l viziteze, poate… La urma urmelor, se apropie Crăciunul.

Cândva crezuse că această călătorie avea să-i mai ofere câteva săptămâni în compania ei, timp în care îşi va da cu siguranţă seama dacă îi poartă în pântec copilul, în care ar putea… Ce ar putea, mai exact? Îi spusese clar şi răspicat că Anglia era ultimul loc în care îşi dorea să se afle, iar el era ultimul bărbat cu care voia să fie.

— N-o pot forţa, mamă, şi n-ar merge niciodată de

bunăvoie cu mine. Bănuieşte motivele pentru care doresc să facem această călătorie.

— Cine a zis să o forţezi, Andrew, îl mustră ea, sau să călătorească în compania ta? Îndrăznesc să spun că aş fi o companie mai potrivită, dacă nu chiar... o companie mai atrăgătoare.

Lui Andrew îi era bine cunoscută puterea mamei lui de convingere. Din acest motiv îi lăsase, în urmă cu mulţi ani, o scrisoare în care îşi scria intenţia de a pleca pe mare, în loc să o confrunte direct. Altfel, nu ar fi avut niciodată curajul să plece. Dar oare putea face ea asta? O putea ea convinge pe Tempest să facă ceea ce nu-şi dorea?

— Nu va fi niciodată de acord, spuse el sec.

Mama lui acceptă şi această posibilitate, înclinând uşor din cap.

— Dar dacă o va face, atunci va trebui să promiţi că şi tu vei face ceva pentru mine.

Nu întrebă ce anume. Nu era nevoie.

— Să rămân aici şi să administrez Compania Beauchamp în locul tău, spuse el, deşi trupul i se încordase tot, luptându-se cu impulsul natural de a fugi.

— Exact, spuse ea zâmbind uşor. Desigur, numai pentru câteva săptămâni.

— Desigur.

Câteva săptămâni care ar fi însemnat să dea cu piciorul ocaziei perfecte de a pleca departe de problemele lui. Câteva săptămâni care, fără îndoială, ea spera să se transforme într-o eternitate.

Cel puţin călătoria la Yorkshire va pune distanţă între el şi Tempest, distanţă pe care mereu o considerase necesară, atât pentru liniştea lui, cât şi pentru a ei. În plus, aceasta va duce la bun sfârşit înţelegerea lui cu Cary, deşi acum banii erau irelevanţi.

— Poate că sărbătoarea va aduce un strop de magie, poate va face miracole, aşa cum se spune, zise mama lui, ochii ei căprui strălucind de nerăbdare.

Deşi bănuia că fiecare dintre ei se va ruga pentru un alt miracol, dădu din cap, încuviinţând, aşa cum o făcuse şi

ultima oară când i se prezentase un târg cu diavolul.

— În regulă, mamă, spuse el.

*

Deoarece nu avea multe lucruri, Tempest termină de făcut bagajul în câteva clipe. Într-o valijoară pe care o găsise în fundul dulapului, îşi puse cămaşa de noapte şi o cămăşuţă de schimb, o pereche de ciorapi de la Hannah, precum şi o perie de păr placată cu argint, de pe măsuţa de toaletă. Luă, desigur, şi teancul cu bani pe care Andrew i-l vârâse în mâini cu atâta fervoare. Nu-i mai păsa dacă îi aparţineau sau nu. Când va ajunge acasă şi va fi stăpână pe averea ei, va găsi o modalitate să se achite de datorie.

Numai mantia de catifea o puse puţin pe gânduri, dar se gândi că nu putea merge afară, în frig, fără ea. Se înfăşură în haina catifelată, îşi ridică gluga şi coborî tăcută pe scări. La această oră târzie, holul era gol. Un singur felinar rămăsese aprins, dar lumânarea care pâlpâia nu făcea decât să întunece şi mai mult colţurile încăperii.

Majordomul se retrăsese de mult timp în camera lui, iar acum nici măcar un valet nu se mai afla prin preajmă. Apăsă clanţa, întrebându-se dacă o va găsi încuiată, şi auzi un sunet în spatele ei. Cercetă cu mâna şi dădu de ceva rece şi umed.

— Caliban, îl mustră ea şoptit. Şezi!

Câinele îi dădu ascultare şi se aşeză între ea şi uşă. Stând aşa, îl auzi gâfâind, îşi imagină rânjetul lui câinesc şi îl auzi cum bătea cu coada lui blănoasă în dala de marmură.

— Nu trebuie să vii după mine. Haide, Caliban! Întoarce-te la stăpânul tău! Numai primul ei ordin păru să aibă efect, căci pe cel de-al doilea, Caliban îl interpretă drept o invitaţie de a se aşeza. Marş! încercă ea, însă i se răspunse numai cu un mârâit.

Apoi, din umbre, se auzi o voce:

— Domnişoară Holderin.

Pulsul i se acceleră şi inima începu să-i bată cu

putere. Era vocea doamnei Beauchamp, nu a lui Andrew.

— Deci eşti hotărâtă să pleci.

Tempest încuviinţă din cap, dar atât de încet încât abia de mişcă blana glugii.

— Nu te pot învinui.

Tempest nu se aşteptase să audă aceste cuvinte din partea ei. Ochii ei căutară silueta femeii, ascunsă în umbrele de lângă salonul de primire, vizibilă numai atunci când lumina lumânării se reflecta în medalionul lănţişorului ei de aur.

— Şi totuşi, intenţionaţi să mă opriţi.

— Trebuie să ţi se permită să iei propriile decizii. Nu este dreptul meu să-ţi spun dacă să rămâi sau să pleci.

— Vreţi să spuneţi că n-aţi avut nimic de-a face cu dispariţia hainelor mele? Sau a pantofilor? Că nu l-aţi descurajat pe domnul Farrow să caute mai insistent o corabie care să plece mai devreme?

— A, răspunse ea, zâmbind. Mi-e teamă că sunt vinovată. Mărturisesc că am vrut să aflu ce anume te determină să vrei să pleci atât de repede. Mă întrebam de ce anume fugi.

— Şi aţi găsit răspunsul?

Tăcu, un moment greu în liniştea nopţii târzii care învăluia casa.

— Da.

Se îndreptă spre Tempest, destrămând liniştea cu foşnetul rochiei şi cu zgomotul paşilor, şi îi ridică mâna de pe clanţă.

— Nu pot rămâne, spuse Tempest, aproape în şoaptă, în ciuda determinării ei.

— Înţeleg. Nu este însă nevoie să pleci în miezul nopţii, te asigur, insistă doamna Beauchamp, îndepărtând-o de uşă.

Caliban le privi curios şi se ridică atunci când doamna Beauchamp încercă să o conducă din nou pe scări. De data asta, Caliban nu o urmă.

— Andrew mi-a spus că bunicul tău locuieşte în Yorkshire.

Oare ce îi mai spusese Andrew?

— Aşa mi s-a spus.

— E regretabil că n-aţi avut ocazia să vă cunoaşteţi.

— Probabil el e cel care ar trebui să aibă regrete. Nu eu m-am ţinut la distanţă.

— Nu, recunoscu doamna Beauchamp. Cel puţin nu până acum.

Alungând urma de vină pe care ştia că acele cuvinte erau menite să i-o stârnească, Tempest întrebă:

— Ce anume doriţi, doamnă Beauchamp?

Femeia păru să cugete la întrebare.

— Domnişoară Holderin, ai altă familie?

— Nu.

— Eşti atât de tânără. Este singura ta rudă în viaţă, iar asta e prima şi poate singura şansă de a o întâlni.

— Aşa cum am spus, nu mă interesează să…

— Iartă-mă că sunt atât de directă, o întrerupse doamna Beauchamp. Am fost însă atât de mult timp despărţită de singurul meu fiu, am cunoscut suferinţa şi mă tem că într-o zi vei vrea să-l cunoşti, dar atunci va fi prea târziu pentru a-ţi satisface această dorinţă. Când Tempest începu să clatine din cap, ea ridică un deget ca s-o oprească. Mamele ştiu mai bine lucrurile astea.

Oare? Deşi nu era prea curioasă să-şi cunoască bunicul, ştia că un voiaj de câteva zile o va duce în locul unde mama ei, mama pe care nu apucase să o cunoască prea bine, se născuse. Spontan, îşi aduse aminte de pagina din cartea lui Andrew, pe care scria şters numele bunicului său, precum şi semnătura lui dedesubt. Cum ar fi să găsească o asemenea comoară cu scrisul adolescentin al mamei sale?

Hotărâtă, scutură din cap, pentru a-şi îndepărta această imagine.

— Vă mulţumesc pentru grijă, doamnă, dar m-am hotărât. Fiul dumneavoastră mi-a oferit mijloacele de a pleca, iar eu intenţionez să profit de ocazie, înainte să fie prea târziu.

În mod neaşteptat, doamna Beauchamp o îmbrăţişă

pe Tempest şi o sărută pe obraz.

— Atunci îţi doresc călătorie plăcută, draga mea, spuse ea, apoi se întoarse şi începu să urce scările lipsită de vlagă, lucru care se observa atât în mersul, cât şi în vocea ei.

Caliban o urmă, oprindu-se numai pentru a o privi într-un fel care lui Tempest i se păru a fi o privire încruntată.

— Doamnă Beauchamp, aşteptaţi, strigă ea, lăsându-şi săculeţul la capătul scărilor. Spuneţi-mi un lucru: fiul dumneavoastră v-a rugat să mă convingeţi să rămân?

Femeia ezită.

— Nu.

Tempest îşi ridică iar sacul.

— Am sperat că veţi fi sinceră cu mine.

— Îţi spun adevărul, copilă, îi promise ea.

Vorbindu-i, se aşeză pe una dintre trepte. Caliban scânci, iar Tempest i se alătură imediat, de parcă toată graba de a pleca dispăruse.

— Sunteţi bine, doamnă Beauchamp?

— Va trece, răspunse ea, ducându-şi mâna la piept. În cele din urmă, aşa cum s-a întâmplat mereu. Va trebui numai să mă obişnuiesc cu durerea.

— Inima?

Inspiră adânc.

— A fost de acord că dacă te voi duce la Yorkshire, el… va avea grijă de afacere cât voi lipsi. Mărturisesc că am sperat că dacă va încerca…

— Va fi tentat să rămână definitiv.

În ciuda faptului că nu şi-o amintea pe mama ei, Tempest cunoştea suferinţa unei femei, văzuse sclavele despărţite de copiii lor, pentru a recunoaşte durerea doamnei Beauchamp.

Încuviinţă.

— Am greşit încercând să te tentez să vii cu mine. Nu aveam niciun drept. Ştiu cât de dor ţi-e dor de casă. Mă poţi ierta?

Tempest luă mâna femeii, surprinsă de căldura ei.

— Desigur!

Doamna Beauchamp îi zâmbi plină de speranţă, ca şi cum ar fi aşteptat ca Tempest să îi spună mai multe. Nu o făcu. Nu putea rămâne. Era nevoie de ea altundeva. Ar fi fost o nebunie să accepte să meargă în Yorkshire numai pentru a-i oferi lui Andrew şansa de a-şi dovedi că era un bărbat mai bun decât credea el. Totuşi, nu era la fel de nebunesc cum ar fi să hoinărească prin Londra în miez de nopţii. Oare nu-şi reamintea ea adesea nevoia de a gândi raţional şi de a acţiona în consecinţă?

Dacă ar fi acceptat planul lui Emily, ar fi putut cunoaşte mai multe despre ţara de origine a părinţilor ei şi despre propria cetăţenie, deşi nu avea să fie niciodată casa ei. Ar fi putut încerca să dezvolte o relaţie cu bunicul ei, care apoi ar fi putut fi convins să îmbunătăţească lucrurile la Harper’s Hill imediat, în loc să fie nevoită să aştepte moartea lui. Ar putea totodată să răsplătească bunătatea unei femei a cărei forţă ajunsese să o admire în ultimele zile.

Oricare dintre aceste motive erau mai rezonabile decât adevărul: pur şi simplu nu avea încredere în ea pentru a rămâne aproape de Andrew. Dacă ar fugi spre docuri în noaptea asta, s-ar fi lăsat condusă de inimă, încercând să o ferească de suferinţa pe care o simţise deja doamna Beauchamp. Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să se lase condusă de minte.

— Foarte bine. Vom pleca spre Yorkshire mâine-dimineaţă, doamnă Beauchamp. Numai noi două.

— O, mulţumesc, copilă, exclamă ea, strângându-i mâna. Dar haide să plecăm poimâine. Mai am câteva lucruri de rezolvat înainte.

— Foarte bine, dar va trebui să ne întoarcem la timp pentru a putea prinde vasul care va pleca spre Indiile de Vest, doamnă Beauchamp, insistă Tempest. Voi merge acasă îndată ce se va putea.

— Desigur, acceptă ea. Acum, având în vedere că vom fi partenere de drum, te rog să-mi spui Emily.

— Iar eu sunt Tempest, spuse ea, strângându-i mâna

lui Emily.

— Tempest. Ce neobişnuit! Văzând surprinderea de pe chipul femeii, Tempest se pregăti să-i ofere explicaţia obişnuită, dar Emily continuă să vorbească: îmi place. Cu o sclipire în ochi, se ridică cu greutate, sprijinindu-se de braţul lui Tempest şi urcă scările. Ţi se potriveşte, draga mea.

Oare? Numele sugerea putere şi forţă, aşa cum spusese mereu tatăl ei, calităţi pe care el credea că ea le deţinea. Dar o furtună era şi imprevizibilă, şi distrugătoare, şi uneori se întreba dacă nu cumva permisese numelui neobişnuit să devină o scuză pentru comportamentul ei nesăbuit. Oare alegerea tatălui fusese o binecuvântare sau un blestem?

Oricum ar fi fost, ştia că tocmai fusese martora faptului că, atunci când vrei să dobori un stejar încăpăţânat, uneori o briză blândă este mai eficientă decât o vijelie.

Capitolul 15

În timp ce Emily Beauchamp urca în trăsură, Tempest trase cu ochiul. Lângă vizitiu şi lângă băiatul de la grajduri, nu se mai afla nimeni, cu excepţia lui Caliban, care stătea lângă uşa bucătăriei, privind mişcarea cu interes. Probabil că Andrew şi mama lui îşi luaseră la revedere în privat.

Chiar când uşa trăsurii se închidea, câinele sări înăuntru fără măcar să atingă scările cu labele şi se ghemui între picioarele celor două doamne.

— Gata, Caliban, îl mustră Tempest, privind înapoi spre casă, aşteptând pe cineva, pe Andrew mai precis, să vină să îl ia.

— Ne-ar prinde bine să ne însoţească, spuse Emily în timp ce-l mângâia pe cap. Nişte urechi în plus să fie atente să nu apară necazuri.

Deşi nu avea prea multă încredere în abilităţile lui

Caliban de a fi un câine de pază, Tempest putea simţi deja cum prezenţa câinelui, ghemuit la picioarele lor, avea să mai încălzească trăsura cu câteva grade.

— Presupun că da, admise ea, dar oare căpitanul Corrvan nu ar…

— O, Andrew va fi prea ocupat în oraş pentru a avea grijă cum trebuie de bietul câine. În plus, noi avem mai mare nevoie de el, spuse mama lui, punând capăt discuţiei.

Având în vedere cele întâmplate în ultimele două zile, lui Tempest nu-i rămase decât să se întrebe cum de domnii de la Comercianţii din Indiile de Vest nu fuseseră imediat de acord cu dorinţa doamnei Beauchamp în problema construirii unui nou doc sau a oricăror planuri pe care le avea în minte. Era evident că femeia nu era obişnuită să nu i se facă voia. Dacă Andrew putuse fi convins să îşi asume responsabilităţi la Compania Beauchamp, chiar şi numai temporar, ce şansă ar fi avut Tempest să se opună călătoriei la Yorkshire?

Ba chiar purta o rochie nouă. Doamna Beauchamp intrase în acea dimineaţă în camera ei în timp ce se îmbrăca şi luase rochia de mătase albastră, afirmând că avea să fie distrusă după o călătorie de trei zile în trăsură, apoi plecase. În locul acesteia lăsase o rochie de călătorie din lână cafenie, ornată pe corsaj cu fundă verde măr, dar altfel simplă şi modestă, aşa cum ar fi comandat-o Tempest dacă ar fi avut ocazia. Având în vedere cât de bine i se potrivea, nu putu decât ghici că doamna D’Arbay o croise după măsurătorile pe care le făcuse în timpul vizitei. Vrând să protesteze – faţă de duplicitatea doamnei Beauchamp, precum şi la cheltuiala pe care o suportase pentru a croi o rochie nouă atât de repede –, Tempest se supusese şi o îmbrăcase, temându-se că alternativa ar fi fost să călătorească în cămăşuţă şi jupă. Dacă înţelesese bine din discuţia cu Hannah, acolo unde se îndreptau era chiar mai frig.

În ciuda rochiei de lână şi a pelerinei grele, aerul dimineţii o lăsă fără suflu, formându-i nori de aburi pe care nimeni nu părea să-i observe. Rândaşul şi băiatul de la

grajduri vorbeau şi râdeau, indiferenţi la ceaţa din jurul lor. Chiar şi caii scoteau nori de abur atunci când pufneau. Dumnezeule mare, dacă erau indiferenţi la respiraţia lor îngheţată deoarece se obişnuiseră astfel? Dacă era *mereu* atât de frig în Anglia?

Nu, nu avea cum să fie astfel. Tatăl ei îi vorbise mereu de primăveri senine şi de veri calde, iar Edward învăţase să înoate în Anglia când era un copil. Nimeni nu ar putea înota dacă apa era mereu îngheţată, aşa cum părea acum.

În timp ce copitele cailor spărgeau straturile subţiri de gheaţă din băltoace, apa murdară stropea ferestrele formând flori de gheaţă, dar Tempest nu se întoarse. Ceaţa se ridicase în sfârşit, iar soarele care se ivea transforma totul într-o minune de diamant. Roţile trăsurii trosneau pe caldarâmul acoperit de „chiciură”, aşa cum îi explicase doamna Beauchamp că se numeşte, atunci când Tempest încercase să atingă felinarele acoperite astfel şi descoperise că stratul era rece, dar se topea imediat sub căldura degetului ei. Era o lume ciudat de frumoasă, diferită însă de tot ce îşi imaginase.

Şi simţea că toată îi aparţine. Doamna Beauchamp şi Caliban moţăiau mulţumiţi, nepăsători la zdruncinăturile trăsurii care îi aminteau lui Tempest de primele zile neplăcute petrecute pe mare. La ora aceea a dimineţii, destul de devreme încă, străzile erau pustii, în timp ce traversau repede oraşul. După o vreme, văzu pentru prima dată peisajul rural englezesc, cu dealuri şi copaci desfrunziţi, toţi pictaţi cu pensula argintie a lui Jack Frost. Privind atentă, căuta să vadă coasta sau apa – în definitiv, era o insulă –, dar soarele care strălucea cu putere o orbi şi fu nevoită să renunţe. Dura cel puţin două zile, probabil trei, ca să ajungă la destinaţie. Era deci o insulă mai mare decât cea cu care era ea obişnuită.

Pe la jumătatea dimineţii se opriră să schimbe caii şi, când coborâră pentru a bea ceva la han, Tempest o abordă pe Hannah pentru a o convinge să li se alăture în trăsură, căci nu putea suporta gândul că lăsa o tânără în aerul acela geros.

— Da, domnişoară, îi spuse Hannah făcând o reverenţă, în timp ce se întorcea râzând la remarca pe care o făcuse vizitiul.

Încadraţi de glugă şi de şalul lung de lână, obrajii ei rozalii şi ochii sclipitori nu păreau să sugereze disconfort. În plus, aerul nu mai părea atât de înţepător aşa cum fusese la ivirea zorilor. Brusc, realiză că ar fi privat-o pe tânără de altă sursă de confort – şi anume complimentele vizitiului, dar şi de orice s-ar fi aflat în sticla pe care acesta o ascunse în haină atunci când Tempest se apropiase –, aşa că îşi amână invitaţia şi motivă întreruperea conversaţiei cu o întrebare fără sens despre drumul lor.

Când călătoria se reluă, doamna Beauchamp era trează şi dornică să se revanşeze pentru dimineaţa tăcută.

— Henry spune că am avut noroc cu gerul de noaptea trecută, altfel drumurile ar fi fost pline de noroi. Deşi, desigur, tot gerului trebuie să îi mulţumim şi pentru gropi şi şanţuri, spuse ea în timp ce aşeză pe picioarele lor o pătură şi jos puse o piatră încinsă. Caliban se strecură în cortul creat de genunchii lor. Şi hangiţa crede că este prea frig pentru a ninge acum, ceea ce mi se pare dezamăgitor. Mă rog, probabil că aşa este mai bine. E atât de frumos, dar nu când te afli în trăsură. Sunt convinsă că nu vom scăpa însă de ea iarna asta, deşi de obicei, de Crăciun, nu ninge în Londra. Abia în ianuarie, când devine o pacoste şi nu te mai poţi bucura de ea. Îmi amintesc însă câteva Crăciunuri petrecute cu familia domnului Beauchamp în Shropshire, dându-ne cu sania şi bătându-ne cu bulgări de zăpadă. Copiii au fost cei care au început, desigur, dar cei mari nu s-au dat înapoi…

Acest monolog vesel fu întrerupt de o singură întrebare nesigură a lui Tempest:

— Zăpadă?

— Da, draga mea. Zăpadă. Cu siguranţă…

Tempest clătină din cap. Mai auzise acest cuvânt, citise despre el, dar ar fi putut fi foarte uşor un cuvânt într-o limbă străină. Sensul şi semnificaţia lui erau dincolo de înţelegerea ei, deoarece nu avea cu ce să îl asocieze.

— Desigur că n-ai cum să ştii. Ce prostesc din partea mea! Ei bine, zăpada este… nu este ploaie, ci mici fulgi…

— Ca praful? sugeră Tempest. Sau ca cenuşa?

Căutând în memorie, îşi aminti că Edward îi povestise cândva că straturile de nisip alb de pe plajă îl duceau cu gândul la zăpadă… probabil că reţinuse comparaţia fără să o înţeleagă pe deplin.

— Mult mai frumoasă şi, desigur, mai rece. Emily dădu din cap şi îşi puse mâinile împreunate în poală. Cred că este mai bine să vezi cu ochii tăi. Deşi de obicei nu-mi pierd cuvintele, uneori pur şi simplu nu reuşesc să le găsesc pe cele potrivite.

Tempest nu o putea contrazice. Auzise despre cât de guralivi erau irlandezii, dar şi despre cât de des obişnuiau să facă greşeli, acele erori caracteristice care englezilor li se păreau amuzante. Deşi era agitată şi expansivă, Emily Beauchamp era însă foarte elocventă. Altfel cum se poate explica faptul că reuşise să îi convingă atât pe ea, cât şi pe fiul ei să facă exact lucrurile pe care spuseseră că nu le vor face?

Tempest o iertase deja pentru scena uşor duplicitară de pe scări. Poate că nu era în pericol să facă apoplexie, dar ştia că suferinţa femeii era reală. O, cât de mult îşi dorea ca Andrew să se ridice la aşteptările mamei lui! Se temea însă că era o dorinţă care avea să rămână neîmplinită. Era mai degrabă posibil ca Sir Barton Harper să accepte solicitarea ei de a elibera sclavii, iar *asta,* ştia sigur, era foarte puţin probabil.

— La ce ar trebui să mă aştept de la un Crăciun în Yorkshire? întrebă ea, încetând să se mai gândească la vreme.

Emily reflectă puţin asupra întrebării ei.

— Este o familie mică sau numeroasă?

— O, mică. Mama a fost singurul copil al lui Sir Barton Harper. Titlul de baronet va fi moştenit de un văr îndepărtat.

— Şi ce ştii despre starea de sănătate a bunicului tău?

— Cred că e destul de şubredă, spuse ea, amintindu-şi

grijile exprimate adesea de lordul Nathaniel. Desigur, nu mai este un bărbat tânăr.

— În orice caz, cred că va fi încântat să te vadă, insistă Emily, să te cunoască. Sunt convinsă că a suferit din cauza despărţirii de familie.

Pe sub mantia grea, Tempest ridică din umeri.

— Dacă aşa este, atunci probabil ştie că numai el e de vină.

— A existat şi o altă cauză, în afara distanţei, pentru înstrăinarea dintre tatăl şi bunicul tău? îndrăzni Emily după un moment.

— Tata a pus mereu totul pe seama mândriei prosteşti a lui Sir Barton, răspunse Tempest sincer. Tata şi mama s-au cunoscut la piesa *Visul unei nopţi de vară* în Drury Lane şi s-au îndrăgostit nebuneşte, cel puţin aşa mi-a povestit *papa.* Amândoi ştiau că tatăl ei nu avea să fie de acord ca ea să se mărite cu cineva care îşi datora averea comerţului. Când Sir Barton a refuzat să le dea binecuvântarea, nu au renunţat.

— Ce romantic! exclamă Emily. Dragostea adevărată nu are niciodată un drum lin.

Tempest zâmbi uşor.

— Nu, probabil că nu.

— Cum au ajuns în Indiile de Vest?

— La câteva luni de la fuga lor, s-a întâmplat ceva în Antigua care necesita atenţia personală a lui Sir Barton, dar el nu voia să meargă. Tata s-a oferit să meargă în locul lui, iar propunerea a fost acceptată cu nerăbdare – cel puţin până când mama şi-a anunţat intenţia de a-l însoţi. Zdrăngănitul trăsurii îi acoperi oftatul. Mama a murit patru ani mai târziu şi n-a mai apucat niciodată să se întoarcă acasă.

Emily se întristă la acea parte a poveştii.

— Bunicul a fost bucuros să-i permită tatii să-i administreze afacerea, dar niciodată nu l-a iertat cu adevărat pentru că l-a îndepărtat de fiica lui. A întrerupt orice legătură, continuă Tempest, hotărâtă să ducă povestea până la sfârşit. După mulţi ani, când tata s-a

îmbolnăvit, i-a scris bunicului spunându-i că l-a numit tutorele meu, dar nici asta n-a fost suficient să-i trezească interesul. Am numai o scrisoare de la el, nimic mai mult. Deoarece niciodată n-am intenţionat să vizitez Anglia, am acceptat ideea că nu-l voi întâlni niciodată.

— Şi totuşi, acum o vei face. Şi cine ştie? Sclipirea caracteristică reapăru în ochii căprui ai lui Emily. Poate vei afla că în spatele acestei despărţiri se mai ascunde ceva. Poate suferinţa l-a îmbolnăvit sau poate că a mai scris scrisori care n-au ajuns niciodată la tine. Poate că şi-a aşteptat nepoata în toţi anii aceştia.

— Poate. Sau poate că îl voi găsi exact aşa cum mi-a fost descris: dificil, aspru şi mândru.

Oftând, Tempest se întoarse spre geam, cercetând peisajul care nu mai strălucea din pricina gheţii, şi ale cărui culori rămăseseră, în urma ei, spălăcite. În ochii lui Tempest, totul părea gri şi şters, atât de diferit de albastrul şi verdele intens de acasă, încât începu să se întrebe dacă nu cumva începuse să o înşele memoria. Antigua era atât de departe.

— N-ar fi trebuit să vă las să mă convingeţi să fac această călătorie în ciuda voinţei mele, bolborosi ea, abia conştientă că rostise aceste cuvinte.

— Ce anume te îngrijorează atât, draga mea?

Tempest îşi luă privirea de la peisaj.

— Îmi fac griji cel mai mult pentru cei pe care i-am lăsat în urmă. Viitorul lor depinde de mine. Dacă în lipsa mea se întâmplă ceva, vreun dezastru pe care prezenţa mea l-ar fi putut împiedica? sugeră ea, imaginându-şi tot felul de scenarii înfricoşătoare, dar mai ales dacă Edward nu îşi mai ocupa funcţia. Dacă le-am pus în pericol fericirea venind aici? Dacă… dacă bunicul nu va fi mulţumit de mine şi va decide să-şi schimbe testamentul?

Emily se încruntă.

— Nu înţeleg. Ce l-ar determina să facă una ca asta?

— I-am promis lui *papa* că, atunci când voi moşteni Harper’s Hill, voi elibera sclavii. A fost ultima lui dorinţă, explică ea, văzând surpriza de pe chipul lui Emily, dar

dincolo de asta, cred că este ceea ce trebuie făcut. Ar putea distruge valoarea moşiei. Ar putea, aşa cum m-a avertizat administratorul plantaţiei, să mă pună în pericol. Nu pot însă asista la distrugerea de vieţi omeneşti numai pentru ca noi să ne putem pune rom în punci şi zahăr în ceai.

Emily se întinse şi-i luă mâna lui Tempest într-a sa.

— Şi te temi că, dacă bunicul tău va afla asta, se va răzgândi în privinţa deciziei lui de a-ţi lăsa ţie plantaţia?

Deoarece nu îndrăzni să o spună cu glas tare, Tempest încuviinţă din cap.

— Atunci, cu cât ştie mai puţine, cu atât mai bine, o sfătui Emily. Nu eşti obligată să-i vorbeşti despre planurile tale. Discreţia este cea mai bună parte a curajului, cită ea.

Cuvintele acestea fură surprinzător de liniştitoare, amintindu-i de modul în care tatăl ei îl invoca pe Shakespeare cu fiecare ocazie.

— Uneori îmi vine greu să-mi ţin gura când vine vorba despre asta, mărturisi Tempest.

— Am observat tendinţa ta de a fi directă, spuse Emily diplomată. Eşti foarte fermă în privinţa părerilor tale pentru o persoană atât de tânără.

Tempest zâmbi.

— Vreţi să spuneţi încăpăţânată. Da, cred că aşa sunt.

— Se pare că este o trăsătură de familie.

— Aş zice că nu numai în familia mea.

Emily păru pe moment surprinsă, dar apoi începu să râdă.

— Este vina primului meu soţ pentru încăpăţânarea pe care ai remarcat-o la fiul meu…

— Nu mă gândeam la el, zise Tempest sfioasă, cumva lipsită de sinceritate. Mă gândeam la determinarea admirabilă pe care aţi dovedit-o conducând Compania Beauchamp.

— Dacă am fost hotărâtă, a fost întotdeauna pentru Andrew, insistă Emily.

Tempest îşi dori brusc să nu fi încurajat conversaţia în această direcţie. Mintea şi inima ei erau deja pline cu asta.

— A plecat de acasă, a fugit, la 17 ani, continuă Emily, cu o privire distantă, convins că nu ar putea merge pe urmele tatălui său vitreg şi hotărât să-şi răzbune tatăl. Se opri. Domnul Beauchamp ar fi trebuit, ar fi putut să-l oprească. În definitiv, corabia era a lui. Nici eu nu ştiam ce era mai bine. În final… l-am lăsat să plece, crezând că se va întoarce la mine.

— Şi a făcut-o.

— Cred că mă consideri incredibil de naivă să cred că va rămâne acum, doar pentru că îmi doresc eu asta.

— Cred că v-aţi dovedit incredibil de capabilă să-i determinaţi pe alţii să vă facă voia, spuse ea zâmbind iar discret, incapabilă să nege pe deplin afirmaţia lui Emily.

Nu era chiar naivitate, ci mai degrabă încredere în puterea dragostei de a schimba caracterul cuiva, dar Tempest nu-i putea împărtăşi credinţa.

— Ca să fiu sinceră pe deplin, a fost primul meu succes. Sunt mult mai obişnuită ca ceilalţi să nu îmi dea ascultare.

— Atunci probabil vă întrebaţi cum de m-aţi convins, spuse Tempest, încercând să îşi reţină un zâmbet autodepreciativ.

Trăsura se zdruncină din cauza unui şanţ adânc, iar Caliban mârâi nemulţumit atunci când genunchii celor două femei se loviră. Brusc plictisit de fortăreaţa lui din pătură, se ridică, o înlătură şi-şi puse botul pe genunchii ei, adulmecându-i mâna, cerşind atenţie.

Emily privi cu interes şi dădu uşor din cap.

— Nu, spuse ea în cele din urmă, iar Tempest simţi că, sub privirea ei, se îmbujorează. Cred că am o vagă idee asupra motivului.

*

— Caliban!

Andrew se opri, încercând să audă sunetul ghearelor în holul de la intrare. Neauzind nimic, coborî scările şi strigă iar. Unde dispăruse câinele?

Când, după ce căută în toată casa, nu găsi nimic, merse în grădina din spate şi strigă iar. Îl credea în stare pe William, care privise urât câinele încă de la sosirea lor, să-l lase pe Cal afară, în timpul celei mai reci nopţi a anului. Dacă va găsi câinele legat la grajduri, individul ar trebui să se considere norocos dacă nu-şi va petrece chiar el următoarea săptămână acolo.

— A plecat, domnule.

Andrew se întoarse să vadă cine vorbise. Caesar stătea în prag în spatele lui, tremurând.

— A plecat? Unde? Realizând brusc cât de înţepător era frigul, îl băgă pe băiat înăuntru, în bucătărie, acolo unde fură întâmpinaţi de un val de căldură. A fugit? Sau l-a luat cineva? întrebă el, privind personalul.

În afară de chipul lui William, pe feţele tuturor se citea alarma. Majordomul păru doar ofensat când fură întrerupţi.

— Domnişoara Tempest l-a luat. Am văzut totul de la fereastră, spuse Caesar, făcând semn spre geamul aburit care dădea spre grajduri.

— L-a *luat?*

— Ei bine, nu l-a *chemat* ea, se corectă Caesar, el pur şi simplu…

— A urmat-o, încheie Andrew printre dinţi, un sunet care îi trimise pe cei mai mulţi dintre servitori la treburile lor sau în căutarea unui loc în care să se ascundă. La dracu'!

— Domnule! strigă William, părând chiar mai afectat, de parcă ar fi fost posibil.

— Cheamă o birjă, ordonă Andrew.

William nu se mişcă, dar Caesar deveni atent, cu ochii negri sclipind.

— Mergeţi după el?

— Treburile Domniei Sale sunt în oraş, îi reaminti majordomul sardonic, făcându-l pe Andrew să se întrebe dacă testamentul tatălui său vitreg stipula o sinecură pentru individ sau dacă putea să-l trimită să-şi facă bagajele.

— Poate, William, dar în dimineaţa asta merg spre…

Hampstead, spuse el, numind primul loc care îi trecu prin minte, care nu era nici locul unde trebuia să fie, nici cel în care îşi dorea să fie.

— Hampstead, domnule?

— Da, confirmă Andrew, oarecum nehotărât. Oare ce-l determinase să spună asta?

Repetând ca pentru el destinaţia, de parcă nu ar fi vrut să o uite, Caesar plecă în căutarea unei birje.

În timp ce trăsura îl ducea departe de casă, Andrew realiză că nu avea o direcţie specifică în minte pe care să o dea birjarului. Când satul îi apăru în faţă, îi ceru acestuia să oprească şi hoinări până când găsi o grădină cu trandafiri, pe care Jeremiah Bewick încerca să o aranjeze, îmbrăcat doar în cămaşă, în ciuda frigului.

Dacă Bewick nu ar fi fost un chip atât de familiar, Andrew şi-ar fi imaginat că greşise adresa. Ideea că timonierul ursuz grădinărea mulţumit, sau cel puţin de bunăvoie, într-un sat bucolic îl amuza. Sau poate că ar fi făcut-o, cândva, demult. Acum însă, îl lovi pe Andrew cu aceeaşi forţă cu care îl lovise mama lui. Mereu i se păruse că dragostea cerea mari sacrificii şi că el era aşteptat să facă ceea ce nu îşi dorea, să fie bărbatul care nu ar fi putut fi niciodată. Poate totuşi că, atunci când iubeşti, unele dintre acele lucruri încetează să mai fie sacrificii. Poate că dragostea ajută oamenii să devină mai buni.

— Nu m-am aşteptat niciodată să te văd în pustietatea asta, spuse Bewick înainte ca Andrew să poată spune ceva. Puse foarfecele deoparte şi merse să deschidă poarta grădinii. Cu ce te pot ajuta?

Andrew nu-şi putea aminti vreun alt moment în care ceruse sfatul cuiva. Acum însă avea nevoie cu disperare de unul.

— Cred, spuse el, aplecându-şi capul pe sub spalierele din fier forjat, că este mai degrabă o întrebare pentru Beals.

— A, răspunse Bewick, părând uşor dezamăgit că i se refuza o scuză de a-şi abandona activitatea. Luă iar foarfecele şi gesticulă cu ele, în timp ce vorbea. Mergi prin

spate, atunci. Prima uşă pe dreapta. Geoff şi-a construit un laborator. Te sfătuiesc să baţi la uşă, mai întâi.

Imaginându-şi fiole fumegânde şi borcane cu specimene conservate, Andrew fu uşurat când bătu şi fu întâmpinat de Beals, purtând ochelari, îmbrăcat aşa cum o făcea mereu, ducând cu el nimic îngrijorător, cu excepţia unei cărţi groase. Poate că Bewick îl numise laborator, dar încăperea arăta precum o versiune mai mică şi mai anostă a bibliotecii tatălui său vitreg.

— Ce surpriză plăcută! Ce te aduce pe aici, căpitane?

Andrew nu îl corectă, ba se simţi aproape uşurat când auzi vechea formulă de adresare.

— Voiam… începu el, apoi se opri.

Cum să formuleze întrebarea?

Ştiuse că era nevoie să se ţină la distanţă de Tempest, cu orice preţ. Însă când trăsura plecase de dimineaţă, realizase că acei trei sute de kilometri, deşi o distanţă considerabilă, deveniseră brusc insuficienţi. Era destul de departe pentru a roade legătura dintre ei, dar nu într-atât încât să o rupă în două.

Oare tensiunea constantă pe care o simţea îi provoca probleme? Oare avea să-i smulgă inima din piept? Iar ea avusese chiar curajul să îi ia şi câinele…

— Voiam să văd cum v-aţi acomodat, tu şi cu Bewick, îi spuse Andrew. Mă bucur să văd că l-ai pus la treabă.

Beals zâmbi.

— Era timpul să luăm o pauză de la mare. După o vreme, te oboseşte, te schimbă, şi nu mereu în mai bine.

— D… da, recunoscu Andrew, ezitând. Oare era posibil ca Bewick să fi devenit atât de prudent? Deşi îmi spune că plănuieşte să plece pe *Colleen* din nou îndată ce va fi reparată.

— Vom vedea. Beals încuviinţă îngândurat. Uneori omul se mai răzgândeşte. De exemplu, Jeremiah mi-a spus că ai acceptat să preiei cârma Companiei Beauchamp, în loc să preiei cârma unei alte corăbii.

De la fereastră, se vedea cum timonierul vorbăreţ se întorsese la treabă. Andrew îl privi pe Bewick o clipă,

simţindu-se însă urmărit de Beals în permanenţă.

— Sunt sigur că a spus că acea grădină de trandafiri este pentru mine, continuă Beals. Ştiam însă că nu va suporta să stea degeaba, în plus, îmi dă mie ocazia să lucrez la articolul acela despre febra galbenă. Poate nu voi reuşi, căci sunt numai un medic pe vas, şi nici măcar medicii şi Societatea Regală nu i-au dat de cap. Intenţionez însă să depun tot efortul.

— Experienţa te va ajuta, insistă Andrew. De fapt, am venit aici să te consult tocmai datorită experienţei tale medicale.

— Atunci ia loc! spuse Beals, arătând spre un scaun care fusese deja tras în faţa unui foc plăcut.

În timp ce Andrew încerca să-şi găsească locul pe perna confortabilă, mirosul de tutun al lui Bewick se ridică din el, şi brusc se simţi ruşinat că dăduse buzna în sanctuarul celor doi bărbaţi, doar pentru că nu suporta să fie singur.

— Ce mai face băiatul, Caesar? întrebă Beals, aşezându-se în faţa lui.

— Bine, foarte bine. Aş vrea să-l pregătesc să-mi fie valet, dar cred că el este făcut pentru bucătărie, căci adesea îl găsesc acolo.

— Asta pentru că probabil este cea mai caldă încăpere din casă, spuse Beals râzând. Dar domnişoara Holderin? Presupun că este deja înapoi în drum spre Indiile de Vest?

Andrew bătu darabana pe mânerul scaunului, dar îşi dori să-şi fi reţinut acest gest care îl trăda.

— Şi ea este... bine. Ea şi mama au plecat chiar azi-dimineaţă spre Yorkshire, ca să-i facă o vizită de Crăciun bunicului domnişoarei Holderin.

— Oh? Beals se arătă mirat. Înţelesesem că-şi dorea să se întoarcă imediat acasă.

— Eu... adică, ea... noi...

— Nu-i nevoie să spui nimic. Beals râse şi-l opri, gesticulând cu mâna. În aceste circumstanţe, este o schimbare de planuri uşor de înţeles.

— Şi despre ce circumstanţe vorbim? izbucni Andrew.

— Pentru început, apropierea, răspunse Beals, imperturbabil.

Chiar dacă nu şi-a dorit să se afle aici, acum e aici şi probabil că nu va mai reveni prea curând. Unii oameni văd Crăciunul ca o perioadă pe care să o împărţi cu familia, în care să uite de probleme, lucruri de genul ăsta.

— Da, desigur, răspunse Andrew uşurat. Mă gândeam că te refereai la… Nu mai contează.

Rămaseră în tăcere câteva minute, până când Beals îşi drese vocea şi începu:

— Ziceai ceva de o problemă medicală? Sper că eşti bine.

— Destul de bine.

— Şi mama ta? Probabil că este foarte fericită că te-ai întors. Sper că n-a fost prea mult pentru inima ei.

— Pare destul de puternică, spuse Andrew, fără să realizeze că-şi dusese mâna la faţă, până când simţi răceala degetelor pe obraz. Deşi cred că e greu de spus… îşi întrerupse gândurile, ridică din umeri şi apoi reluă, aproape şoptit: „o condiţie delicată.”

Fraza atrase atenţia lui Beals. Îşi dădu jos ochelarii, curăţă lentilele de cămaşă, apoi şi-i puse la loc, ca şi cum o pată pe una dintre lentile îl împiedica să audă.

— Ai spus „o condiţie delicată”? Cred că nu te-am înţeles bine, căpitane. Sigur n-ai vrut să sugerezi că mama ta este…? Nu mai e o femeie tânără, să-mi fie cu iertare.

— Mama? Într-o condiţie…? Nu, Dumnezeule, omule! Vorbeam despre femei în general, căci sunt mai fragile şi mai predispuse la boli misterioase.

Beals păru să se chinuie să aleagă cel mai bun răspuns, apoi spuse:

— Păi… da. Cred că… e adevărat. Personal n-am avut prea multe paciente.

— Oh! Ca şi cum ar fi simţit fizic greutatea dezamăgirii, Andrew se cufundă în scaun. Nu, desigur că n-ai avut.

— Şi totuşi, spuse Beals, analizându-i poziţia corpului

cu o sprânceană ridicată, cred că ştiu suficient încât să pot răspunde câtorva întrebări simple, dacă te chinuie ceva, băiete. Dacă eşti îngrijorat în privinţa mamei tale sau... ei bine, sau a altei femeie din cercul tău de cunoscuţi.

Probabil ştia. Probabil că şi Bewick ştia. Probabil că tot echipajul de pe *Fair Colleen* ştia. Dacă nu ştiau, cu siguranţă bănuiau. Ar fi proşti să *nu* suspecteze – iar Andrew nu obişnuia să plece pe mare însoţit de proşti.

Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Cât de repede poţi fi sigur că o femeie este însărcinată? întrebă el când se opri în faţa ferestrei, părând că este interesat de arbuştii îmbrăcaţi în gheaţă.

Bewick dispăruse din grădină.

— Te îngrijorează... sora ta, nu? întrebă Beals.

Andrew se întoarse brusc.

— Soră? Nu am... începu el, apoi se opri. Cu siguranţă bărbatul ştia că nu are soră, şi fu nevoie de o singură privire pentru a i se confirma. Se priviră un lung moment, până când Andrew îi confirmă bolborosind: Da.

— Atunci grija ta este de înţeles. De înţeles. Acum, poate fi destul de greu să confirmi o sarcină. Atunci când fătul începe să se mişte, este un semn sigur, deşi unele femei vor spune că ele ştiau dinainte.

— Atunci când le întârzie menstruaţia.

Beals păru surprins că ştia asta.

— Şi acesta este unul dintre simptome, da.

— Deci, în câteva săptămâni, poate chiar într-o lună, o femeie îşi poate da seama...

Fără să vrea, ridică vocea. Căutând ceva care să-l distragă, luă un recipient de sticlă în care se aflau vreo şase ţânţari, îmbuibaţi cu sânge.

— Ar putea, răspunse Beals, calm ca de obicei, dar există şi alte cauze care i-ar putea întârzia menstruaţia. Oboseala, o alimentaţie deficitară, o boală...

— Rău de mare? întrebă el, uitând un moment de hotărârea de a fi discret.

— Dacă situaţia ar fi destul de severă, poate, recunoscu el. Asemănătoare celei cu care s-a confruntat

domnişoara Holderin, de exemplu…

— Cine a zis ceva de domnişoara Holderin?

— N-am insinuat nimic, băiete, spuse Beals liniştitor, dând din capul chel în timp ce luă cutia fragilă din mâinile lui Andrew şi o puse înapoi pe raft. Era numai un caz cunoscut, aş zice. Un punct de referinţă. În situaţia în care o tânără ar trece printr-o situaţie stresantă, o întrerupere scurtă a ciclului ei ar fi normală şi n-ar justifica o sarcină. Am răspuns întrebării tale?

Înainte ca Andrew să poată răspunde, uşa se deschise şi Bewick intră, aducând o tavă cu ceai şi purtând – Dumnezeule mare! – un şorţ. Privirea i-o întâlni pe a lui Andrew, dar niciunul dintre ei nu vorbi, ca şi cum ar fi stabilit deja înainte că nu era cazul să facă comentarii referitoare la viaţa casnică pe care, în mod neobişnuit, o ducea Bewick. Ceea ce, desigur, se şi întâmpla. După atâţia ani, Andrew îşi imaginase că-i cunoştea bine pe aceşti doi bărbaţi, că erau, ca şi el, rebeli şi haimanale. Aflaţi împreună într-o cameră confortabilă dintr-o căsuţă îmbrăcată în trandafiri din Hampstead, i se păru că aceste atribute nu li se mai potriveau. Poate niciodată nu li se potriviseră cu adevărat.

— Vrei o ceaşcă? îi oferi Beals, arătând spre scaunul de pe care se ridicase Andrew, cel care, evident, era ocupat de obicei de Jeremiah Bewick.

— Nu pot, răspunse el, îndreptându-se spre uşă în timp ce Bewick înainta în încăpere. V-am răpit deja prea mult timp.

— Şi are ceva de rezolvat, adăugă Bewick, aşezând tava zgomotos.

Andrew încuviinţă, absent, din cap. Presupusese că soarta îi fusese deja decisă, dar Beals îi dăduse un motiv să creadă că, în cele din urmă, poate Tempest nu-i purta în pântec copilul. Dacă nu avea să fie legat de ea, se gândi că nu ar mai fi necesar nici să fie legat de biroul din Mancing Lane.

— Momentan, cel puţin, spuse el, şi plecă.

În drum spre casă, cuvintele doctorului îi răsunară în

cap, provocându-i o stare de uşurare, îşi spuse sieşi, nu de regret.

Nu, cu siguranţă nu era regret.

Capitolul 16

Când ajunseră la Yorkshire, vremea se schimbase dramatic. Nu era mai rece, aşa cum i se spusese, ci mai caldă, suficient de caldă încât Emily îşi îndepărtă pătura de pe picioare, iar Tempest fu convinsă să îşi dea jos gluga, în timp ce zgomotul noroiului sub roţile trăsurii le umplea urechile. Hannah îşi abandonase de mult timp locul de lângă vizitiu şi intrase înăuntru, speranţele ei la o poveste de iubire fiind spulberate de stropii de noroi care se ridicau în urma copitelor cailor, pătându-i hainele, faţa şi părul.

Astfel, cele trei femeie stăteau îngrămădite în trăsură – alături de Caliban, foarte murdar, care reuşise să se desprindă din braţele lui Tempest la ultima oprire pentru a urmări pisica hangiului – în timp ce trăsura coti pe aleea îngustă care ducea către Crosslands Park.

Hannah, care se născuse la Londra, strâmbă din nas când văzu casa din piatră, pătrăţoasă, înconjurată de landă şi îi cedă locul lângă fereastră lui Tempest, care îşi imagina ce fel de viaţă dusese bunicul ei într-un loc ce părea complet lipsit de viaţă. Emily scrisese pentru a anunţa vizita, dar Tempest nu dorise să aştepte un răspuns, aşa că se întreba dacă măcar aveau să-l găsească acasă. Numai un fir de fum care ieşea din coşul şemineului mare indica faptul că acea casă era locuită.

Când roţile trăsurii scârţâiră pe pietriş şi se opriră în faţa porticului sprijinit de coloane, un valet se ivi pentru a-l ajuta pe vizitiu cu caii în timp ce un majordom îmbrăcat în negru deschise una dintre uşile duble şi le întâmpină, cu o plecăciune, în casă.

— Îl voi anunţa pe Sir Barton că aţi ajuns.

În timp ce acesta plecă să-şi ducă la îndeplinire

sarcina, un valet veni să le ia bagajele şi o cameristă o luă pe Hannah pentru a-i arăta camerele care le fuseseră oferite. Tempest abia observă că dispăruseră. Atenţia ei îi fusese distrasă de holul de la intrare, unde căuta vreun semn al bunicului ei. Numai atunci când Emily o atinse, făcându-i semn că majordomul se întorsese şi trebuiau să-l urmeze sus, realiză că acesta nu intenţiona să vină să le ureze bun venit.

Deşi bărbatul avea aceeaşi postură inabordabilă ca a lui Williams, precum şi expresia foarte serioasă, Tempest îndrăzni totuşi să-l întrebe:

— Este bunicul meu… bine?

— Sănătatea lui este aşa cum a fost mereu, răspunse majordomul înainte să se oprească la uşa de lemn, pe care o deschise prezentându-le: Domnişoara Holderin şi doamna Beauchamp.

Şi apoi plecă.

Tempest închise ochii şi se pregăti sufleteşte să vadă un bătrân posac, poate invalid, aşezat într-un fotoliu în faţa focului. Când prinse suficient curaj să arunce o privire prin cameră, realiză că avusese dreptate măcar într-o privinţă. Chiar se afla lângă şemineu. Deasupra atârna un portret în mărime naturală în ulei, baronetul îmbrăcat în tweed şi cu puşca pe umăr, înconjurat de o haită de ogari. Tabloul nu era recent, însă privind în jos, observă că lucrurile nu se schimbaseră prea mult.

Bunicul ei stătea în picioare, sprijinindu-şi braţul de poliţa şemineului elegant sculptat, deşi era evident că nu avea nevoie de sprijin, îi reamintea de timonierul-şef de pe *Fair Colleen.* Domnul Bewick, la fel de subţire, deşi poate mai puţin îmbătrânit, cu părul alb care cândva fusese roşcat.

Ca şi cum nu era obişnuit să aibă companie sau poate numai confuz, neştiind cum să salute aceşti oaspeţi, aşteptă până când Emily şi Tempest ajunseră în centrul camerei înainte să facă şi el câţiva paşi spre ele.

— Doamnă Beauchamp, spuse el cu o plecăciune, iar Emily îi răspunse pe măsură.

— Bunicule, spuse Tempest, întinzând mâinile spre el.

El ezită o clipă. În acest timp îi cercetă trăsăturile în lumina rece care pătrundea în încăpere prin nişte ferestre înalte.

— Semeni atât de mult cu Angela mea, şopti el, aproape ca pentru sine.

O clipă, ea îşi imagină că o va îmbrăţişa. Atunci când, în schimb, făcu un pas în spate, Tempest lăsă mâinile jos, stânjenită de gestul ei impulsiv.

— E ca şi cum Thomas Holderin n-a avut nicio contribuţie, adăugă el cu uşurare în voce, după ce o mai studie puţin. Cu excepţia, desigur, a numelui ridicol.

Tempest respiră în cele din urmă, simţindu-se uşor ameţită.

— Da, bunicule. Sunt Tempest, spuse ea, şi făcu o reverenţă.

— Sper că nu v-a luat prea tare prin surprindere sosirea noastră, spuse Emily, pentru a-i distrage atenţia.

— Nu, spuse el cu o expresie care dădea de înţeles neplăcerea. V-am primit scrisoarea, deşi am fost avertizat de intenţiile voastre de o scrisoare pe care am primit-o de la domnul Cary acum aproximativ o săptămână.

— Ţi-a scris Edward?

Bunicul ei o privi din nou deranjat, poate din cauza familiarităţii cu care vorbea despre un angajat.

— Da. Fără să-şi ia ochii de la ea, căută în buzunarul hainei şi scoase o hârtie împăturită. Scrisoarea lui includea şi asta. Pentru tine.

Tempest nu realizase că-i tremurau mâinile până când nu atinse hârtia, făcând-o să fluture. Oare degetele bunicului ei erau reci sau calde? Nu înaintase atât de mult încât să afle.

— Mulţumesc!

— Cât intenţionaţi să staţi?

Înainte să-i poată spune că ar putea pleca îndată ce trăsura ar fi gata, Caliban dădu buzna în încăpere, indiferent la strigătele majordomului şi strecurându-se cu uşurinţă printre braţele care încercaseră să-l oprească la

intrare. Cu labele şi burta pline de noroi, înconjură camera adulmecând pe alocuri, până când ajunse nu lângă Tempest, ci lângă bunicul ei. Oprindu-se în faţa bărbatului, se opri brusc, ridică o labă şi îl salută cu un lătrat ascuţit.

— Caliban! strigară la unison ea şi Emily.

Sir Barton păru mai degrabă curios decât deranjat.

— Cine este acest băiat de ispravă?

Se aplecă şi, ignorând murdăria, îi răspunse la salut apucându-l de labă. Deşi chipul lui era oarecum ascuns vederii, Tempest ar fi putut jura că zâmbea. Privind când la bătrân, când la câine, când la tabloul agăţat deasupra şemineului, uimirea făcu loc înţelegerii, poate şi puţin invidiei. Dacă sosirea ei ar fi fost întâmpinată la fel de călduros!

Emily, în schimb, văzu descoperirea neaşteptată a punctului slab al lui Sir Barton ca pe o oportunitate.

— Intenţionăm să rămânem şi de Crăciun, Sir Barton, spuse ea cu vocea muzicală. Dacă vi se pare potrivit. Nepoata dumneavoastră abia aşteaptă să vă cunoască.

— Sunteţi irlandeză, spuse el ridicându-şi privirea, fără să acorde atenţie cuvintelor ei, ci mai degrabă accentului cu care fuseseră pronunţate.

Tempest nu reuşi să-şi dea seama dacă în observaţia lui era şi o critică implicită. Emily încuviinţă din cap.

— Fiul doamnei Beauchamp a fost căpitanul corăbiei cu care am venit din Antigua, explică Tempest, sperând ca relaţia să i se pară potrivită şi să evite astfel orice întrebare stânjenitoare privitoare la însoţitoarea ei în timpul călătoriei.

Sir Barton reflectă la această informaţie înainte să îi răspundă lui Emily:

— Atunci presupun că îi sunt îndatorat, spuse el, ridicându-se în cele din urmă, deşi mâinile lui încă mângâiau urechile câinelui. Cred că doriţi să vă odihniţi după o călătorie lungă. Porter vă va conduce în camerele voastre.

Interpretând instrucţiunile lui drept dorinţa de a rămâne singur, Tempest se întoarse să plece. Urechile lui

Caliban simţiră mişcarea, iar ochii lui calzi, maronii, o urmară până la uşă, fără însă a se mişca. Când să păşească pragul, bunicul ei i se adresă iar, iar ea ezită, deşi nu se întoarse.

— Păstrăm programul de ţară, adăugă el, fără să pară că-şi cere scuze. Cina va fi servită la ora patru.

Dând din cap aprobator, Tempest o prinse pe Emily de braţ şi aproape că o târî prin uşă.

Porter, majordomul, aştepta afară şi le conduse în tăcere la etaj. Din uşă, Tempest aruncă o privire primei încăperi pe care le-o arătă. Zugrăvită într-un albastru delicat şi cu ornamente ivorii, camera lui Emily dădea spre faţa casei, spre aleea de pietriş flancată de copaci desfrunziţi care se întindeau până la drum. Hannah era deja acolo şi despacheta.

Când Porter indică spre o uşă în partea opusă a culoarului, Tempest ezită.

— Du-te, spuse Emily zâmbind. Ţi-ar prinde bine un moment singură pentru a-ţi citi scrisoarea.

Indică spre hârtia mototolită pe care Tempest uitase că o ţine în mână.

— Desigur, spuse Tempest minţind şi se întoarse pentru a-l urma pe majordom.

Porter deschise uşa unei camere oarecum mai mari decât cea care fusese oferită doamnei Beauchamp, decorată cu motive florale vesele, de violete, panseluţe gingaşe şi primule strălucitoare. Însă aerul rece din încăpere ameninţa înflorirea mugurilor. În ciuda faptului că focul fusese aprins, acest lucru fusese făcut mult prea recent pentru a reuşi să alunge frigul şi umezeala ce caracteriza spaţiile nelocuite.

Îndată ce rămase singură, se grăbi spre şemineu şi se aşeză în faţa lui, nu pe unul dintre fotoliile tapiţate atât de elegant cu damasc, ci chiar în faţa acestuia, râvnindu-i căldura.

Nu ar fi trebuit să vină. Această casă rece, acest bărbat rece… nu era nimic pentru ea aici. Amintirea mamei nu o ajută decât să îi reamintească de ura pe care bunicul o

purtase tatălui ei iubit. Cei douăzeci de ani de amărăciune nu îl făcuseră slab şi bolnav, aşa cum îşi imaginase ea. Nu făcuseră decât să îi împietrească şi mai mult sufletul.

Dorindu-şi să treacă de zăbrelele paravanului de fier al şemineului şi să se arunce în flăcări ca o salamandră, îşi strânse genunchii la piept şi auzi încă o dată foşnetul hârtiei pe care o ţinea în mână. Nu ştia dacă ar putea suporta să citească scrisoarea, dacă ar putea înghiţi scuza lui meschină pentru faptul că o trimisese în acest loc groaznic.

Spre surprinderea ei, scrisoarea era încă sigilată. Se părea că nici măcar curiozitatea nu înmuiase caracterul rezervat al bunicului. Lângă sigiliu era scris numele ei – „Domnişoara Holderin" – cu acelaşi scris clar cu care fuseseră scrise registrele de la Harper's Hill. Formalitatea lui o făcu să ezite. Când desfăcu însă pecetea de ceară şi despături o singură foaie plină cu cerneală, cuvintele de întâmpinare îi fură mult mai familiare.

Draga mea Tempest,

Dacă ai primit această scrisoare înseamnă că te afli la Crosslands Park, sub protecţia bunicului tău, aşa că îţi voi scrie cu o uşurare pe care încă nu o simt, dar ca şi cum ai fi deja în siguranţă.

Sper ca banditul de Corrvan să fi avut grijă de preţioasa încărcătură care i-a fost încredinţată.

Ştiu că nu pot aştepta, poate nici nu merit, iertarea ta pentru că n-am ţinut cont de dorinţele tale şi am aranjat să fii dusă departe. Şi totuşi, nu cred că am greşit pe deplin. Am făcut ceea ce am considerat că tatăl tău iubit ar fi dorit.

Două lacrimi fierbinţi i se prelinseră pe gene şi căzură pe hârtie, pătând cuvinte pe care încă nu le citise. Era ridicol, într-adevăr, să vorbească despre iertare. Dragul de Edward, era prea onorabil pentru a face ceva ce ar fi crezut că nu este cel mai bine. Desigur că avea să-l ierte. În cele din urmă. Iertarea însă nu avea să-i domolească furia. Va

trebui să se aştepte, desigur, să-i simtă furia atunci când se vor revedea.

Nu avea să păstreze furia, riscând să devină la fel de rece şi de insensibilă precum bunicul ei. Ştergându-şi lacrimile, reveni la scrisoare.

Crede-mă, prietena mea dragă, tu cea care îmi eşti mai mult decât o soră, că nu aş fi îndrăznit niciodată să te trimit departe dacă nu aş fi considerat că pericolul era real şi mult mai mare decât păreai tu capabilă să-ţi imaginezi. Din experienţă îţi spun că sunt convins că, exact în acest moment, pui la cale reîntoarcerea în Antigua. Te sfătuiesc să nu te pripeşti. Aflându-te în Anglia, sub observaţie, lordului Nathaniel îi va fi imposibil să te oblige să te măriţi, îi va fi imposibil să te deposedeze de moştenirea care trebuie să ajungă în mâinile tale grijulii, şi nu în ale altora.

În această privinţă, era chiar mai bine decât îşi putea imagina Edward. Iat-o în Yorkshire, teafără, dar oare nevătămată? Edward nici nu şi-ar putea imagina toate câte se întâmplaseră în călătoria pe care el o pusese la cale şi care acum îi ameninţă liniştea. Căldura de care vechiul ei prieten o privase trimiţând-o în această călătorie nu avea nimic de-a face cu schimbarea climei. Nu era însă corectă pe deplin. De când plecase din Antigua, în acele săptămâni, avusese parte de căldură, ceea ce nu făcuse decât să-i agraveze problemele. Fierbinţeala încă se aduna în locuri secrete şi îi înroşea obrajii de fiecare dată când se gândea la atingerea lui Andrew.

Acelei călduri interzise i se datora cea mai mare anxietate a ei. Cu fiecare zi ce trecea îi venea din ce în ce mai greu să ignore posibilitatea că ar putea fi însărcinată cu copilul lui Andrew. Ideea însă nu o înspăimânta atât cât ar fi trebuit. Dacă va fi nevoie, avea să găsească o modalitate de a se descurca şi fără soţ, chiar dacă asta ar fi însemnat că va trebui să inventeze unul care murise în drum înapoi spre Antigua. Numai un mariaj fals ar fi putut salva moştenirea care, aşa cum o avertizase Edward, trebuia să

ajungă în mâinile ei, şi nu în mâinile altora. Chiar şi Andrew reprezenta un risc. Nu se putea lega de un bărbat care, inevitabil, avea să fie iritat de gândul că fusese prins în capcană. Oricum ar fi fost, dacă era însărcinată, acea legătură avea să existe, în pofida dorinţelor lor.

O, ce prostesc să se gândească la viitor astfel! Cu sau fără copil, legătura era acolo, indiferent dacă nu ar fi trebuit şi, din această cauză, ea, care îşi trăise viaţa asigurând libertatea altora, nu avea să mai fie niciodată liberă.

Nu, cu siguranţă Edward *nu* ar fi de acord cu modul în care căpitanul manevrase încărcătura care îi fusese încredinţată. Înainte să reia lectura, Hannah intră din garderobă. Confuză, Tempest se ridică de pe podea, împături scrisoarea şi o ascunse pe biroul care se afla la câţiva paşi de şemineu.

— Înţeleg că este vremea să mă îmbrac pentru cină?

— Da, domnişoară, răspunse camerista. Numai că n-am ştiut ce rochie v-ar plăcea.

— Ce rochie? Tempest privi la rochia ei de călătorie, murdară de noroi şi plină de păr de câine. Nu pot purta asta. Asta înseamnă că nu-mi rămâne decât una.

— Nu v-a spus doamna Beauchamp, domnişoară? Veniţi să vedeţi!

Tempest o urmă pe Hannah în garderobă şi văzu o rochie din brocart stacojiu cu fir de aur care strălucea şi sclipea precum vinul într-un pahar de cristal. Cercetând-o de sus în jos, simţi ochii lui Hannah asupra ei, aşteptând să-i vadă reacţia. Fără îndoială, camerista se aşteptase la lacrimi de bucurie, însă Tempest simţi că mai avea puţin să plângă, dar de frustrare.

— Cea albastră, te rog.

Încercase să rostească totul cu indiferenţă, dar concizia nu făcea decât să-i marcheze răspunsul mai mult decât şi-ar fi dorit.

Hannah părea că ar fi vrut să o contrazică, dar reuşi să-şi reţină dezamăgirea şi o ajută să se spele şi să se îmbrace. Deşi Hannah îi aranjase părul scurt într-un fel oarecum mai elegant, coafura ei nu necesita multă atenţie,

aşa că Tempest era gata şi aştepta atunci când doamna Beauchamp veni să o ia la cină.

Se aşteptase ca Emily să-i ofere câteva sfaturi despre cum să se comporte cu bunicul ei sau să întrebe despre conţinutul scrisorii lui Edward. În schimb, îi spuse cu un zâmbet spăşit, neliniştit:

— Mă poţi ierta? Mă refer la rochie.

— N-ar fi trebuit să faceţi asta, o mustră Tempest. Dacă ar fi avut chiar şi cea mai mică idee despre planul lui Emily, nu ar fi acceptat niciodată o astfel de cheltuială şi nu şi-ar fi permis un astfel de răsfăţ. Când Emily se întristă, inima lui Tempest se întristă şi ea. Aceasta ar fi trebuit să fie o lecţie despre implacabilitate. Dar este adorabilă, şopti ea şi îşi luă prietena de mână.

Merseră împreună în sufragerie şi se opriră aşteptând ca valetul să le deschidă uşa. Puteau auzi înăuntru vocea lui Sir Barton, dar nu realizară imediat cu cine vorbea. Nu era un servitor, iar bunicul ei nu părea genul care să-şi petreacă timpul cu vecinii. Atunci oare cine li se alăturase? La început, gândul că la cină s-ar afla şi un străin o enervă dar, la urma urmelor, nu era chiar bunicul ei un străin pentru ea? Poate o a patra persoană ar putea ajuta conversaţia să curgă.

Strângând-o pe Emily de braţ şi cu un zâmbet forţat, trecu pragul, căutându-şi cu privirea bunicul. Camera era spaţioasă, solemnă, cu draperii de culoarea bronzului, cu candelabre strălucitoare şi o masă la care puteau încăpea douăzeci de persoane. Îl găsi la capătul unei mese lungi, de mahon lustruit, aşezat lângă un bufet, oferind oaspetelui un vin roşu ca sângele. Când urmări cu privirea cui îi era destinat paharul, simţi cum i se înmoaie picioarele.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Holderin? şopti Emily, susţinând-o de talie.

Tempest se îndreptă şi clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge imaginea. Cu siguranţă, ochii îi jucau feste. Oboseala. Sau poate strălucirea falsă a lumânărilor.

Fiindcă de acolo i se părea că lordul Nathaniel Delamere se întorsese din morţi.

*

Dacă totul mersese conform planului, ar fi trebuit să ajungă deja în Yorkshire. Chiar în acest moment, Tempest probabil se afla în braţele primitoare ale bunicului ei, revenind asupra deciziei de a fugi cu prima ocazie. Poate chiar acum, miracolul promis de mama lui începuse să prindă contur...

Bum!

Farrow trânti pe masă încă un teanc de registre, făcând ca maldărul deja instabil să se transforme, curând, într-o avalanşă. Andrew îl privi mirat.

— Doamna Beauchamp chiar le-a citit pe toate înainte să discute cu Milligan despre proiectul docurilor pentru Indiile de Vest?

— Nu pe toate o dată, domnule, îi explică Farrow nemulţumit, făcându-l pe Andrew să se întrebe dacă nu cumva acesta şi William era cumva rude. A avut la dispoziţie câţiva ani să se familiarizeze cu conţinutul lor.

— Ah!

Alegând un volum la întâmplare, Andrew începu să îl răsfoiască. Fiecare registru era un capitol dintr-o saga nesfârşită despre profit şi pierderi, şi adevărul era că povestea îl interesa mai mult decât şi-ar fi imaginat. Deja cercetase hărţile, mersese la locul sugerat într-o dimineaţă ceţoasă şi citise propunerea pe care Milligan o făcuse comitetului. Argumentul în favoarea noilor docuri era clar şi convingător, dar, ca şi mama lui, Andrew simţea că ceva era putred. Dacă planul avea să eşueze, investitorii precum Compania Beauchamp riscau să piardă mai mult decât câştigau. Cu sprijinul public pentru proiect însă, riscul putea fi împărţit cu toţi cei care puteau beneficia de un acces mai mare la produsele aduse din toate colţurile lumii şi care reprezentau motorul economiei britanice.

În timp ce încerca să găsească o modalitate de a dobândi un astfel de sprijin, auzi agitaţie în celălalt birou. Într-o clipă, uşa fu blocată pe Frederick Clarkson, cu

postura lui impozantă, amiral al Flotei Regale.

— Ei bine, asta n-am crezut că voi vedea vreodată, bubui Clarkson râzând cu vocea lui baritonală, înaintând pentru a strânge mâna lui Andrew.

— Mulţi oameni nu s-au aşteptat la asta, recunoscu Andrew. Şi aici mă includ şi pe mine.

Brusc stânjenit de dezordinea din faţa lui şi simţind nevoia să îşi distragă atenţia, începu să aranjeze registrele. Farrow intră şi începu imediat să susţină eforturile slabe ale lui Andrew, folosind o altă schemă organizatorică.

— Ce sunt toate astea? întrebă Clarkson, atras de maldărul de hârtii.

— Comercianţii din Indiile de Vest intenţionează să construiască un doc nou pentru vasele care vin din Caraibe. Analizam avantajele şi dezavantajele unui astfel de plan.

— Ei bine, eşti potrivit pentru această sarcină, aş zice. Unii dintre indivizii ăia n-au pus niciodată piciorul pe un vas comercial, şi pot paria pe asta. Tu, în schimb, ai făcut chiar mai mult.

— Da, recunoscu Andrew absent.

— Tu le vei putea spune cu exactitate ce se potriveşte pentru corăbiile lor şi ce nu, şi care ar putea fi riscul real. Ei sunt prea obişnuiţi să aibă de-a face cu hârţoage, şi mai puţin cu oameni, spuse el, ducându-şi mâinile la spate şi legănându-se, uşor, pe călcâie. Desigur, cei mai mulţi sunt proprietari, plantatori. Motivaţia lor ar putea fi uşor diferită de a ta. Ar fi ideal ca unele dintre aventurile tale să te fi ajutat să-ţi faci nişte relaţii pe insule, nişte aranjamente care ar putea determina un supraveghetor sau un administrator să facă afaceri doar cu Beauchamp. Atunci ceilalţi vor da înapoi şi vor învăţa de la tine.

Andrew se gândi imediat la Tempest. Încercă, dar nu reuşi să se imagineze fiind numai parteneri de afaceri, şi nici pe Cary ca fiind de acord cu genul de contract pe care îl propunea Clarkson.

Odată ce mintea lui începu să se gândească la ea, acum îi venea greu să îşi distragă atenţia spre altceva. I-ar plăcea să fie martorul triumfului ei la Harper’s Hill. I-ar

plăcea, măcar o dată, să o mai vadă în mediul ei natural, să îi vadă cârlionţii roşcaţi sub soarele caraibian, să miroasă parfumul de iasomie din aer pe pielea ei.

Oare dacă îşi făcea datoria faţă de Compania Beauchamp putea să aibă o scuză de a menţine anumite legături cu ea după ce se va întoarce în Antigua? Şi dacă ar fi putut, oare ar fi trebuit să facă asta?

— M-am gândit mult la comerţul cu sclavi în ultima vreme, spuse el după o clipă. Sau, mai degrabă, la abolirea lui. Crezi că se va întâmpla?

Se bucurase să descopere, cercetând registrele, că etica lui Daniel ţinuse Compania Beauchamp departe de acest tip de comerţ, în ciuda faptului că era profitabil.

Clarkson îşi scărpină maxilarul şi se gândi un moment la acest aspect.

— Ar fi al dracului de greu de controlat şi, fără îndoială, îmi va ţine băieţii ocupaţi. Iar Wilberforce[1] a fost învins, şi nu numai o dată.

Andrew încuviinţă din cap, fără tragere de inimă. Grupul de interese în Indiile de west, faţă de care se opunea acum, se dovedise foarte puternic, în timp ce parlamentul se dovedise în mod regretabil slab, în ciuda eforturilor susţinătorilor dârji ai aboliţionismului, precum William Wilberforce.

— Opinia lui nu este însă de neglijat, adăugă amiralul. Cred că într-o zi se va întâmpla.

— Asta va schimba totul, interveni Farrow, cu oarecare panică în voce.

— Aşa e, recunoscu Andrew. Aşa este. Ei bine, dar presupun că n-ai venit să discutăm despre afaceri, îi zise amiralului, ridicându-se. Ce te aduce pe aici? îşi întrebă el oaspetele neaşteptat în timp ce se îndepărtă de birou, lăsând munca pe seama lui Farrow.

— Voiam numai să aflu dacă zvonurile sunt adevărate, răspunse Clarkson, bătându-l pe Andrew pe umăr aşa cum o făcea atunci când acesta era doar un copil,

---

1 William Wilberforce (1759 -1833), politician şi filantrop britanic, liderul mişcării pentru abolirea comerţului cu sclavi (n.red.)

deşi acum trebui să se întindă puţin.

Lui Andrew îi stătu pe limbă să-l avertizeze să nu îşi facă mari speranţe, vrând să îi explice că aranjamentul era numai temporar, dar zâmbetul larg de pe chipul bărbatului care fusese cel mai bun prieten al tatălui său vitreg îl opri. Apoi, chipul lui Clarkson se înăspri.

— Ce păcat că Daniel nu-i aici să te vadă!

— Mare păcat!

— Nu că n-ar fi fost mândru de tine, insistă Clarkson. „Băiatul meu curajos”, obişnuia să spună. Ţi-a înţeles dorinţa de a vedea lumea. Desigur, căci şi el o avusese.

Surprins, Andrew nu putu răspunde.

— Când eram tineri, la şcoală, rememoră Clarkson, eu şi Daniel aveam planuri mari de a intra împreună în marină. Desigur, viitorul meu era deja decis, dar el era sigur că marea era şi în sângele lui.

Ba chiar îi ceruse tatălui său să-i cumpere un drapel de regiment. În cele din urmă, mama lui i-a interzis. Zicea că e prea riscant. În vocea lui se putea simţi regretul. Desigur, n-o poţi învinui, recunoscu el, încercând să înlăture dezamăgirea de odinioară. Asta e datoria unei mame, să-şi facă griji.

Această mărturisire îl tulburase pe Andrew. Oare Daniel împărtăşise dorul de ducă al tatălui său, fără însă să-i cadă în ispită? Era oare posibil ca, sub comportamentul lui rezervat, să se fi aflat o latură pe care, altfel, Andrew ar fi recunoscut-o imediat, ca şi cum s-ar fi privit în oglindă?

— Ar fi putut pleca oricum, sublinie el, atunci când răspunsurile la întrebările sale interioare părură inconfortabile.

— Nu, obiectă Clarkson. În schimb, a pus bazele Companiei de Transporturi Beauchamp. În orice permisie la ţărm aveam, ştiam că-l voi găsi aici, privind peretele cu o sclipire în ochi, spuse el arătând spre harta lumii ce acoperea un perete al biroului, plină de piuneze roşii, albastre şi verzi care marcau ruta fiecărui vas Beauchamp. Privea fiecare corabie care pleca, fiecare corabie care se întorcea, îngrijorându-se pentru cele care nu o mai făceau.

— Precum *Colleen?* întrebă Andrew, simţind un nod în gât.

— De exemplu. Din fericire, Clarkson nu-şi dezlipi ochii de la hartă. Am auzit c-a fost zdruncinată puţin în timpul ultimei călătorii. Se zice c-a fost o furtună urâtă.

— Da.

Un marinar putea înţelege răspunsul lui taciturn.

Într-adevăr, acest singur cuvânt păru să-i spună mai multe amiralului decât ar fi făcut-o o descriere detaliată.

— Ei bine, i-ai supravieţuit, zise el relaxat, după o vreme. Altul i-ar fi interpretat tonul drept indiferent. Face parte din legenda ta acum.

Andrew putea să jure că auzise urechile lui Farrow ciulindu-se interesate.

— Te rog, lasă registrele, spuse el, arătând spre uşă şi indicând administratorului să plece. Deşi evident dezamăgit, Farrow salută şi plecă, închizând uşa în urmă. Reputaţia nu m-a precedat în acest birou, spuse Andrew, întorcându-se spre Clarkson, şi aş prefera să rămână aşa.

— Nu înţeleg de ce, replică Clarkson, refuzând invitaţia lui Andrew de a se aşeza, preferând să rămână ridicat, cu picioarele depărtate, ca un marinar, o poziţie pe care, de ani întregi, o prefera în detrimentul scaunului. E suficient numai să-mi spui, iar eu mă voi asigura că Maiestatea Sa va afla despre ajutorul pe care l-ai dat pentru a doborî acei piraţi din Caraibe. Dacă nu ne-ai fi spus despre corăbiile şi planurile lor, gândeşte-te câte vase comerciale ar fi fost pierdute! Gândeşte-te la riscurile de care i-ai scutit pe oamenii mei spunându-ne ceea ce-ai văzut! După ce dădu scurt din cap, îl privi şi adăugă încurajator: Ai putea fi făcut cavaler, să ştii!

Andrew pufni.

— Mă îndoiesc că regelui i-ar plăcea să audă un nume irlandez precedat de „Sir”. În plus, ştii că motivele mele nu erau chiar dezinteresate. Tot ce mi-am dorit a fost să-l găsesc pe Stratton.

— Dacă asta ar fi fost adevărat, nu te-ai mai fi obosit niciodată cu celelalte.

Andrew se blocă. Nu gândise niciodată lucrurile din această perspectivă. Descoperirile fuseseră întâmplătoare, iar deconspirarea lor nu presupusese decât să arunce vreo două vorbe în urechile potrivite în nişte cârciumi de pe docuri sau pe nişte alei lăturalnice. De cele mai multe ori, zvonurile nici măcar nu fuseseră spuse personal de Andrew. Era un mister cum descoperiseră că el fusese informatorul. Numai Jeremiah Bewick ştia asta, dar buzele lui erau pecetluite…

— Să-l ia dracu'! rosti Andrew printre dinţi.

Clarkson tratã înjurătura cu indiferenţă sau poate că nici nu o auzise, căci continuă ca şi cum nu ar fi fost întrerupt:

— Păcat că n-ai reuşit!

— Ce zici? tresări Andrew, revenind la conversaţie. Stratton e mort, insistă el. *Justice* s-a scufundat în timpul furtunii. Am văzut cu ochii mei.

Amiralul îşi strânse buzele şi îi oferi o privire compătimitoare.

— Aşa e. Dar *Vernon* i-a salvat pe câţiva de la înec. I-a găsit plutind pe un scondru. Erau pe jumătate morţi, dar nu de tot.

— Şi vreunul dintre ei era Stratton? întrebă Andrew, păşind neliniştit spre uşă.

Cumva, postura rigidă a amiralului Clarkson fu înlocuită de un soi de timiditate. Ridică din umeri.

— Nu ştiu sigur, dar având în vedere descrierea pe care am auzit-o, bătrânul Lazăr a mai înviat o dată. Desigur, s-a prezentat cu un nume fals, iar băieţii de pe *Vernon* nu l-au recunoscut. Când au debarcat în Portsmouth, a dispărut.

— Când?

— În urmă cu o săptămână.

Andrew simţi un gol în stomac. Era furie? Sau poate frică? Erau, cu siguranţă, amândouă.

— Ar putea fi oriunde acum.

— Ar putea, recunoscu Clarkson. Dar am o teorie.

— Şi anume?

— Ce anume te-a adus aici cu adevărat? întrebă bărbatul arătând spre masa plină.

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Andrew şi avu nevoie de toată forţa de care era capabil pentru a nu-l ţintui pe amiral de perete ca să-l readucă la subiect.

— Probleme de familie, spuse el când reuşi să se controleze astfel încât să rostească aceste cuvinte.

„Iubirea”, îi şoptea conştiinţa.

În ultimele săptămâni învăţase câte ceva despre datorie. Venise aici pentru tatăl lui vitreg, pentru mama lui, pentru a vedea singur dacă era capabil să facă asta.

Pentru Tempest.

— Exact aşa, admise Clarkson. De obicei e ceva care îl readuce acasă pe un bărbat după atâta vreme. O soţie. Un copil. Ceva îl aduce pe bărbat înapoi la origini.

— Vrei să spui că Stratton are pe undeva o familie?

Cumva, Andrew şi-l imaginase mereu ieşind din adâncuri noroioase, precum o bestie mitică a mării.

— Are, insistă amiralul. Sau cel puţin a avut. În Hull.

— Hull. În Yorkshire.

— Nu ştiu de altul.

— Farrow!

Strigătul îl alarmă pe Clarkson.

— Doar nu te gândeşti să mergi după el.

— Nu!

— Bine, bine, spuse el, vizibil uşurat. Este numai o teorie. Poate te va face să-ţi pierzi timpul. Şi, după câte se pare, este nevoie de tine aici.

Probabil că Farrow aştepta chiar lângă uşă, căci intră înainte ca amiralul să fi terminat de vorbit.

— Da, domnule!

— Cheamă o birjă şi trimite un mesaj lui Milligan şi spune-i că a intervenit ceva. Mă voi întâlni cu el când mă întorc. Tonul lui Andrew probabil că îi dădu de înţeles că era ceva serios. Farrow nu păru să se împotrivească, ci se întoarse imediat şi trimise un funcţionar în stradă, să oprească o birjă.

— Stai puţin, îl preveni Clarkson. Doar ce mi-ai spus

că nu te gândeşti să mergi după el.

— Nu mă *gândesc,* spuse Andrew, trăgându-şi pe el haina. O fac direct.

— Gândeşte-te bine, băiete, îl rugă amiralul. Daniel Beauchamp…

— Aici nu-i vorba de Daniel, îl întrerupse Andrew. Sau de tatăl meu, adăugă el înainte să o facă Clarkson. Este vorba despre mine. Acum, domnule, te rog să mă ierţi, spuse el, şi ieşi fără să aştepte un răspuns.

Şi totuşi, simţi în decizia lui o urmă de ezitare.

„Yorkshire”, se gândi el în timp ce se aruncă pe bancheta roasă a birjei. „De ce trebuia să fie Yorkshire?”

Capitolul 17

Din capătul celălalt al sălii de mese, lordul Nathaniel o studia. Când o salută, ea renunţă la sprijinul lui Emily şi îi răspunse cu o reverenţă. Deşi nu îşi revenise din şoc, nu avea nicio intenţie să îi arate asta. Niciodată nu leşinase şi nu intenţiona să o facă acum.

Traversă încet încăperea împreună cu Emily şi se opriră în faţa lor.

— Bună seara, bunicule!

— Lord Nathaniel a ajuns abia ieri, explică el. Când i-am spus că urmează să vii, a insistat să nu-ţi spun nimic. E o surpriză plăcută să avem cu noi un vechi prieten de familie, nu?

— E o surpriză, răspunse Tempest cu un zâmbet subţire.

Acum, că se afla la doar câţiva paşi de ea, realiză că, deşi supravieţuise într-adevăr furtunii, nu scăpase neafectat. Rana de pe faţă, destul de adâncă, încă nu se vindecase şi, când făcu un pas înainte, se mişcă cu greu, şchiopătând uşor.

— Sper că nu ţi-ai făcut griji, spuse lordul Nathaniel.

— Deloc.

— Nu mă vei prezenta însoţitoarei tale?

Brusc, îşi dori să nu-i fi mărturisit bunicului ei identitatea doamnei Beauchamp. Ultima persoană pe care dorea să o implice în această conversaţie era căpitanul lui *Fair Colleen.*

— Desigur. Aceasta este doamna Emily Beauchamp. Doamnă Beauchamp, vi-l prezint pe lordul Nathaniel Delamere.

— O plăcere, domnule, spuse Emily cu o reverenţă.

— *Beauchamp,* repetă lordul Nathaniel. Vreo legătură cu familia Beauchamp din Shropshire?

— Răposatul meu soţ a fost fratele lordului Andrew.

Lordul Nathaniel dădu din cap, aprobator, iar Tempest răsuflă uşurată. Apoi întrebă:

— De unde o cunoaşteţi pe domnişoara Holderin?

— Ei bine… începu Emily.

— Poate vei recunoaşte numele Beauchamp şi datorită companiei navale cu acelaşi nume, vorbi Tempest peste ea. Am venit din Antigua pe o corabie Beauchamp.

— Da, ştiu. Vestea plecării tale s-a răspândit repede prin Portul Englez.

Nimeni din încăpere nu-l cunoştea suficient de bine pe lordul Delamere pentru a recunoaşte că acea căldură din ochii şi din vocea lui nu era altceva decât furie. Nimeni în afară de Tempest. Se forţă să se apropie un pas de el.

— N-am ştiu că aveai de asemenea planuri de călătorie, spuse ea. Sper că n-ai făcut asta din cauza mea. După cum vezi, am fost mereu în siguranţă.

El îşi încleştă nervos maxilarul.

— Erai în siguranţă şi în Antigua.

— Aici trebuie să te contrazic, zise Sir Barton. Un loc nesănătos şi corupt, nepotrivit pentru o tânără domnişoară.

„De unde ştii tu?” vru ea să obiecteze. Emily însă interveni:

— Aţi fost în Indiile de Vest, Sir Barton? întrebă ea cu o voce delicată, muzicală şi înşelător de blândă. Am avut impresia că n-aţi fost.

— Ei bine, eu…

— Susţin părerea lui Sir Barton, spuse Lord Nathaniel. Ce uşurare şi ce binecuvântare să mă aflu din nou pe pământ englezesc!

— Pare că intenţionezi să rămâi, spuse Tempest, fără să-şi poată ascunde speranţa din voce.

Înainte să poată răspunde, Porter anunţă că cina era servită. Lordul Nathaniel îi oferi braţul, iar ea nu avu altă opţiune decât să îl accepte. Bunicul ei o escortă pe doamna Beauchamp până la scaunul din dreapta lui, în timp ce lordul Nathaniel o conduse pe Tempest la celălalt capăt al mesei. Realiză că avea să stea în faţa bunicului ei, despărţită de doamna Beauchamp de vreo şase scaune. Lordul Nathaniel se aşeză lângă Tempest, poziţionat perfect pentru o conversaţie intimă.

Printre scârţâitul scaunelor şi mişcarea servitorilor, îi şopti:

— Intenţionez să nu mă dezlipesc de tine, draga mea. Dar cred că ştii asta deja.

Se întinse să o ia de mână, dar ea şi-o trase, sub pretextul că voia să ridice un pahar.

În scrisoarea lui, Edward insistase că ea va fi în siguranţă în Anglia, unde puterea lordului Nathaniel va fi slăbită de reguli şi de obiceiuri mai puţin coruptibile. Poate că era adevărat. Nu exista însă nicio îndoială că nu era în siguranţă aici, indiferent ce susţinuse lordul Mansfield. Ce greşeală teribilă făcuse venind la Yorkshire! Ce greşeală făcuse permiţând unui lucru atât de iraţional precum sentimentul să-i influenţeze alegerile!

— Ţi-a plăcut camera? strigă bunicul ei de la celălalt capăt al mesei.

— Da, mulţumesc!

— A aparţinut mamei tale iubite pe când era copilă, explică el. I se potrivea, atât de strălucitoare şi de veselă.

— Aşa era, recunoscu lordul Nathaniel. Un înger!

— Aşa o şi chema, îţi aminteşti? Angela.

— Îmi amintesc.

În vocea lordului Nathaniel era un soi de nostalgie pe care nu credea că o mai auzise vreodată. O, îl auzise

vorbind despre mama ei de nenumărate ori, de cele mai multe ori pentru a o convinge să-şi revizuiască comportamentul. Mereu se simţise geloasă de câte ori auzea numele ei pe buzele lui. Numai un Dumnezeu nedrept ar priva un copil de a-şi cunoaşte mama, dar i-ar oferi acest privilegiu unui astfel de om.

Ceva din modul în care vorbise acum sugera un alt fel de intimitate. Tempest crezuse mereu că aceştia se cunoscuseră în Antigua, prin tatăl ei, după căsătoria părinţilor ei. Oare era posibil ca lordul Nathaniel să o fi cunoscut aici, pe când era Angela Harper?

O relaţie mai lungă ar fi explicat decizia lui de a veni mai întâi la Yorkshire în loc să o caute pe Tempest în altă parte.

— Ce ne puteţi spune despre festivităţile de Crăciun din zonă, Sir Barton? întrebă Emily.

Tempest o privi cu recunoştinţă pentru încercarea de a devia conversaţia, deşi subiectul nu o entuziasma, căci nu făcea decât să-i amintească faptul că trebuia să rămână acolo pe perioada sărbătorilor. Acele câteva zile vor părea o eternitate.

— Festivităţi? Îmi pare rău să vă spun că nu există, doamnă Beauchamp. Zona este liniştită şi familiile de aici, puţine.

— Am fost surprinsă să constat cât de izolat este Crosslands atunci când am venit, mărturisi Emily. Nu-i foarte potrivit pentru festivităţi de Crăciun, dar cu o trăsură sau două, sau poate chiar cu sania, oamenii ar putea…

Discursul îi fu întrerupt de lordul Nathaniel care îşi drese vocea.

— Oare la ţară oamenii sunt preocupaţi de astfel de frivolităţi? întrebă el cu dispreţ. Sunt convins că gazda noastră nu e interesată să fie asaltată de o hoardă de străini, care să cânte fals şi să ceară un bol de punci pentru deranj.

— Ei bine, o petrecere liniştită în familie este adesea plăcută, replică Emily, doar vag descurajată. Când să decorăm casa?

— Să decorăm? exclamă Sir Barton. Casa?

— Cu ghirlande? Cu brad, globuri şi altele?

Cu fiecare sugestie, bunicul ei părea şi mai uluit, ca şi cum Emily vorbea o limbă străină, iar el credea că spune blasfemii.

— Iertaţi-mă, domnule, spuse ea. Mi-am imaginat numai că veţi dori să-i arătaţi domnişoarei Holderin puţin din veselia sărbătorii. Este primul ei Crăciun englezesc.

— Dar să sperăm că nu va fi ultimul, spuse lordul Nathaniel.

Tempest îşi stăpâni un fior de neplăcere, dar bunicul ei încuviinţă din cap, vocea lordului Nathaniel atrăgându-i atenţia. Privi cu ochii mijiţi de-a lungul mesei, ca şi cum ar fi vrut să-i vadă mai bine pe cei doi.

— Ştii, de la distanţa asta, aş putea aproape să cred că o dorinţă veche de 25 de ani s-a îndeplinit în cele din urmă.

Doamna Beauchamp redobândi atenţia bunicului ei cu noi sugestii despre cum ar putea impregna Crosslands Park cu spiritul Crăciunului. Distrasă, Tempest prinse numai o parte din conversaţie, dar poziţia corpului lui Sir Barton sugera că iniţiativa lui Emily îl copleşea.

— Pari miratã, draga mea, rosti încet lordul Nathaniel, astfel încât numai Tempest să îl poată auzi.

— Ce-a vrut să spună cu asta bunicul meu? Ce dorinţă?

— Oare tatăl tău prea bun nu ţi-a spus niciodată? întrebă el sarcastic. Presupun că n-ar trebui să fiu surprins. Nu era chiar amintirea lui preferată, deşi repulsia pentru adevăr nu făcea situaţia mai puţin reală. Ochii lui întunecoşi erau triumfători. Eu şi mama ta dragă eram logodiţi când l-a întâlnit pe magazinerul de Thomas Holderin şi a decis să fugă cu el.

— Logodiţi?

— Cu binecuvântarea lui Sir Barton Harper. Cred că abia aştepta să-i spun fiicei lui „doamna mea”.

În ciuda mărturisirii îngrozitoare a lordului Nathaniel, Tempest se străduia să-şi păstreze calmul. Trecutul era

trecut, iar dorinţele lui Sir Barton pentru fiica lui nu trebuiau să îi afecteze viitorul. Şi totuşi, nu putea mânca şi bea.

Când ultima farfurie fu luată, se ridică înainte ca valetul să poată veni să o ajute cu scaunul. Emily se ridică şi ea.

— Scuză-ne, bunicule! Vă vom lăsa acum, spuse ea, şi plecă.

Nu se retrase însă în salonul de ceai, ci urcă scările precaută. Odată ajunsă în dormitor, în dormitorul mamei ei, privi în jur la decorul primăvăratic şi încercă să invoce o amintire, ceva din spiritul femeii. Ceea ce era o cameră frumoasă, dar cu nimic ieşită din comun, plină cu flori pe care Tempest le văzuse numai în cărţi, brusc îi trezi interesul. Încercă să şi-o imagineze pe mama ei înconjurată de căldura şi culorile unei veri eterne, antidot pentru lumea rece şi gri în care de fapt trăia. Oare mama ei îşi *dorise* să se mărite cu lordul Nathaniel? Sau pur şi simplu cedase în faţa dorinţelor tatălui ei până când şansa unei veri eterne devenise realitate?

— V-aţi întors atât de repede, domnişoară? întrebă Hannah, venind din garderobă.

Caliban o urmă, proaspăt spălat. Uşor încruntată, Hannah îl alungă spre foc, unde se scutură din cap până în picioare, înainte să se ghemuiască pentru a-şi usca blana.

— Călătoria m-a obosit mai mult decât am realizat, spuse Tempest. Cred că mă voi retrage. Sunt convinsă că un somn bun mă va repune pe picioare.

— Da, domnişoară.

Hannah abia începuse să o ajute să-şi dea jos rochia când Emily bătu la uşă şi intră fără să aştepte să fie invitată. Pentru prima dată, Tempest realiză că nu avea încuietoare.

— Eşti bine, dragă?

— Este doar epuizată, doamnă, răspunse Hannah în locul ei, dar Tempest ştia că răspunsul nu avea să o satisfacă pe doamna Beauchamp.

— Mi-e teamă că ţi-am provocat neplăceri. Am insistat atât de mult să faci călătoria asta…

— Nu, spuse Tempest, deşi nu era sinceră pe deplin.

— Iartă-mă, dar individul acesta, lordul Nathaniel… Se opri nehotărâtă. Fiul meu mi-a vorbit despre un pretendent insistent care te-a forţat să fugi. Mi-e teamă că acesta este bărbatul respectiv.

Dând din cap, confirmă suspiciunea lui Emily.

— Lordul Nathaniel Delamere a fost foarte hotărât să se însoare cu mine – motivul pentru care s-a crezut că ar trebui să fug din Antigua. Dar dacă era după mine, aş fi rămas. Lordul Nathaniel este rău, dar nu mă sperie.

— Dacă era după tine, repetă cu prudenţă Emily. Mi se pare că sună a constrângere. Andrew, fiul meu, a avut ceva de-a face cu plecarea ta împotriva voinţei tale?

Tempest vru să răspundă, dar apoi o privi pe Hannah, care fredona în timp ce se ocupa de rochia lui Tempest, pe care o peria şi o aranja pe umeraş, astfel încât nu era atentă la conversaţie.

— Nu chiar, spuse ea, şi îi povesti pe scurt cum ajunsese la bordul lui *Fair Colleen.* Deci n-a fost vorba despre o răpire propriu-zisă. Pe chipul lui Emily văzu uşurarea. Aţi fi zis că e capabil de asta?

Emily ezită.

— Cândva, n-aş fi crezut. După atâţia ani însă, nu mai pot fi sigură.

— Dumnezeule, domnişoară, exclamă Hannah, atrăgându-i atenţia. Desfăcuse straturile de jupe şi se încruntă când văzu o pată stacojie. N-aţi ştiut că v-a venit ciclul?

Tempest privi un lung moment pata stacojie de pe materialul pe care îl ţinea în mână Hannah, semnul pentru care se rugase, momentul de răgaz după episodul acela care o tortura de câteva săptămâni. Atunci de ce i se umplură ochii de lacrimi şi de ce simţea un nod în gât?

— Oh, inspiră ea, prinzându-şi cu braţele mijlocul, pentru a încerca să controleze tremurul care pusese stăpânire pe ea. Oh, nu!

Chipul lui Emily fu întunecat de îngrijorare.

— Eşti bine, dragă?

Hannah se grăbi, o curăţă şi îi oferi o cămaşă de noapte curată.

— Nu vă îngrijoraţi, domnişoară. Vă pregătesc o cârpă şi apoi duc astea în bucătărie să le pun la înmuiat. Nu s-a întâmplat nimic.

Tempest abia auzi pălăvrăgeala cameristei. Cum de brusc suferea după ceva ce nu ar fi trebuit să aibă, ceva ce nu existase de fapt niciodată? Oare chiar *sperase* la ceva atât de prostesc? Un copil, o fetiţă cu ochii şi dulceaţa mamei, cu faţa în formă de inimă, încadrată de un păr negru.

— Sunt bine, spuse Tempest, alungând atât imaginea, cât şi ajutorul lui Emily de a o urca în pat. N-am fost niciodată mai bine. Nu ştiu ce m-a apucat.

Emily îşi lăsă capul pe o parte şi o studie.

— Oh?

— Vă asigur, doamnă Beauchamp, că nu sunt bolnavă, insistă ea, încercând să-şi ascundă secretul, ruşinea, adresându-se cât mai formal, deşi nu îşi făcea iluzii că Emily nu avea să vadă, cu ochii ei ageri, prin masca sa.

— Nu mă îndoiesc, dragă. Emily se opri, aşteptând, evident, plecarea lui Hannah. Totuşi, continuă ea după ce uşa se închise în urma fetei, m-am gândit că poate îţi vor prinde bine vreo două zile în pat, având acum şi scuză. Îţi va da puţin timp să te gândeşti şi puţin loc să respiri.

— Aşa e, aprobă Tempest.

O zi în care să nu fie nevoită să-i vorbească bunicului sau lordului Nathaniel era bine-venită.

Când Emily se aplecă pentru a aranja pătura în jurul lui Tempest, medalionul ei greu atârnă şi străluci în lumină. Când se aşeză iar pe marginea patului, Tempest observă cum şi-l aranja în adâncitura corsetului.

— Emily, ce este în acel medalion? Nu cred că te-am văzut vreodată fără el.

— Acesta? Îl cuprinse cu degetele. Îl deschise şi îi arătă interiorul lui Tempest: un portret oval al unui bărbat care presupuse că era Daniel Beauchamp, cu o figură aspră, cu perucă, îmbrăcat într-un stil ce se purta în urmă

cu cel puţin un deceniu. De partea cealaltă, sub un gemuleţ, era o şuviţă de păr negru, împletită.

— O amintire de la soţul tău, şopti Tempest, simţindu-se brusc stânjenită pentru curiozitatea ei.

— De la amândoi, o corectă Emily. Portretul este al domnului Beauchamp, deşi mi-e teamă că nu e unul foarte reuşit. Îl face să pară de parcă l-ar fi durut o măsea, spuse ea, privind portretul cu blândeţe, ca şi cum ar fi aşteptat să i se răspundă cu un zâmbet de pergament şi ulei. Am primit medalionul dragostei de la Patrick Corrvan, când mă curta. Acesta a fost singurul cadou pe care şi l-a permis.

— Căpitanul Corrvan seamănă mult cu tatăl lui, nu? îndrăzni Tempest, dorindu-şi ca acolo să se fi aflat şi un portret al primului soţ al lui Emily, chiar şi numai pentru a revedea chipul lui Andrew.

Emily încuviinţă, cu o privire visătoare.

— Fizic, cu siguranţă. Amândoi sunt prea arătoşi pentru binele lor.

Tempest simţi că se înroşeşte.

— Andrew e însă mai echilibrat decât a fost tatăl lui vreodată, insistă ea, orice ar alege el să creadă despre sine.

Ah! Privind-o pe Emily aşezând medalionul la locul lui, îndesat în corsaj, aproape de inimă, Tempest nu găsi nimic mai mult de spus.

— Daniel ştia că l-am păstrat, dacă la asta te gândeai, spuse ea zâmbind uşor, văzând direcţia privirii ei. Daniel nu s-a simţit ameninţat de amintirea lui Patrick. I-am iubit pe amândoi, pe fiecare în felul lui. Nu-i nicio îndoială că Daniel a fost un soţ mai bun. Dar fără Patrick… ei bine, nu s-ar mai fi născut Andrew.

— Atunci nu regreţi nimic? Deşi…

„Deşi amândoi ţi-au frânt inima?” Se opri înainte să rostească aceste cuvinte. Cea mai timpurie amintire a ei era cu *papa* deplângând moartea mamei sale. Adevărul era că suferise din această cauză până în ziua morţii. De-a lungul anilor, Tempest încercase să se convingă că devoţiunea lui ar trebui să-i ofere o mai bună înţelegere a

iubirii şi a mariajului, un contraexemplu la acele căsătorii bazate pe nimic mai mult decât pe avere sau statut social. Nu se îndoise niciodată că tatăl său o iubise pe mama ei. Nu fusese însă niciodată capabilă să îşi imagineze cum ar fi să renunţe la o parte din ea şi, în schimb, să primească numai suferinţă.

— Chiar dacă au murit şi m-au lăsat singură? încheie ea. Da. Uneori sunt tristă. Dar am fost şi foarte, foarte fericită, iar suferinţa nu-mi poate lua asta. Într-o zi vei înţelege. Când te vei mărita.

— Nu mă voi mărita niciodată.

Emily o privi mirată.

— Niciodată?

— Cu ce m-ar ajuta o căsătorie? Nu sunt săracă, aşa că n-am nevoie de cineva care să mă susţină financiar. N-am nevoie de asta.

— Nu te temi că vei fi singură, draga mea?

— Oare o femeie bogată şi singură nu poate călători şi coresponda, oare nu poate să invite şi să fie invitată de prieteni? o contrazise Tempest. Domnişoara Wollstonecraft spune că o educaţie potrivită îi permite unei femei „să ducă o viaţă singură cu demnitate”, şi cu siguranţă *papa* mi-a oferit-o.

— Domnişoara Wollstonecraft? Acea autoare radicală?

— Oamenilor le place s-o numească astfel, dar eu găsesc principiile ei foarte întemeiate.

— Recunosc că nu i-am citit lucrările. Ştiu că se spune că simpatizează cu acei republicani francezi groaznici.

— Ar fi mai corect să spunem că simpatizează cu strigătele pentru libertate, indiferent de unde vin.

Emily încuviinţă.

— Înţeleg cum ideile ei ar putea să-ţi susţină planurile privind plantaţia bunicului tău, dar de ce aceleaşi principii îţi impun să duci singură o luptă atât de dificilă?

— Deoarece căsătoria este pur şi simplu o altă formă de sclavie. N-ar face decât să dea puterea altuia asupra acţiunilor mele, asupra averii mele şi chiar asupra corpului meu.

— Iartă-mă, spuse Emily cu vocea ei caldă despre care Tempest învăţase că de fapt era făcută din oţel, dar se pare că această domnişoară Wollstonecraft n-a avut un model fericit de căsnicie în viaţa ei. Dar dragostea?

Tempest nu putu să nu-şi amintească expresia lui Andrew când o întrebase acelaşi lucru. Nu era deloc falsă. Ar fi putut chiar să spună că era sinceră.

— „Iubirea, prin natura ei, este trecătoare”, cită ea.

Mâna lui Emily atinse medalionul oval, greu, pe care îl purta la gât.

— Nu, insistă ea. Nu mereu.

Cumva mustrată, Tempest fu de acord că, poate, nu era mereu cazul.

— Nu poţi însă nega că dragostea preferă inima şi nu mintea. Eu îmi doresc să fiu perfect raţională. Ştiu că n-am reuşit mereu, desigur, dar nu-mi pot permite să mă complac în acest sentiment. Căsătorindu-mă, îmi voi pune averea în mâinile altora. Astfel, n-aş renunţa numai la libertatea mea, ci şi la libertatea altora.

— Sigur trebuie să existe un bărbat în care să poţi avea încredere în această privinţă, sugeră Emily.

Oare se gândea la Andrew? Andrew, care era mândru să afirme că este iresponsabil şi egoist? Poate că Emily îi va încredinţa viitorul Companiei Beauchamp, dar Tempest nu ar putea să îi încredinţeze Harper’s Hill – şi cu atât mai puţin pe ea.

Clătină din cap, cu ochii pe jumătate închişi, şi îşi puse capul pe pernă somnoroasă.

Atras de mişcare, Caliban se ridică şi se întinse în faţa focului, apoi se îndreptă spre cealaltă parte a patului. Tempest bătu uşor cu mâna pe cuvertura pufoasă, iar câinele nu ezită să-i accepte invitaţia.

Emily se aplecă şi sărută cu buzele ei reci fruntea lui Tempest, un gest matern la care nu ştiuse că râvnea.

— Uneori suntem atraşi de lucruri pe care n-ar trebui să le avem. Nu tot ce pare o greşeală se dovedeşte a fi una. Uneori, inima este mai deşteaptă decât mintea, spuse ea, mângâind urechile lui Caliban înainte să se ridice şi să se

îndrepte spre uşă. Cred că domnişoara asta a ta Wollstonecraft mai are de învăţat. Noapte bună, dragă!

O oră mai târziu, realizând că nu reuşea să adoarmă, Tempest părăsi patul călduros, ignorând mârâitul de protest al lui Caliban. După ce reaprinse lumânarea pe care Emily o stinsese înainte să plece, scoase scrisoarea de la Edward din birou, sperând că va reuşi să fie distrasă de conţinutul ei, astfel încât să uite ceea ce se întâmplase în acea seară. Când se întoarse cu ea şi se băgă în pat, Caliban îi făcu încă o dată loc lângă el.

Se strădui să recitească ceea ce scrisese despre lordul Nathaniel. Dragul de Edward, mereu îl criticase pe Sir Barton, dar nu şi-ar fi imaginat niciodată că în acest caz se va dovedi duşmanul ei. Trebuia să găsească o modalitate de a-i arăta bunicului ei adevăratul caracter al lordului Nathaniel. Dacă ar fi ştiut de ce mojicii era capabil acest bărbat, nu ar mai continua să-i deschidă uşa casei lui, nu?

Trecând mai departe la porţiunea din scrisoare pe care nu o citise, încercă să-şi distragă atenţia cu planurile lui Edward pentru Harper’s Hill în perioada absenţei sale, cu speranţa ca Regis să fie repus în funcţie, că echipa lui Whalen va începe să lucreze la moară în scurt timp şi că recolta nu va dezamăgi. Deşi descrierile făcute de el oamenilor şi locurilor cunoscute nu o consolau, cel puţin îi abăteau gândul. Din contră, îi amintea unde ar trebui să se afle, precum şi de oamenii pe care nu ar fi trebuit să îi părăsească niciodată. Dacă nu ar fi dat ascultare lui Andrew şi doamnei Beauchamp! Dacă ar fi găsit o altă corabie chiar în momentul sosirii la Londra! Acum ar fi fost la jumătatea drumului înapoi spre casă, lăsându-l pe lordul Nathaniel să se întrebe ce s-o fi ales de ea.

În timp ce citea scrisoarea, atenţia îi fu atrasă de ultimele rânduri, scrise în grabă, ceea ce nu îi era caracteristic lui Edward. Erau două propoziţii care fuseseră tăiate, ca şi cum nu ar fi fost sigur de cuvintele lui, greşeli pe care, în mod normal, nu ar fi permis altcuiva să le vadă, greşeli de care nu îl credea în stare şi care aproape o şocară. Probabil că vasul de poştă era pe punctul de a pleca

spre Londra, altfel ar fi insistat să-şi acorde timp pentru a recopia toată scrisoarea, în loc să o scrie astfel.

~~Deoarece nu ştiu când sau dacă te voi mai vedea vreodată, mă găsesc~~
~~Trebuie să-mi permiţi să îţi spun XXX~~

Ultimul cuvânt fusese tăiat de atât de multe ori încât era ilizibil. Când reîncepuse, cuvintele trebuiseră să încapă în spaţiul rămas, aşa că fură mai greu de descifrat.

Cu atât de mulţi kilometri între noi acum, mă simt liber să-ţi vorbesc, numai o dată, şi, dacă vei dori, nu voi mai deschide acest subiect. Ştiu că ai jurat, de dragul averii tale, să nu te măriţi niciodată, un sacrificiu pe care l-am respectat mereu. Şi totuşi mă tem că te-am trimis fără să-mi propun în ape periculoase, în care reputaţia ta sau poate chiar persoana ta să necesite protecţia pe care o respingi cu atâta fervoare. Dacă se va pune problema, îţi cer numai să te gândeşti la mine. Ţie, care mă cunoşti de atâţia ani, nu îţi sunt străine nici temperamentul, nici sentimentele mele, atât pentru Harper's Hill, cât şi pentru tine, draga, scumpa mea Tempest.
<u>Al tău</u> pentru totdeauna,

E

*

Tempest citi pasajul de două ori pentru a fi sigură, apoi împături scrisoarea şi o băgă sub pernă, stingând lumânarea pentru a nu fi tentată să o citească din nou.

Edward ar fi partenerul perfect pentru viitorul pe care şi-l proiectase pentru sine. Auzise despre angajamentul ei de a elibera sclavii de pe plantaţie şi niciodată nu ar prefera profitul în detrimentul vieţilor oamenilor. Comportamentul lui fusese mereu calm şi serios, un antidot folositor

pentru… firea ei *animată.* Fără îndoială, îl aprecia, iar domnişoara Wollstonecraft insistase în mod repetat că, dacă o femeie era hotărâtă să se mărite, prietenia şi stima erau sigurele fundaţii adecvate pe care să se construiască o căsnicie, căci pasiunea va dispărea, inevitabil.

Şi totuşi, niciodată nu se gândise la Edward ca la o posibilă alegere.

Ei bine, ar fi nesăbuită să nu îl ia în considerare acum. Propunerea lui era o recomandare în sine. Mereu avusese încredere în Edward. El avea să-i ierte… *indiscreţiile.* În plus, nu putea pune la îndoială afecţiunea lui pentru ea. Dacă l-ar alege, ar putea să coboare a doua zi dimineaţă şi să-şi anunţe logodna. Ar putea chiar să se elibereze de atenţia nedorită din partea lordului Nathaniel, căci nu se mai puteau aştepta ca ea să se mărite cu el dacă era promisă altcuiva, aşa cum Omeah subliniase cu săptămâni în urmă.

Dar nu avea să o facă. Nu se putea mărita cu Edward. Chiar dacă şi-ar fi schimbat părerea despre căsătorie – dar nu o făcuse –, o parte din ea ştiuse mereu că afecţiunea nu era suficientă. Dacă se va mărita vreodată, va cere mai mult. Mai mult însă era periculos. Mai mult însemna dependenţă şi, inevitabil, dezamăgire. Astfel, îşi interzisese căsătoria, preferând dictatele reci ale raţiunii în detrimentul căldurii unei inimi frânte. Şi uite unde ajunsese!

Cu mâinile tremurânde, mângâie blana gri, aspră, a lui Caliban. Somnoros şi fără să deschidă ochii, Caliban lovi patul cu coada. Îşi aminti de prima dată când mângâiase câinele, atunci când îi fusese prezentat stăpânul acestuia.

În ciuda hotărârii ei, inima ei se afla în posesia a ceva în care ea nu ar fi trebuit să încredinţeze vreodată vreo părticică din sine. Ea, care nu şi-ar fi părăsit niciodată casa, dacă ar fi avut de ales. El, care îşi dorea să se afle mereu plecat. Ea, legată de datoria de a duce la îndeplinire responsabilităţile de familie. El, care le abandonase pe ale lui. Ei doi nu ar fi trebuit niciodată să se întâlnească. Şi totuşi, o făcuseră. Prima dacă când se atinseseră ieşiseră scântei, şi asta continuase de fiecare dată când se

atinseseră, curentul fiind din ce în ce mai puternic. Dacă va mai exista o dată viitoare, scânteia s-ar transforma în foc şi ar face-o scrum. Dar, ca o molie, nu putea rezista flăcării.

Oricât ura să o recunoască, Lord Nathaniel avusese dreptate. Negarea adevărului nu-l făcea mai puţin adevăr.

Era îndrăgostită de Andrew Corrvan.

Capitolul 18

Patru zile. De patru zile avu nevoie pentru a ajunge de la Londra la Hull, ca şi cum ar fi fost o femeie în vârstă ieşită la o plimbare, care se oprea la fiecare han pentru o ceaşcă de ceai. Deoarece se obişnuise cu neplăcerile navigatului, Andrew nu şi-ar fi imaginat niciodată că o călătorie pe drumuri drepte, line, pe uscat, ar putea întâmpina atâtea dificultăţi şi întârzieri. Desigur, pământul nu era chiar uscat, iar aici era problema. Noroi. Atât de mult noroi. Deoarece ajungea la axul roţilor, acestea rămâneau înfundate, iar calul şchiopăta. Cu fiecare minut care trecea, cu fiecare kilometru, şi-l imagina pe Lazarus Stratton alunecându-i printre degete încă o dată.

Era mai bine, poate, decât să-şi imagineze chipul mamei lui atunci când va descoperi că fugise de responsabilităţile lui de la Compania Beauchamp cu toată viteza pe care i-o permitea mijlocul lui de transport. Ei bine, o avertizase oricum că încrederea ei în el ar putea fi exagerată…

Cel mai mult încercă să nu se gândească la faptul că se va afla atât de aproape de Tempest. Crosslands Park era la vreo 80 de kilometri distanţă de Hull. Întrebase pe drum un grăjdar. Dacă vremea ar fi fost bună, ar fi fost o călătorie de o jumătate de zi.

Ei bine, atunci ar fi trebuit să fie recunoscător că era noroi. Era cel mai sigur antidot pentru tentaţie pe care îl cunoştea.

Străzile întortocheate şi înguste din Hull erau pline cu

noroi – şi cu peşte putrezit, cu miros de cărbune şi cu rahat. Greu de umezeală, aerul se mişca în valuri ceţoase, făcând ca mijlocul zilei să pară amurg şi întunecând fiecare alee. Când vizitiul refuză să înainteze, temându-se că trăsura lui uzată va rămâne fără vopsea de tot, Andrew îl trezi pe Caesar scuturându-l uşor de umăr.

Băiatul insistase să-l însoţească în călătoria lui rece, obositoare şi probabil inutilă. Când Andrew îl întrebase de ce, răspunsul lui Caesar fusese ca un pumn în stomac.

— Deoarece mă simt mai în siguranţă cu dumneavoastră.

Dumnezeule mare, oare îi mai spusese cineva un lucru atât de absurd în viaţa lui?

Incapabil să suporte gândul de a-l lăsa pe copil în mâinile dure ale lui Williams, încuviinţase fără tragere de inimă, conştient că nu ar fi fost decât o pierdere de vreme să se contrazică.

— Să vedem dacă a fost o călătorie cu folos, spuse el în timp ce Caesar se ridică de sub cele trei pături, deşi temperatura era destul de prietenoasă pentru luna decembrie, mai ales în Yorkshire.

În timp ce-l ajuta pe băiat să coboare din trăsură, simţi din nou oroarea provocată de amintirea mâinii lui Timmy Madcombe care alunecase dintr-a lui, văzu încă o dată teroarea din ochii băiatului înghiţit de apă. Încă o fantomă care să-l bântuie la orice pas.

Iată-l acum, invitând la dezastru, riscând să adauge încă unul în rândul lor.

Nu aveau nicio informaţie precisă, nicio confirmare că Stratton ar fi fost văzut acolo. Avea numai numele unei străzi şi al unei camere pe care cândva o ocupase soţia unui marinar despre care umbla zvonul că devenise pirat şi dispăruse. Era al naibii de puţin pentru a merge mai departe, iar Andrew se simţea când neliniştit, când un prost.

După ce găsiră strada, câteva bătăi în uşă îl aduseră faţă în faţă cu o femeie în vârstă care purta o rochie neagră şi o bonetă surprinzător de apretată.

— Ce doriţi? întrebă ea, mijind ochii în timp ce-i privi pe fiecare în parte.

— O caut pe doamna Stratton. Mi s-a spus că locuieşte aici.

Când proprietara îşi luă în sfârşit ochii de la ceea ce îi stârnise curiozitatea, şi anume Caesar, încuviinţă.

— Da. Cândva a locuit.

— Vreţi să spuneţi c-a plecat?

— Da.

Andrew aşteptă, dar se părea că nu avea să mai primească o altă informaţie. Şi totuşi, femeia nu le închisese uşa în nas. Poate avea mai mult de spus, dar trebuia încurajată. Căutând în buzunarul hainei, scoase un şiling şi i-l oferi.

— Aplecat ’nainte de sfârşitu’ lu’ septembrie anu’ trecut, spuse ea, analizând moneda pe care mai apoi o băgă în sân. N-a mai putut plăti chiria. Bărba-su a plecat pe mare acu’ mult ani şi de fo’ zece ani n-a mai fo’ văzut. Când fii-sa s-a îmbolnăvit şi a murit, şi-a strâns lucrurile şi n-am mai văzut d-atunci.

La sfârşitul lui septembrie. De ziua Sfântului Mihail[2]. Deci în septembrie, soţia lui Stratton era încă aici, aşteptându-l. Dacă ar fi venit aici şi ar fi aflat de plecarea ei, oare ar fi plecat să o caute?

— Aveţi vreo idee unde ar fi putut merge?

— Nu, răspunse ea în cele din urmă, după ce primi o nouă monedă. Umblă vorba c-a fugit c-un alt marinar, dar io n-am văz niciodată umblând cu cineva.

— Mulţumesc, spuse Andrew, ducându-şi degetul la borul pălăriei în semn de salut, apoi se întoarse spre uşă. Un drum închis.

— Curios, bolborosi ea, jucându-se cu cel de-al doilea şiling între degetele acoperite de nişte mănuşi cârpite cu grijă.

Înlemni.

— Cum? Ce e curios?

---

2 În Anglia, Michaelmas sau ziua Sfântului Mihail se sărbătoreşte pe 29 septembrie. (n.tr.)

— În toţi anii ăştia, nu-mi amintesc s-o fi vizitat careva. Acum c-a plecat, în două săptămâni, vin doi.

— A mai venit cineva să întrebe de doamna Stratton? Ce-mi puteţi spune despre el?

Băgă din nou mâna în buzunar, dar ea clătină din cap, ca şi cum brusc simţea că bârfa era un păcat mai puţin grav decât lăcomia.

— Un bărbat de pe mare. Ca ’mneata, spuse ea, fixându-l cu ochii ei ageri. Dar era mai înalt şi mai bătrân. Şi nu la fel de frumos ca ’mneata, adăugă ea făcându-i cu ochiul.

Încercând să-şi ascundă şocul, Andrew îi oferi zâmbetul lui cel mai cuceritor.

— Oh?

După alte câteva cuvinte, începu să-l evoce pe Lazarus Stratton.

— Deci a plecat dezamăgit când a auzit că femeia nu mai e aici, spuse Andrew când ea termină de descris bărbatul.

— Nu ştiu dacă era dezamăgit. Nu părea să-i pese prea mult, spuse ea. Da’ măcar n-a plecat. Camera era liberă, aşa c-a luat-o el.

Andrew îi aruncă o privire lui Caesar, care urmărise conversaţia uluit şi confuz. Reuşise să înţeleagă însă ultimele cuvinte ale femeii, în ciuda accentului ei puternic.

— E *aici?* strigă Caesar.

Femeia tresări, surprinsă evident să constate că băiatul putea vorbi.

— Nu acu, sublinie ea, trăgându-se uşor în spate, ca pentru a închide uşa.

— Unde? întrebă Andrew.

Ceva din privirea sau din vocea lui probabil îi trădară disperarea chiar mai mult decât o făcuseră acei şilingi, căci ea se retrase şi mai mult în casa ei întunecoasă.

— Poa’ îl veţi găsi la crâşma Câinele, zise ea, făcând semn pe stradă, apoi trântind uşa în urma ei, pe care o şi încuie.

În ciuda ceţii, putu zări un semn agăţat de uşa de la

intrare, la capătul străzii. După ce se apropie, văzu că semnul aparţinea unei taverne pentru marinari, numită, în mod bizar, Căpriorul de Aur. Artistul desenase mai degrabă un cerb care, combinat cu analfabetismul patronului, făcuse ca taverna să fie cunoscută sub denumirea de Câinele.

Neştiind dacă era mai periculos să-l lase pe Caesar pe stradă sau să-i ia cu el în necunoscut, Andrew privi spre zona pustie înainte să-i spună băiatului să se ascundă în arcada unei uşi de vizavi.

Taverna veche nu avea clienţi. Lângă focul anemic, pe masa tocită se afla o halbă, ca şi cum cineva s-ar fi ridicat recent de pe scaun. Poate, având în vedere aerul general al tavernei, de decadenţă şi abandon, probabil cana fusese lăsată acolo în urmă cu multe săptămâni.

În spatele tejghelei, un bărbat îi observă sosirea cu privirea posomorâtă, dar nu-i vorbi.

— Îl caut pe Stratton, zise Andrew, întinzându-i o jumătate de coroană pe tejgheaua roasă care îi separa.

Drept răspuns, bărbatul înşfăcă moneda şi indică spre scara din spate. Andrew îi mulţumi din cap şi înaintă în întuneric, scoţându-şi cuţitul din cizmă în timp ce urca.

Pe un coridor jos şi îngust se aflau două uşi, faţă în faţă. Din spatele uneia se auzeau gemete şi mormăieli. Din spatele celeilalte nu se auzea nimic. Ridicându-şi piciorul, Andrew deschise dintr-o lovitură prima uşă, se opri în prag şi privi prin încăperea luminoasă. Camera mică nu era prea confortabilă: o fereastră murdară cu o draperie roasă şi strâmbă, trasă pe jumătate, un scaun rupt într-un colţ, peste care fusese aruncată haina unui bărbat şi o oală de noapte care trebuia să fie golită. În mijlocul camerei se afla un pat şubred. În mijlocul patului, stătea Lazarus Stratton, urcat peste o femeie.

Fie din prea multă dorinţă, de lene sau, mai probabil, din raţiuni practice, niciunul din cei doi nu se obosise să se dezbrace. Femeia îşi ridicase pur şi simplu fustele, în timp ce fesele slăbănoage ale lui Stratton vibrau din cauza efortului, sprijinite de nişte picioare subţiri ce dispăreau în pantalonii pe care şi-i trăsese în jos, până la genunchi. Nici

măcar nu îşi scosese cizmele pline cu noroi. Femeia trăgea cu mâinile de cămaşa care îi ascundea pielea palidă, plină cu cicatrici, şi câteva coaste noduroase pe care cândva probabil şi le rupsese.

La început niciunul din ei nu păru să bage de seamă sosirea lui Andrew. Apoi, Stratton bombăni:

— Nu poate omu' să şi-o tragă liniştit? Ieşi!

— Ridică-te!

Stratton râse şi îşi văzu de treabă.

— Deci tot ai dat de mine în cele din urmă, irlandezule! Atunci hai, fă-mi de petrecanie, îl provocă el. Există moduri mult mai rele de a muri. Sau poate vrei să ni te alături?

Femeia însă păru să-şi fi pierdut orice entuziasm şi-l dădu la o parte pe Stratton, până reuşi să se elibereze.

— Asta nu te priveşte pe tine, îi spuse Andrew, ferindu-şi privirea în timp ce ea îşi aranja fustele. Lasă-ne singuri!

— Asta-i camera mea, insistă ea uşor arogantă în timp ce se ridică. Apoi, o rază slabă de lumină atinse lama pumnalului lui Andrew, iar sclipirea acestuia îi atrase atenţia. Domnu' să ne aibă-n pază, zise ea. Nu vreau să am de-a face cu asta.

Trecând prudentă pe lângă el, în timp ce se îndrepta spre uşă, Andrew îi văzu clar pentru prima dată chipul. O faţă slabă, ochi mari şi un păr castaniu drept. Semăna bine cu cârciumarul, probabil era sora lui. Sau fiica lui. Era foarte tânără.

— Aşteaptă-mă afară, îi ordonă el.

Ea icni, apoi încuviinţă, muşcându-şi buza seducător.

În timp ce ieşea din încăpere cu un mers ca o invitaţie, un val de repulsie îl inundă – nu faţă de ea, ci de circumstanţele care obligau o copilă să facă o astfel de ofertă.

Stratton se încheiase la pantaloni şi îşi trăsese bretelele peste umeri, dar avea cămaşa încă ieşită din pantaloni, iar când Andrew se apropie de el, începu să râdă iar, arătându-şi dinţii putreziţi.

— Haide, spuse el, împingându-l în piept cu degetul mijlociu, căci arătătorul îi lipsea la acea mână. Sunt aici. E şansa ta. Şi nu-s nici înarmat.

Andrew pipăi pumnalul, cântărindu-l, ca şi cum s-ar fi gândit unde să dea lovitura. Şocul de a-l întâlni faţă în faţă pe Stratton îi temperase însă furia. Oare chiar îşi pierduse zece ani din viaţă urmărind acest specimen mizerabil? Ceea ce mintea lui construise drept un adversar feroce, lumina slabă dezvăluia drept un bătrân pricăjit. Nu-i era însă milă de el. Brusc, nu mai fu convins că satisfacţia de a-şi face dreptate merita preţul de a-şi mânji mâinile de sânge, mai mult decât o făcuse până acum.

Văzându-l pe Andrew ezitând, Stratton pufni batjocoritor.

— Credeam că irlandezii-s mai aprigi, zise el în timp ce-şi luă haina de pe scaun.

Andrew îl privi în timp ce-şi băga mâinile în mânecile roşii, roase.

— De unde ai luat haina aia?

— Asta? Stratton îşi scuturǎ unul din umeri de parcă ar fi vrut să îndepărteze o scamă de pe un material fin, nicidecum purici de pe o haină zdrenţuită. Era a ştabului care m-a plătit să vin după tine. A purtat-o până în ultima clipă.

— Până când s-a înecat, vrei să spui.

— Să se înece? Nu. Stratton clătină din cap. Cumva, în nebunia furtunii, am ajuns amândoi să plutim în derivă. Deşi eram fericit că trăiam, nu ştiu cât de mult am fi rezistat dacă nu ar fi fost băieţii Maiestăţii Sale care să ne găsească. Când am urcat la bord, locotenentul ne-a zis că nu ne-ar fi văzut niciodată dacă n-ar fi fost haina asta roşie. Ştabul era hotărât să o arunce la gunoi, dar am recuperat-o imediat. Cumva m-am ataşat de ea, aş putea zice, având în vedere că mi-a salvat viaţa. În plus, nu mi-a mai rămas nimic după ce bătrâna aia nenorocită s-a scufundat.

Andrew nu mai auzi prea multe după ce Stratton îi dezvăluise că Delamere supravieţuise naufragiului.

— Trăieşte? Unde e?

— Delamere? A zis că are afaceri în nord. M-a lăsat să merg cu el. Pentru un ştab, a fost un tip decent.

— Decent pe dracu'!

Dumnezeule, individul era în Yorkshire! Probabil când Tempest ajunsese acasă la Sir Baron Harper, Delamere o întâmpinase la uşă. Iar el o împinsese în ghearele lui. Insistase atât de mult ca ea să meargă acolo, şi asta numai pentru liniştea lui.

Ei bine, acea fărâmă de linişte pe care i-o adusese despărţirea lor fusese spulberată atunci când Stratton începuse să vorbească. Andrew băgă pumnalul la loc şi se îndreptă spre uşă. Dacă pleca imediat, până seara avea să fie la Crosslands. Asta dacă nu ar fi ajuns deja prea târziu…

— Ştiam eu că eşti un laş, Corrvan. Dacă n-ai fi fost, m-ai fi prins acum mulţi ani. Ai fugit mereu chiar când lucrurile deveneau mai interesante.

— Poate ai dreptate, Stratton, spuse el privind peste umăr. Dar acum nu fug.

Îi dădu un pumn în stomac cu mâna dreaptă, apoi cu stânga îi frânse maxilarul şi-l izbi la perete. Stratton alunecă şi căzu pe podea, gemând, într-o grămadă imobilă.

— Nu-i suficient, spuse Andrew, scuturându-şi mâna când ieşi. Dar va trebui să mă mulţumesc cu asta.

De partea cealaltă a uşii, fata încă aştepta, cu ochii mari din cauza şocului, încercând să intre după el în cameră.

— Am nevoie să faci ceva pentru mine, îi spuse el, băgând mâna în buzunar.

Ea privi cu suspiciune la mâna lui.

— Ce anume?

— Ia-ţi mantia, dacă ai una. Du-te şi caută-l pe sergent şi spune-i că în camera asta se află un criminal căutat, un pirat pe nume Stratton. Apoi, spuse el punându-i în mână nişte bancnote împăturite, pleacă. Să nu te mai întorci aici!

— Dar… Privi uluită la cadoul lui.

— Promite-mi! Poţi găsi altceva care să-ţi ofere o viaţă mai bună decât asta.

Tăcută, încuviinţă şi coborî scările. O urmări îndeaproape şi o văzu luându-şi din cuier o mantie murdară pe care şi-o puse pe umeri.

— Ies puţin, tată, îi strigă ea peste umăr.

Bărbatul de la tejghea bombăni ceva. Dacă ar fi avut timp, Andrew i-ar fi aplicat şi lui aceeaşi corecţie ca lui Stratton. În schimb, se opri şi-i aruncă bărbatului o privire feroce care păru să-i atragă în sfârşit atenţia.

— Mai ai vreo altă fată? întrebă Andrew.

Bărbatul păru luat prin surprindere de întrebare şi clătină din cap.

— Nu. Doar pe Nell.

În ciuda voinţei sale, Andrew nu-şi putu reţinu un zâmbet viclean.

— Bine!

Caesar nu aştepta acolo unde îl lăsase. În schimb, băiatul alerga spre el cu respiraţia tăiată, după ce doar dăduse colţul străzii. Mustrându-l din priviri, Andrew îl ridică pe umeri şi se îndreptă înapoi în direcţia din care venise, rătăcind prin străzi întortocheate şi prin ceaţa deasă care părea că-i face să se învârtă în cerc. Aerul devenea din ce în ce mai rece şi mai înţepător. Fiecare respiraţie părea să-i străpungă plămânii şi să-i întunece vederea.

În cele din urmă, văzu în faţă birja.

— La Crosslands Park, ordonă Andrew abia respirând, băgându-l pe Caesar înăuntru. Cât de repede poţi! Îţi voi plăti dublu, promise el, ignorând faptul că dăduse fetei cârciumarului, lui Nell, mare parte din banii pe care îi avea la el.

— L-aţi găsit? întrebă Caesar curios, aproape doborât pe podea atunci când trăsura se puse în mişcare.

— Da.

— Ştiam c-o veţi face! De aceea, când am văzut acei poliţai, am mers după ei.

După câteva întrebări, primi o explicaţie clară. Bănuind că Stratton era acolo şi temându-se pentru siguranţa lui Andrew, Caesar căutase ajutor şi se luase după vreo câţiva jandarmi când îi văzuse. Doi merseră în

spatele cârciumii pentru a se asigura că Stratton nu va scăpa, în timp ce al treilea mersese să-l aducă pe şeful lor pentru mai multă siguranţă. Acum, Stratton ar trebui să se afle sub supraveghere, poate chiar sub supravegherea sergentului. Când informaţiile amiralului Clarkson despre activităţile lui Stratton în Indiile de Vest se vor afla, cu siguranţă acesta va atârna de ştreang chiar înainte ca maxilarul să i se vindece.

— Mulţumesc, Caesar, spuse Andrew, punând mâna pe umărul băiatului.

Băiatul însă trecu repede peste gestul de recunoştinţă.

— Ceva tot nu-i bine, aşa-i?

— Da, recunoscu reţinut, privind cum lumina după-amiezii dispărea de pe cer, făcând lumea gri chiar mai posomorâtă. Domnişoara Holderin se află în mare pericol, şi este vina mea.

Caesar păru gânditor o clipă, apoi dădu din cap, hotărât, de parcă ar fi ajuns la o concluzie.

— Atunci o vom salva!

Capitolul 19

Când ceasul de pe poliţă bătu miezul nopţii, Tempest tresări, cufundată în carte ca într-un somn adânc. Probabil că trecuseră mai mult de două ore de când Emily îşi anunţase intenţia de a se retrage. Se uită după Caliban, dar chiar şi el o părăsise. Nu mai era nimeni cu excepţia valetului de la uşă, pe care îl surprinse chinuindu-se să-şi reţină căscatul, atunci când aruncă o privire prin cameră.

Era Ajunul Crăciunului.

Nu intenţionase să stea trează atât de târziu. Probabil că nu era prima persoană pe care cărţile doamnei Radcliffe o ţinuseră trează. Tempest nu fusese niciodată prea interesată de poveştile gotice. Aceste romane erau genul de lectură frivolă împotriva căreia se exprimase

domnişoara Wollstonecraft.

Atunci când Tempest rămăsese în camera ei, în dimineaţa zilei de după sosirea lor, la sfatul lui Emily, deşi din alte motive decât cele privind sănătatea ei, bunicul ei bătuse la uşă şi intrase cu un braţ plin cu cărţi, volumele seriei *Misterele din Udolpho,* a doamnei Radcliffe.

— Tatăl tău mi-a scris cândva şi mi-a spus că eşti o cititoare înfocată, explică el, părând cumva nesigur.

Mărturisirea – nu că tatăl ei îi scrisese, dar că bunicul ei citise şi, mai mult, îşi amintise de scrisorile lui – o convinse să accepte cadoul cu nerăbdare, în ciuda dispreţului ei general pentru astfel de cărţi. Poate dacă s-ar arăta entuziasmată, l-ar încuraja să stea mai mult, poate chiar să poarte o conversaţie adevărată. El rămăsese însă câteva clipe, aruncând o privire prin cameră, inconfortabil, lăsând-o să se întrebe când intrase în camera răposatei lui fiice ultima oară.

Misterele din Udolpho, în ciuda popularităţii, avea o serie de greşeli, după părerea lui Tempest. Paginile nesfârşite de descrieri nu o transportau într-un castel vechi, alpin. Ştia în tot acest timpul ăsta că se afla într-o casă modernă şi confortabilă în nordul Angliei, decorată cu bun gust pentru Crăciun, la insistenţele elegante ale lui

Emily. Eroina poveştii i se păru insipidă, perfectă, iar eroul – dacă îl puteai numi astfel –, prea sensibil. Numai personajul negativ, unchiul cel rău, părea să-şi găsească loc într-o lume reală. Cel puţin nu avusese nevoie de prea multă imaginaţie pentru a crede că ar putea exista bărbaţi care ar ameninţa şi ar închide o tânără pentru a pune mâna pe averea ei.

Şi totuşi, nu prea avea de ales, iar cartea îi oferea scuza perfectă pentru a sta ore întregi închisă să citească, un loc în care să-şi bage nasul atunci când nu voia să fie angrenată în conversaţie. Mulţumită doamnei Radcliffe, se bucurase de câteva zile nu de teroare şi de emoţie, ci de pace şi linişte.

După ce menstruaţia îi trecu, îşi simţi mintea mai limpede. Probabil că grija îi dezorientase simţurile. În

lumina zilei, chiar şi scrisoarea lui Edward părea neinteresantă. Nu exista o cerere în căsătorie, ci numai nişte cuvinte scrise în grabă care o asigurau de afecţiunea lui frăţească şi de neclintit, terminând aşa cum începuse. Chiar şi Lord Nathaniel se făcuse nevăzut.

În ceea ce privea constatarea din miezul nopţii trecute, fusese, cu siguranţă, numai rodul imaginaţiei. Toată după-amiază abia de dăduse atenţie poveştilor lui Emily despre năzbâtiile din copilărie ale lui Andrew – ceea ce era, desigur, deloc caracteristic unei femei îndrăgostite.

Temerile şi sentimentele ei din acea noapte nu fuseseră decât manifestarea lipsei de raţiune, aşa cum, din nefericire, femeile experimentau uneori. Acum era capabilă din nou să se comporte raţional şi să-şi folosească raţiunea pentru a înţelege lumea din jurul ei.

Privind încruntată ceasul, însemnă pagina, se întinse şi inhală parfumul înţepător al ramurilor de brad şi tremură. În ciuda focului, camera era răcoroasă. Vântul gemea la ferestre. Probabil că se făcuse mai frig afară. Nu avuse nevoie de o scuză mai bună pentru a se retrage şi a se pierde sub greutatea păturilor de lână şi a plăpumilor umplute cu puf. Şi totuşi, odată ajunsă sus, poate se va mai bucura de câteva pagini înainte să stingă lampa…

O rază de lumină ieşea de sub uşa dormitorului ei pe culoar. Probabil că Hannah păstrase o lumânare aprinsă pentru ea. Imaginându-şi ultimele capitole ale cărţii, ochii lui Tempest fură atraşi prima dată de biroul pe care stătea aprinsă lumânarea.

Între ea şi flacără, cu spatele la uşă, zări pe cineva. Pentru o clipă, încercă să se convingă că era Hannah, deşi lumina o făcea să vadă clar că vizitatorul ei de la miezul nopţii era un bărbat. Dar nu, pur şi simplu era imposibil. Tempest icni surprinsă.

— Ce faci aici? întrebă ea.

Când Andrew se întoarse spre ea, iar lumina îi contură profilul, observă că acesta se uita la o bucată de hârtie, pe care acum o pusese pe masă. Chipul lui se mai relaxă.

— Tempest! Slavă Domnului!

— Ce faci aici? întrebă ea din nou îndreptându-se spre el.

— Am fost în Hull. Acum câteva zile, un vechi prieten mi-a spus că Stratton a supravieţuit furtunii şi că se presupunea că este în Yorkshire. Aşa că am plecat după el.

Se opri şi îi căută privirea, aşteptând să vadă în ei dezacordul. La urma urmelor, ar fi trebuit să se afle la Londra. Totuşi, soarta Companiei Beauchamp era ultimul lucru la care se gândea.

— L-ai găsit?

— Da.

— L-ai omorât?

Ezită iar, ca şi cum oscila între a-i spune adevărul şi a încerca să ghicească ce anume îşi dorea ea să audă mai mult.

— Nu.

Nici ea nu ştiuse ce anume voia să audă de la el, până când îl auzi negând, ceea ce o făcu să se simtă uşurată.

— Ştiu că ţi-ai dorit dreptate pentru tatăl tău, dar viaţa lui nu o merită pe a ta.

— Nu viaţa mea este importantă, insistă el. Crede-mă, atunci când mi-a spus că Delamere trăieşte şi este în Yorkshire, singura mea grijă ai fost tu.

Dacă intensitatea ochilor lui verzi nu o confirmase, totul din înfăţişarea lui o convinsese că venise la ea în cea mai mare grabă. Arăta aproape la fel ca după furtuna de pe *Fair Colleen,* cu hainele ude şi murdare de noroi, cu faţa obosită, cu obrajii traşi şi nebărbierit. Probabil fusese o călătorie teribilă.

— E aici?

— Da.

— Eşti bine? Te-a… te-a rănit?

Întrebase de parcă s-ar fi temut să-i afle răspunsul.

Fără să-şi dea seama, Tempest strânse cartea la piept.

— Sunt bine.

— Unde e acum?

— Cred că a mers la culcare.

— Dumnezeule, de ce n-ai plecat imediat ce-ai aflat că e aici?

Ochii lui de pisică străluceau în lumina lumânării.

— Eu… începu ea.

Dar ce scuză rezonabilă îi putea oferi? Desigur că se gândise la asta. Opţiunile ei însă era limitate. Fără bani şi fără o corabie pe care să se îmbarce, plecarea de la Crosslands ar fi însemnat revenirea la Londra, în casa lui Andrew, unde avea să facă faţă unui altfel de pericol. Într-o oarecare măsură, prezenţa lordului Nathaniel părea mai puţin ameninţătoare. Nu-i păsa de el, aşa că el nu o putea răni aşa cum o putea face Andrew. Fără să-i poată explica, ridică din umeri.

— Ei bine, acum eşti în siguranţă.

O luă de mână, şi Tempest îi permise să o tragă mai aproape de el, deşi ştia că nu ar fi trebuit să-şi dorească asta. Era o încălcare a tuturor principiilor ei să se sprijine pe cineva. Dar ce bine se simţi când îşi permise ca, pentru o clipă, să-i dea lui toate grijile, să găsească confort în el. Nu avea să dureze prea mult, căci şi el avea grijile lui.

— Te-aş lua de aici imediat, spuse el, dar drumurile sunt aproape impracticabile pe timp de zi şi imposibile după lăsarea serii. Dacă vom încerca acum, riscăm să ne rupem gâtul.

„Ce risc dacă rămân?” se gândi ea.

— Dacă drumurile sunt atât de rele, cum ai ajuns aici? întrebă ea, cu vocea înăbuşită de reverele hainei lui.

— Aş zice norocul irlandezului. Umorul din vocea lui era aproape autoironie. Ultimii şase kilometri i-am făcut pe jos.

Tremura. Asta explica frigul emanat de hainele lui.

— Şi cum ai reuşit să ajungi în camera asta?

— Servitoarea mamei, Hannah, se întâmpla să fie aici şi cum, tehnic, este angajata mea, am convins-o să mă ajute. Deşi nu era prea convinsă să însoţească un bărbat în dormitorul unei domnişoare. Se pare că recent a auzit pe *cineva* numindu-mă răpitor.

Se opri, iar Tempest îşi ridică privirea la timp pentru a

vedea în ochii lui o sclipire uşor diavolească.

— Şi tu ai spus că voi fi în siguranţă cu tine.

Zâmbetul îi dispăru.

— Eşti, spuse el, dintr-odată serios, dându-i drumul şi îndepărtându-se pentru a-şi da jos haina. Dacă ai o pătură în plus, îmi voi face patul pe hol, chiar la… Apropo, unde e Caliban? întrebă el brusc, privind spre uşă.

— Nu ştiu. Probabil cu mama ta.

„Sau cu Sir Barton”, adăugă ea în gând. Câinele se ataşase mult de bunicul ei, dar se gândi că lui Andrew nu i-ar plăcea să primească încă o dovadă a lipsei de loialitate a companionului său canin.

— Doar nu crezi că în noaptea asta sunt în pericol? Lasă-mă să chem pe cineva să-ţi pregătească o cameră.

— Nu eşti în pericol? Cary a avut dreptate, izbucni el, scoţându-şi mănuşile pe care le aruncă pe scaun, lângă haină. Eşti prea încăpăţânată pentru a şti ce e mai bine, eşti prea oarbă ca să vezi ce e corect. Chiar ai încredere în onoarea lui Delamere că vei fi în siguranţă în patul tău?

— Dacă tot ce voia era să mă facă a lui, ar fi avut multe ocazii s-o facă, spuse ea, obosită, vorbind pe şleau. Dacă nu aici, atunci în Antigua. Mereu a fost hotărât să aibă o putere legală asupra mea. Asta nu i-a reuşit. Atâta vreme cât sunt în viaţă şi pot spune nu, pot ţipa dacă e nevoie, şi nu va primi vreodată consimţământul meu. Mai întâi ar trebui să mă omoare, iar asta cred că ar fi în detrimentul planului său. Încrucişându-şi braţele la piept, întâmpină privirea lui Andrew. Acum, poţi să-mi spui ce anume nu reuşesc să văd?

— Asta, spuse el, şi o sărută.

La început, buzele lui părură reci, dar după această primă atingere, scânteia dintre ei se aprinse, încălzindu-i pe amândoi. Ridicându-se pe vârfuri, pentru a-i simţi gustul, Tempest îşi trecu braţele pe după gâtul lui.

În ciuda nerăbdării mâinilor lor, a bărbii lui aspre pe obrazul ei, sărutul era nesigur. Căutându-se şi găsindu-se, limbile lor dansau şi se retrăgeau în timp ce se cunoşteau din nou. Dincolo de mirosul de cal, de transpiraţie şi de

apret, simţi şi un miros de aer sărat, pe care îl inhală cu lăcomie, râvnind după acel miros numai al lui, care îi amintea de casă.

Cu cât o ţinea mai mult, cu atât sărutul era mai profund, iar ea îşi dorea să nu îi mai dea drumul niciodată. Degetele ei agitate se încurcau în părul lui negru care îi cădea pe guler. La muşcătura ei, el îi răspunse trăgând-o mai aproape de pieptul lui vânjos, cu o mână înconjurându-i talia, iar cu cealaltă cuprinzându-i ceafa, sărutând-o cu poftă.

Numai atunci când o auzi gemând, abandonându-se lui, Andrew întrerupse sărutul şi îi dădu drumul.

— *Asta?* repetă ea în timp ce coborî cu picioarele pe pământ. Nu se poate. Îl respinse automat, deşi fiecare fibră a trupului ei, inclusiv buzele ei trădătoare încă vibrau din cauza atingerii lui Andrew. Cred că ştii asta.

— Atunci îl vei accepta pe el?

— Pe Lord Nathaniel? Chiar întrebi…?

Înainte să-şi poată încheia întrebarea, el privi spre birou, iar ochii ei îl urmară. Acolo se afla scrisoarea lui Edward, aproape în acelaşi loc unde o lăsase după ultima lectură. Probabil aceea fusese bucata de hârtie la care se uita Andrew atunci când intrase.

— Cum îndrăzneşti? Se întoarse pentru a-l privi în ochi. Este corespondenţă privată!

— Ei bine? întrebă el, ignorându-i protestul.

Ce dreptate aveau când numeau gelozia un monstru cu ochi verzi. Dar dacă Andrew era gelos pe Edward, atunci asta ar fi însemnat că…

— Ştii că nu intenţionez să mă mărit cu nimeni, spuse ea, de data asta mai calmă. Nu cred… nu este deloc necesar pentru mine să mă mărit vreodată.

Îşi feri privirea, pentru a nu fi arsă de intensitatea ochilor lui. Oare pe chip îi se apăruse o urmă de dezamăgire? Sau de uşurare?

— În ciuda grijilor pe care şi le face Edward, mă voi descurca singură, spuse ea, însă cuvintele ei părură lipsite de conţinut. N-am nevoie de un bărbat.

— Aşa tot spui.

Îi mângâie chipul, vârful degetelor alunecând uşor de la ureche în jos, până la maxilar, apoi pe gât, oprindu-se acolo unde îi putea simţi pulsul. Realizând că îi putea simţi ritmul inimii, se înroşi brusc. Şi ochii aceia! Nu se putea abţine să nu vadă! Îi putea vedea gândurile, temerile şi dorinţele.

— Arată-mi!

Când îi făcu semn cu capul spre pat, căldura din vocea lui o făcu să simtă un fior care nu avea nimic de-a face cu frică.

— Eu… nu înţeleg ce vrei să spui, minţi ea.

În ciuda aerului rece şi al hainelor dintre ei, îi simţi bărbăţia întărită, apăsându-i pe abdomen. După acel sărut, simţea şi ea acea pulsaţie între coapse.

— Aş crede asta din gura anumitor femei, şopti el, întorcând-o în timp ce degetele lui atinseră nasturii de pe spate. Tu nu eşti una dintre ele. Tu eşti o femeie pasională, Tempest. Cu fiecare cuvânt, un nasture se desfăcea, iar ea simţea respiraţia lui pe piele. O vreme am crezut că focul îţi era aprins de Cary…

— Edward niciodată…

Andrew începu să o sărute pe gât, apoi pe umăr.

— Un prost! Ea nu opuse rezistenţă în timp ce el îndepărta mătasea albastră care aluneca uşor pe braţe, pe şolduri şi apoi pe podea, unde formă un maldăr albastru la gleznele ei. Urmă cămăşuţa. Nevoile trupului tău nu-ţi sunt străine, şi nici plăcerea. O asemenea cunoaştere poate fi dobândită în anumite feluri. Dacă nu în mâinile altora, atunci în ale tale. Deci, spuse el, îndepărtându-se de ea, obligând-o să stea în picioare, oferindu-i independenţa pe care susţinea că şi-o doreşte, arată-mi!

Chiar îi cerea să se excite singură? În timp ce el o privea?

Întunecimea expresiei lui şi ritmul respiraţiei fură o dovadă suficientă.

Oare chiar putea face asta? Nu, desigur că nu! Deşi… deşi aşa ar fi putut dovedi amândurora că destinul ei era să

fie singură.

Inspirând adânc, căută protecţia patului, se aşeză între perne, îşi trase aşternutul până la gât, materialul rece care îi atingea pielea simţindu-se aproape fierbinte.

— Eşti ruşinată, Tempest?

Trase scaunul fragil de la birou şi-l aşeză la piciorul patului, încălecându-l şi aplecându-se în faţă, pentru a se bucura de spectacolul pe care ea avea să-l ofere. În spatele lui, lumânarea pâlpâia, iar ea se simţi uşurată de faptul că trupul lui bloca oarecum lumina, lăsând-o pe ea învăluită în umbră. El însă se întinse şi o mişcă, astfel încât lumina era răspândită pe întinsul patului.

— Haide! Nu trebuie să-ţi fie ruşine! Sau ai uitat deja cât de mult am văzut?

Cu acele cuvinte, el risipi frigul nopţii din Yorkshire cu amintirea căldurii umede de la tropice. Închizând ochii, senzaţia aproape că o copleşi. Încă o dată, legănatul vasului se identifica cu mişcările trupului său atunci când o făcuse a lui. Mirosi parfumul înţepător al pielii lui şi simţi atingerea degetelor lui pe sân.

Acum însă era mâna ei cea care îi aluneca pe trup, strângând şi ciupind un sfârc deja întărit, apoi alunecând mai jos, sub aşternuturi, unde îşi atinse zona intimă. Apăsă repede, cu podul palmei, pentru a risipi durerea interzisă. Nu, nu putea face asta, nu în prezenţa lui. Oare la ce se gândea?

Dintr-un colţ îndepărtat al minţii apăru o altă imagine, imaginea mâinii lui puternice care îşi mângâia umflătura din pantaloni, imitându-i mişcarea.

Gemând, coborî mai mult şi îşi adânci degetul în zona deja umedă. Ah! Oare era geamătul ei sau al lui? Nu conta. Se lăsase pradă dorinţei sale pentru Andrew o dată, ştiind că într-o zi va ajunge aici, retrăind amintirea în orele de întuneric şi singurătate, când nu va mai avea nicio altă atingere decât a ei care să-i domolească tremurul teribil.

Mişcarea degetelor ei deveni singurul lucru asupra căruia îşi concentra atenţia. Deschise ochii, dar nu văzu nimic. Aproape că ar fi uitat că o privea dacă nu ar fi dat,

câteva clipe mai târziu, păturile la o parte, descoperind-o unei priviri care încălzea ceea ce aerul nopţii răcea. Salteaua se adânci când se aşeză lângă ea, iar ea îi simţi trupul gol lungindu-se alături, deşi nu o atingea.

Poate era mai bine să o fi făcut. Nervii ei erau acum împărţiţi între conştientizarea faptului că se afla lângă ea şi dorinţele propriului trup. Muşchii abdomenului i se întăriră atunci când râvni la orgasm.

— Şşş, spuse el, iar sunetul şi căldura respiraţiei o făcură să vibreze. Nu te grăbi. Lasă-l să vină la tine.

— Nu… nu pot să fac asta.

Vocea ei agitată se auzi tare în liniştea camerei.

— Trebuie.

El vorbise? Cererea asta imperioasă părea să vină de undeva din adâncul ei.

În cele din urmă, se îndură de ea, căci un deget lung urmă linia oaselor delicate ale oaselor mâinii ei şi îi alunecă uşor între coapse. Aproape îşi putu imagina cum vârful degetului îi mângâia mugurul tensionat.

Când gemu frustrată de atingerea uşoară a mâinii lui, el râse, încet şi vag răutăcios.

— Credeam că n-ai nevoie de un bărbat pentru asta, Tempest.

— Eu… eu…

Cârlionţii ei scurţi se frecară pe pernă în timp ce clătină din cap. Nu avea. Nu avea.

Şi totuşi, atunci când el îşi îndepărtă mâna, ea regretă lipsa ei. Nu era vorba numai de nevoie, era… o, nu ştia cum să o exprime în cuvinte. Poate disperare.

Palma lui Andrew alunecă pe şoldul ei, apoi pe coapsă, îndepărtându-i picioarele. Se deschise în faţa lui aproape uşurată. „Da. Lasă-l, lasă-l!” Pulsul din vârful degetelor ei preluă ritmul incantaţiei nerostite. Aşteptându-se să-i îndepărteze mâna, pentru a-şi putea introduce unul sau poate chiar două degete în tunelul ei alunecos, cunoscu o nouă tortură când el nu făcu decât să-i mângâie, cu mişcări circulare, deschizătura, cu vârful degetului mare, apăsând ferm, dar provocator. „Nu-i destul, nu-i destul,

nu…”

Explozia o luă prin surprindere, părându-i-se că nu venea din mănunchiul de nervi pe care îl excitase ea, ci din locul unde o atinsese el, dintr-un cotlon adânc la care ea nu ajunsese.

Îşi suprimă un geamăt, de parcă ar fi vrut să păstreze în ea acest moment. După acest moment, văzu cum Andrew îşi plimbă mâna în sus pe trupul ei, lăsând urme umede, până când degetele lui îi mângâiară faţa şi buzele într-o mişcare circulară, cu degetul mare. Îl privi şocată, în ochii aprinşi de dorinţă. Fără să-şi permită să fie cuprinsă de regrete, îşi linse buzele. Era mai degrabă sărat, decât dulce. Ochii lui se aprinseră când ea îi supse degetul mare, simţindu-se satisfăcută atunci când îi simţi mădularul apăsându-i coapsa.

— Obrăznicătură lacomă!

Buzele îi înlocuiră degetul, geloase pe gustul pe care îl încercaseră buzele ei. Când asta nu-i potoli apetitul, coborî pe trupul ei, urmând calea trasată de deget, lingând şi gustând, lăsând în urmă o dâră de muşcături blânde. Cum putea ceva care ar fi trebuit să o doară să provoace atât de multă plăcere?

Când o întoarse pe burtă şi îi sărută umărul şi şira spinării, nu opuse rezistenţă. Tresări numai atunci când o acoperi cu trupul lui, când o învălui cu căldura lui, apăsând-o cu mădularul, simţind un fior prin tot trupul.

— Spune-mi, Tempest. Cuvintele erau mai degrabă şoapte la ureche, care se jucau în părul ei. I se făcu pielea de găină. Vrei asta? întrebă el, iar ea simţi cum bărbăţia lui atingea intrarea în trupul ei. Mă vrei?

Ar fi trebuit să spună nu. Ar fi *putut* spune nu, căci iată, îi oferea ocazia. Dar acel „nu” ar fi fost o minciună.

Deşi nu ar fi trebuit, îl dorea, îşi dorea acest moment. O noapte împreună nu fusese suficientă. Undeva în adâncul minţii, apăru îndoiala. Dacă nu va fi mereu liberă să facă alegerea asta – să îl aleagă pe el?

— Te vreau, spuse ea, cabrându-şi pelvisul, invitându-l să o pătrundă.

El acceptă invitaţia gemând, o invazie care era o parte cucerire, o parte mângâiere. Presiunea din acest unghi era delicioasă şi îndată ce el începu să împingă, încă un orgasm o invadă – sau poate era numai o prelungire a primului, care păruse încă să-i pulseze în corp.

— Am nevoie de tine.

Mărturisirea îi scăpă printre buze, ca o respiraţie. Era o mărturisire periculoasă pentru o femeie care nu-şi dorise niciodată un bărbat şi care nu-şi imaginase niciodată că va mărturisi ceea ce cândva credea că însemna slăbiciune.

Îndată ce acest gând îi trecu prin minte, realiză că nu era deloc neajutorată. Prinzându-i ritmul, îşi presă fesele de el, ridicându-şi şoldurile cât mai mult pentru a-i întâmpina mişcările şi pentru a-şi încorda muşchii interiori în jurul mădularului său. El gemu adânc de plăcere.

Nu, nu era deloc neajutorată.

El contraatacă prinzându-i mâinile în sus, apăsându-i trupul pe salteaua moale a patului, acoperind-o cu greutatea trupului său. Prinsă sub el, nu putu decât să primească plăcerea pe care el era decis să i-o ofere, aşa că se abandonă senzaţiei. *Da.* Avea nevoie de el. Nu credea că va înceta vreodată să aibă nevoie de el. Atunci o călări fără milă. Când un alt climax îi invadă trupul, îşi înăbuşi strigătul în pernă. Era pierdută, complet dezlănţuită, plutind prin spaţiu.

„Te iubesc!”

Cuvintele îi răsunau în cap. Oare le spusese cu voce tare? În spatele ei, Andrew rămase nemişcat, iar ea îşi ţinu respiraţia, aşteptând, ca şi cum ar fi urmat un răspuns.

Brusc, se retrase. Sămânţa i se împrăştie pe aşternuturi şi pe pielea ei înainte ca el să se prăbuşească peste ea, fără suflare, afundând-o şi mai mult în căldura saltelei de puf.

Ar trebui să fie mulţumită că se gândise să o scutească de povara îngrijorării încă o dată din cauza posibilelor consecinţe. Sau, cel puţin, se gândise să se scutească pe el.

Atunci de ce simţi în mod inexplicabil dorinţa de a

plânge?

Capitolul 20

Andrew se trezi când auzi un pistolul armat la tâmpla lui. Nu ar fi trebuit să-şi permită să adoarmă, dar, după patru zile şi trei nopţi pe drum, epuizarea îl doborâse. Nici nu ar fi trebuit să facă iar dragoste cu Tempest. În ambele cazuri, trupul ei fusese cald şi incredibil de catifelat, iar întunericul atât de îmbietor... încă o dată permisese nevoilor sale primare să o pună în pericol. Îi promisese că o va proteja, dar o lăsase mai vulnerabilă ca niciodată.

Egoist. Irresponsabil

— Ridică-te! strigă Delamere, apăsând pistolul la tâmpla lui Andrew.

Lângă el, Tempest se mişcă. Andrew îi strânse uşor umărul, îndemnând-o să nu se mişte, acoperind-o cu plapuma în timp ce se ridica, pentru ca ochii curioşi ai lui Delamere să nu îi vadă trupul gol.

Te iubesc.

Ar fi trebuit să i-o spună cu multe săptămâni în urmă, dacă ar fi fost capabil să-şi recunoască asta. Oare ar fi o cruzime din partea lui să-i spună acum, când era pe punctul de a muri? Până acum, moartea lui nu ar fi fost regretată de nimeni altcineva decât de mama lui. Acum se întreba dacă şi Tempest îl va jeli.

— Aşa, Corrvan.

Delamere încuviinţă când Andrew se ridică lângă pat. Ochii lui întunecoşi sclipeau în lumina slabă a cărbunilor care ardeau mocnit în şemineu. Lumânarea probabil se topise de mult. La fereastră se puteau zări primele semne ale zorilor cenuşii luminând cerul.

— Acum, pentru Dumnezeu, îmbracă-te, n-aş vrea să pară că am ajuns prea târziu pentru a o salva pe fata aceasta inocentă de un violator ticălos.

Când Andrew se aplecă pentru a-şi ridica pantalonii

din hainele împrăştiate pe podea, îi veni un gând. Unde îi erau cizmele? Pumnalul? Trebuia să o salveze cumva pe Tempest de Delamere, cu orice preţ.

— Stai acolo, la perete, şuieră Delamere, indicând spre colţul camerei cu pistolul. Am premoniţia că voi împuşca un hoţ.

— Ce crezi că faci?

Privirile celor doi bărbaţi se îndreptară spre Tempest. Îndată ce se eliberase de sub greutatea trupului lui Andrew, se ridicase în genunchi, în mijlocul patului, acoperindu-se cu aşternuturile, încercând să-şi ascundă nuditatea. Când Delamere se opri pentru a se bucura de vederea ei stând goală şi în genunchi în faţa lui, Andrew încercă să nu-şi imagineze cât de mult sperase individul la un asemenea moment.

Când Andrew făcu un pas spre el, sperând să profite de neatenţia lui, Delamere se întoarse şi ridică pistolul, cu ţeava spre el. Deşi privirea îi rămase fixată pe Andrew, când vorbi, adresă cuvintele lui Tempest:

— M-ai privat de posibilitatea de a avea un moment intim pentru a te curta, draga mea. Dar, dacă trebuie, îmi creez singur oportunităţile.

— Am auzit deja şi ţi-am respins oferta, spuse ea, ridicându-se din pat înfăşurată în cearşaf.

Vorbind, se apropie de Delamere. Andrew nu ştiu dacă să-i admire curajul sau să fie adus la disperare de lipsa de raţiune.

— Nu trebuia să parcurgi 6.000 de kilometri pentru a o face din nou.

Mâna lui liberă îi prinse încheietura ca într-o menghină.

— Chiar crezi că te-aş fi lăsat să pleci pur şi simplu?

— De ce, domnule? şopti ea. Lumina focului din spatele ei scotea în evidenţă fiecare curbă, fiecare tremur. De ce eşti atât de hotărât să te însori cu mine?

Delamere râse sarcastic.

— Încă nu ţi-ai dat seama până acum?

— Presupun că pentru averea mea, dar…

— Răzbunare.

— *Răzbunare?*

Atât Tempest, cât şi Andrew repetară răspunsul lui Delamere, ea şocată, el îngrozit de descoperirea obsesiei pe care o avea pentru o femeie care nu avea să fie niciodată a lui.

— N-ar fi trebuit niciodată să o urmez în Antigua, spuse Delamere, părând absent.

Lăsă pistolul jos. Întinzându-şi un picior, Andrew trase mai aproape cizma, cât să ajungă la ea. Din teaca ascunsă se putea vedea mânerul pumnalului.

— Mama.

Vocea lui Tempest trăda şocul.

— Nici nu vă puteţi imagina tortura de a vedea burta femeii pe care o iubeşti umflându-se cu copilul altuia, de a şti că mâinile lui au... Privirea lui se opri asupra cearşafurilor deranjate. Ce o determină pe o femeie să refuze un mariaj cu un aristocrat, de sânge albastru, în favoarea unuia atât de... lipsit de rafinament? Este ca şi cum ai alege melasă pentru a-ţi îndulci ceaiul, în loc de zahăr. Se pare însă că unele femei sunt atrase de întuneric, spuse el, aruncându-i o privire lui Andrew, o privire criminală, pentru ca apoi să îşi întoarcă iar atenţia spre Tempest. Oricum, când te-ai născut şi ai devenit la fel de frumoasă ca mama ta, am început să văd un mod de a-l face pe tatăl tău să-şi înţeleagă greşeala, un mod de a mă răzbuna.

Tempest înghiţi în sec, străduindu-se să-şi menţină calmul.

— Ai încercat să mă foloseşti pentru a-l pedepsi pe *papa?*

Delamere încuviinţă din cap.

— Şi deşi n-a mai trăit să vadă asta, spuse el, scuturând din mâna cu care ţinea pistolul, de parcă era ceva neînsemnat, mă voi bucura de fiecare moment. Am fost în sat mai devreme. Am aranjat totul. Vom oficia totul în această dimineaţă.

— Nu se poate.

— O, ba da, spuse el calm, iar Andrew o văzu tresărind în timp ce individul o strângea şi mai tare de mână.

Cu o grijă agonizantă, pentru a nu atrage atenţia lui Delamere, Andrew se lăsă în jos, căutând arma pe care o ascunsese în cizmă. De ce dracu' nu băgase cuţitul în Delamere când avusese ocazia?

— Am obţinut o aprobare specială când am trecut prin Londra, explică Delamere. Fiind fiul unui duce, chiar dacă unul căzut în dizgraţie, am anumite avantaje.

— Poate că ai aprobarea specială, dar un mariaj legal necesită şi acordul miresei, spuse Tempest, iar asta nu vei obţine niciodată.

— Nu fi atât de sigură, draga mea, şopti Delamere, trăgând-o mai aproape, până când trupul ei era presat de al lui, sărutându-i urechea, în plus, aşa cum ţi-am mai spus, rezistenţa ta mă excită. Mă bucur să te văd chinuindu-te aproape la fel de mult cum mă voi bucura când, în sfârşit, vei ceda.

— Bestie! strigă ea, plesnindu-l peste faţă.

În ciuda palmei, bărbatul nu se mişcă.

— A, dragostea mea, mâine vei plăti pentru asta, şopti el, părând aproape încântat. Dinte pentru dinte.

Deoarece atenţia lui Delamere era concentrată asupra lui Tempest, Andrew profită şi se întinse după cuţit, degetele lui atingând pielea cizmelor.

— Lasă-l jos, Corrvan, spuse Delamere, fără să se întoarcă, deşi pistolul îl găsise oricum pe Andrew. Şi dă-te mai în spate! N-aş vrea ca sângele tău să-mi stropească mireasa.

— Mireasa ta, repetă Tempest, ca şi cum ar fi încercat acele cuvinte pe limbă. Nu mai încercă să se elibereze din strânsoarea lui. Atunci n-a fost niciodată vorba despre Harper's Hill?

— Moştenirea ta n-a fost niciodată motivaţia mea *principală,* recunoscu Delamere, dar nu pot să spun că nu a condimentat puţin dorinţa mea. O privi cu subînţeles. Averea mea este, din păcate, mică. Mereu am ştiut că va

trebui să-mi găsesc o soţie cu bani. Cândva am crezut că am reuşit o astfel de potrivire. Nu voi permite să-mi scape printre degete a doua şansă.

Tempest privi pistolul, dar nu şi pe Andrew.

— Foarte bine, şopti ea. O voi face! Îţi voi fi soţie, domnule.

— Tempest, nu! strigă Andrew.

Ea însă îl ignoră, reluând înainte să o întrerupă mai mult.

— Cu o condiţie.

Delamere râse amuzat.

— Te poţi abţine, Tempest, dacă acea condiţie are legătură cu un amărât de marinar irlandez.

Andrew simţi un gol în stomac. Tempest îşi câştigase dreptul de a-şi alege soarta, dar nu-i putea permite să facă asta, cu atât mai puţin pentru el.

Tempest însă părea că se gândeşte la altceva.

— Nu… are, spuse ea, iar el încercă să se consoleze cu dificultatea cu care pronunţase aceste cuvinte. Nu direct, oricum. N-ai niciun motiv să-i faci rău. Ce-a fost a fost.

— Ei bine? Delamere părea intrigat. Atunci ce?

— Mă voi mărita cu tine dacă vei semna mai întâi documentele prin care accepţi ca Edward să-şi păstreze funcţia de administrator al plantaţiei Harper’s Hill şi dacă vei promite să eliberezi sclavii odată ce-i voi moşteni.

Delamere râse.

— Tâmpeniile abolţioniste ale lui Holderin!

— Dacă o faci, voi deveni soţia ta de bunăvoie. Sau… sau… îşi întoarse capul, iar Andrew văzu pe obrajii ei prelingându-se lacrimile. Sau fără voia mea, dacă aşa doreşti.

— Nu! mârâi Andrew, repezindu-se înainte. Mai degrabă ajung în iad decât s-o las să se sacrifice, Delamere.

Cu un zâmbet malefic, Delamere o împinse pe Tempest şi se pregăti de atac. Miji ochii în timp ce ţintea pieptul lui Andrew, punând degetul pe trăgaci.

— Tu primul!

Lui Andrew i se păru că vedea evenimentele desfăşurându-se înaintea lui cu încetinitorul, în timp ce se uita pe la capătul greşit al unui ochean. Toate percepţiile erau distorsionate – auzul, văzul, timpul.

Cu coada ochiului văzu uşa dormitorului deschizându-se şi un nor cenuşiu sări în aer lătrând furios. Ieşi foc şi fum când Caliban îşi înfipse colţii în mâna ridicată a lui Delamere.

De unde venise câinele? De unde ştiuse? Atacul neaşteptat probabil că-l făcuse pe Delamere să devieze de la ţintă. Caliban îi salvase viaţa. În cameră se auzi sunetul dezgustător de os care se sfărâmă, în timp ce Cal sfâşia victima.

„Bun băiat!”

Undeva, Tempest îi striga numele. Trebuia să ajungă la ea. Măcar dacă s-ar risipi nenorocitul ăsta de nor de fum. Dacă ar fi putut să se elibereze de ceea ce-l ţinea ţintuit acolo! Uluit, privi în jos şi văzu sânge, sângele lui, care i se prelingea de pe degete şi păta covorul, dându-i o nuanţă sângerie.

*

Andrew îşi recăpătă cunoştinţa şi văzu lumina soarelui inundând încăperea, atrăgându-i atenţia nuanţele deschise din jurul lui – roz, roşu, galben şi verde. Închise ochii pentru a-i feri de strălucirea lor. Raiul? Nu, cu siguranţă nu acolo ajunsese când Delamere apăsase pe trăgaci…

De data asta, deschise ochii, şi petele de culoare formară flori. Flori pe pereţi, pe draperii, pe mobilă. Un dormitor. Dormitorul unei doamne.

— Tempest? rosti el cu greu.

Un bărbat cu părul alb se aşeză între el şi lumina care pătrundea prin ferestre.

— Te-ai trezit în sfârşit, căpitane Corrvan? Domnişoara Holderin este cu mama dumitale.

Andrew clipi, încercând să focalizeze imaginea.

— Sunteţi Sir Barton?

— Corect. Baronetul îşi ţinea braţele încrucişate la piept şi era încruntat. Mă văd în situaţia deloc de invidiat de a insista să te însori cu nepoata mea.

Andrew se chinui să se ridice. De la picioarele lui se auzi un mârâit, şi când privi îl văzu pe Caliban, aşezat pe o plapumă trasă peste picioarele lui. Deşi câinele nu deschise ochii, lovi patul cu coada, în semn de protest.

— Stai comod? întrebă Sir Barton, ridicând o mână. Dacă rana se deschide iar, n-o să mai ai prea mult sânge de pierdut.

Sânge? Rană? Privind în jos, înţelese cuvintele baronetului. Braţul stâng, aproape de umăr, era înfăşurat într-un bandaj pătat de sânge. Fâşii de pânză îi imobilizaseră braţul rănit de trunchi. Andrew închise ochii şi-şi linse buzele crăpate cu o limbă care părea amorţită şi grea. Simţi un gust amar – laudanum, dacă nu greşea. Îi mai lua din durere, deşi nu de tot.

Cineva îi aduse o cană cu apă şi i-o ţinu la gură, sprijinindu-i cu cealaltă mână capul. Cana îi lovi dinţii, dar bău totul mulţumit, apoi deschise ochii şi văzu mâna mică a lui Caesar care lăsa cana jos. Încercă să se întoarcă să-l privească pe băiat, dar trupul său refuză să-i dea ascultare. Dumnezeule mare! Ce durere de cap!

— Ce s-a întâmplat? şopti el când cana fu îndepărtată.

— Nu sunt foarte sigur, răspunse baronetul. M-am trezit noaptea trecută din cauza împuşcăturii, am alergat pe hol şi mi-am găsit oaspetele muşcat de un câine sălbatic în timp ce nepoata mea aparent se dezbrăcase de cămaşa de noapte pentru a îngriji rănile unui străin.

Sir Barton îi descrise totul foarte viu. Fără să-i poată întâlni privirea, Andrew se uită spre locul unde stătuse atunci când Delamere trăsese. Covorul fusese rulat şi luat de acolo. Încercă să nu şi-l imagineze îmbibat în sângele lui.

— Se pare că lordul Nathaniel Delamere a încercat din răsputeri să-ţi tragă un glonţ în inimă, concluzionă aspru Sir Baton. După ce pare să se fi întâmplat aici noaptea trecută – aruncă o privire prin cameră, apoi se întoarse spre

Andrew –, şi eu aş înţelege tentaţia de a te împuşca. Presupun însă că ar trebui să fiu recunoscător că nu te-a nimerit.

— Caliban v-a salvat, se auzi vocea lui Caesar de la capul patului. Când Jackson a reparat roata trăsurii cu care am venit, l-am găsit legat în grajd. Nu-mi place să văd fiinţe în lanţuri. I-am dat drumul şi a alergat direct în casă. Nu ştiu cum de-a ştiut, căpitane, dar te-a găsit foarte repede. În timp ce vorbea, se aplecă radios spre Andrew. I-a rupt mâna individului.

Caliban bătu încă de două ori cu coada, confirmând parcă spusele lui Caesar.

— Aşa e, confirmă Sir Barton. Şi capul. Adu-i stăpânului tău apă fierbinte şi ceva de mâncare, îi ordonă el, atrăgând spre el privirea uluită a băiatului. Şi un brici, dacă tot te duci, adăugă el aruncând o privire la barba lui Andrew. Are o cerere în căsătorie de făcut.

După un moment de ezitare, băiatul încuviinţă, găsi trusa de bărbierit a lui Andrew şi i-o aduse lui Sir Barton, apoi plecă spre bucătărie, aruncând o privire nervoasă în urma lui.

— Unde-i Delamere acum? întrebă Andrew îndată ce uşa se închise şi adunase suficientă forţă pentru a se ridica în fund, în pofida durerii.

— Într-o cameră pe coridor, sub atenta supraveghere a doctorului meu, spuse Sir Barton. Deoarece Andrew era încă ameţit din cauza efortului de a se ridica, nu putu înţelege tonul bărbatului. Este pe moarte.

Sprijinit de tăblia tapiţată a patului, închise ochii şi se rugă ca laudanumul să nu-l facă să aibă iluzii auditive.

— Când câinele a sărit, lordul Nathaniel a căzut şi s-a lovit cu capul de şemineu. Deasupra şemineului acum gol, strălucea o poliţă sculptată de marmură. L-am sunat pe magistrat la prima oră şi i-am explicat situaţia, continuă Sir Barton, mutând trusa dintr-o mână în alta, de parcă nu ar fi ştiut ce să facă cu ea. În cele din urmă, o puse sub braţ. Este pregătit să spună că a fost un accident. Altfel, ştii, câinele va trebui omorât.

Sesiză oare o notă de simpatie în vocea lui? Andrew privi câinele care dormea întins la picioarele lui. Caliban ridică o ureche, dar altfel păru indiferent la conversaţie. Sir Barton întinse o mână şi îl mângâie pe cap.

— Dar familia lui Delamere?

— L-au renegat în urmă cu mulţi ani. Am trimis vorbă fratelui său, ducele, dar mă îndoiesc că va păsa cuiva. Eşti un om norocos.

— Tempest este cea norocoasă, spuse Andrew. Delamere este un nenorocit care răneşte şi umileşte oamenii din plăcere. Şi totuşi, nepoata dumneavoastră era pregătită să se mărite cu el.

— Pentru a-ţi salva pielea, presupun.

— Nu. Încercă să scape de gustul amărui din gură care era probabil efectul medicamentului. Pentru a salva oamenii de la Harper’s Hill.

Sir Barton pufni nemulţumit.

— Mi-a povestit despre planul tatălui ei de a transforma sclavii în proprietari. Vrei să spui că ea chiar intenţionează să meargă mai departe cu nebunia asta?

— Da, cu orice preţ. Imaginea ei stând acolo, oferindu-se lui Delamere, îi apăru în minte. Sunt sigur că Delamere voia să o împiedice. Dacă ar fi murit în mâinile lui după căsătorie, averea ar fi revenit lui, şi nimeni n-ar fi ştiut. Asta a încercat administratorul plantaţiei, Cary, să evite trimiţând-o aici.

— Lordul Nathaniel a pretins că el a adus-o acasă pe nepoata mea. Dar ea mi-a spus că de fapt tu ai fost. Îl ţintui iar cu privirea lui aspră, apoi încuviinţă. Pentru asta, domnule, îţi mulţumesc. Acum, însă, este datoria dumitale să o convingi să rămână.

— Să o conving…

— Însoară-te cu ea şi ţine-o *aici.* Spre surprinderea lui Andrew, vocea lui Sir Barton se transformă într-un suspin înăbuşit. Mi-am îndepărtat fiica. M-am gândit că mariajul cu fiul unui duce ar fi potrivit pentru ea. Ea însă nu-şi dorea asta. N-am făcut decât să o împing în braţele lui Thomas Holderin. Iar el a luat-o în Antigua. Nu voi permite ca

nepoata mea să se întoarcă pe insula aia uitată de Dumnezeu. Nu-i voi permite să părăsească insula *asta,* şi gata! spuse Sir Barton, mascându-şi frica în furie.

— Ce se va întâmpla cu Harper's Hill dacă ea nu se va mai întoarce?

— Plantaţia de zahăr mi-a stat pe cap ani de zile, şi Dumnezeu ştie că nu mi-am dorit-o. Cui îi pasă de ce se va întâmpla cu ea acum?

— Lui Tempest îi pasă, spuse Andrew. Este hotărâtă să meargă acasă.

— *Acasă?*

— Antigua este singura casă pe care a cunoscut-o.

— *Asta* e adevărata ei casă. Este tot ce am. N-o pot lăsa să plece…

Andrew simţi brusc simpatie pentru bărbatul al cărui chip trăda acum emoţia.

— Am priceput, exclamă baronetul după câteva clipe de reflecţie, îi voi da Harper's Hill. Imediat ce avocatul meu va putea face actele, poate face cu ea ce doreşte. Se opri. Atât timp cât va fi de acord să nu se întoarcă.

Inima lui Andrew începu să bată. Oare va accepta Tempest târgul? Cu puţine încurajări şi şoptindu-i lui Sir Barton câte un cuvânt potrivit la ureche, poate nu va fi nevoit să-şi ia rămas-bun de la ea.

— Nu, zise el.

Poate că nu avea ce alege între doi nefericiţi dornici de răzbunare, dar prefera să-l ia naiba decât să ajungă să o oblige aşa cum făcuse Delamere.

— Fără condiţii. Faceţi-o pentru că aşa trebuie sau n-o mai faceţi deloc.

— Atunci se va urca pe primul vas care va pleca spre Indiile de Vest, pufni Sir Barton. Şi presupun că tu vei fi la cârmă.

„Da", voia să spună. „Da. Chiar dacă de data asta chiar va trebui s-o răpesc".

— Am angajamente aici, Sir Barton, spuse Andrew. Angajamente faţă de mama şi de Compania Beauchamp. Mă voi întoarce la Londra îndată ce va fi posibil.

— Londra. Sir Barton clătină din capul grizonant. Trei sute de kilometri. Ei bine, presupun că se putea şi mai rău. Vă veţi căsători însă aici. Nu e nevoie să dăm anunţ, spuse el, punând totul la cale în grabă. Voi obţine o licenţă de la episcop. Deşi… presupun că eşti un afurisit de papistaş, nu? Oricum, nu contează, zise el înainte ca Andrew să poată răspunde. După ce-am văzut noaptea trecută, ai fi putut să fii şi hindus, Corrvan, căci tot aş fi insistat asupra căsătoriei.

— Puteţi sta liniştit, Sir Barton, răspunse Andrew, în timp ce ochii i se închideau. La dracu', ce-l durea braţul! Nu sunt hindus. Sir Barton bombăni, dar Andrew nu mai deschise ochii. Se întâmplă să fiu catolic. De fapt, tatăl mamei mele a fost prelat în Biserica Irlandei.

— E ceva, recunoscu reţinut Sir Barton.

— Da, spuse Andrew. Ceva.

Când venise prima dată în Anglia şi începuse să meargă la şcoală, acest lucru îi uşurase drumul. În plus, îl ajutase să scape de originile irlandeze.

— Bine, atunci. Vocea lui Sir Barton era încă aspră, dar ceva din ameninţare dispăruse. Te vei însura cu ea cât de curând.

— Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, răspunse sincer Andrew, deşi o parte din el insista că dorinţele lui Tempest trebuiau să primeze şi că ea merita libertatea de a alege, chiar dacă societatea civilizată, condusă de bunicul ei, ar spune că ea deja alesese şi că acum trebuia să suporte consecinţele. Ar trebui să ştiţi că nepoata dumneavoastră are păreri solide privind mariajul. A spus clar şi răspicat că nu intenţionează să se mărite vreodată.

Sir Barton luă în derâdere acest aspect.

— Prostii! Acum nu mai poate scăpa. Oricum, încerca numai să-şi apere moştenirea. După ce va avea Harper's Hill, nu va mai avea de obiectat.

Andrew îşi dori să poată fi de acord.

— Bine, spuse baronetul, scoţând de la subraţ trusa de bărbierit a lui Andrew. Îţi las asta. Arăţi ca un pirat nenorocit.

Andrew îşi privi încă o dată umărul bandajat şi braţul

legat de trunchi.

— Sunt stângaci.

Sir Barton bombăni ceva pe sub mustăţi, care păru să sune ca „irlandez nenorocit”.

— Băiatul tău se va întoarce într-o clipă.

— Caesar este un băiat bun, dar nu este valet.

Oare chiar îl invita pe bunicul lui Tempest să-i pună briciul la gât?

Bombănind, Barton deschise trusa.

— Să ştiţi că e posibil să mă refuze, spuse Andrew, ascultând sunetul făcut de lama briciului care era ascuţită. Nu vreau să uitaţi faptul că nepoata dumneavoastră are o personalitate puternică.

Sir Barton încuviinţă prudent şi se întinse după săpun.

— Ca mama ei. Dar mi-am învăţat lecţia. Nu-i pot forţa mâna, aşa că ţine de tine s-o convingi.

Andrew închise ochii, îşi întinse gâtul şi încercă să nu-şi imagineze ce s-ar întâmpla dacă ar da greş.

Capitolul 21

Când bunicul ei intră în salonul doamnei Beauchamp, Tempest se ridică şi veni într-o clipă lângă el. Emily fu însă mai rapidă decât ea.

— Fiul meu? E bine?

— Da, doamnă Beauchamp. Da. Doctorul a plecat după ce şi-a recăpătat cunoştinţa pe deplin, dar am mai rămas eu cu el. Acum e treaz şi coerent în cea mai mare parte. Doctorul spune că rana ar trebui să se vindece fără probleme, îndată ce Corrvan îşi va reveni după pierderea sângelui.

— Slavă Domnului! Trebuie… trebuie să merg la el, insistă Emily, strângându-i mâna lui Tempest, după care trecu pe lângă Sir Barton şi traversă culoarul.

Cât de mult şi-ar fi dorit Tempest s-o urmeze! Ca şi cum i-ar fi putut citi intenţiile, bunicul ei se aşează între ea şi

uşă. În ceea ce privea decenţa, Andrew nu era nimic pentru ea. Nu avea ce căuta la patul unui bărbat cu care nu se înrudea, deşi probabil tot personalul vuia acum că el se aflase în dormitorul ei noaptea trecută.

Sir Barton îşi drese vocea. Tempest nu ştia dacă trebuia să-l invite să ia loc sau nu. De la sosirea ei, nu avuseseră prea multe conversaţii private. Spre surprinderea ei, bunicul său îi ridică mâna şi i-o mângâie, consolator.

— Nu te teme, draga mea. O să fie bine!

Se aşteptase să o mustre, să îi ţină morală, să îi ordone „Te vei mărita cu el fără întârziere”. Dacă acestea ar fi fost cuvintele bunicului ei, oare ar fi fost gata să accepte? Sau s-ar fi opus, ca de obicei, unui alt ordin?

Ducându-l spre scaunele aşezate lângă foc, se aşeză şi-l invită şi pe el să facă la fel. În lumina încă cenuşie a amiezii şi după o noapte aproape nedormită, chipul îi trăda cei 70 de ani.

— Trebuie să te odihneşti, bunicule!

— Voi fi bine. Pentru tine îmi fac griji.

După expresia feţei lui, Tempest se întrebă dacă nu cumva şi ea părea la fel de extenuată ca el.

— Nu-i nevoie, te asigur. Sunt foarte bine.

— Presupun că rănile căpitanului Corrvan îţi vor întârzia plecarea la Londra. Doamna Beauchamp probabil nu va dori să plece până când el nu va fi în stare să călătorească.

— Eu… da. Cred că ai dreptate. Absentă, răsucea batista pe care Tempest uitase că o ţine în mână. O scurtă întârziere nu va conta. Corabia la care mi-am cumpărat bilet nu pleacă spre Indiile de Vest decât la jumătatea lunii.

— Ah! Dând din cap, în semn că înţelege, Sir Barton se ridică şi făcu câţiva paşi până în faţa focului, unde gândurile lui neobosite părură să aibă nevoie de mai mult spaţiu. Se îndreptă spre fereastră şi privi în stradă în timp ce vorbea, mai mult pentru el decât pentru ea. Cum să te întreb?

— Poftim?

Se aplecă înainte, pe marginea scaunului, pentru a-l auzi şi a-l vedea mai bine. Nu se ridică însă.

— Mi-ar plăcea… Mi-aş dori să rămâi, spuse el în grabă. Mi-ar plăcea să-mi cunosc nepoata.

Batista îi căzu dintre degetele care brusc i se înmuiară.

— Iartă-mi mirarea, domnule, spuse ea băţoasă, îndreptându-şi umerii. Până acum ai părut foarte puţin interesat.

— Mă poţi ierta, Tempest? întrebă el, întorcându-se de la fereastră pentru a o privi atunci când îi rosti numele. Am fost un prost! Când Angela mea a plecat, am permis furiei pe care o credeam întemeiată să-mi influenţeze comportamentul faţă de ea… şi faţă de tatăl tău. Când a murit, suferinţa a devenit scuza mea. Când… când a murit el, ar fi trebuit să vin după tine… să vin la tine. Pe atunci însă mă convinsesem că nu era nevoie de mine. Că nu voi fi bine-venit. Ca regele leneş din poveste, am stat aici, aşteptând ca tu să vii la mine.

— Şi am venit.

— În cele din urmă şi, ştiu că, în mare parte, fără voinţa ta. Sunt fericit oricum. Ezită. Acum, încurajat de norocul meu, te rog să rămâi mai mult într-un loc în care nu ţi-ai dorit niciodată să te afli. Nu sunt oare întruchiparea unui bătrân egoist?

Tempest nu-i putu răspunde sincer fără să-l jignească, dar ceea ce îl întrebă fu departe de politeţe.

— Chiar ai intenţionat s-o măriţi pe mama cu lordul Nathaniel?

El clătină din cap, dar cuvintele lui confirmară că gestul era mai mult o autoincriminare decât o negaţie.

— Dumnezeu să mă ierte! N-am văzut dincolo de legăturile lui de familie… fiica mea măritată cu fiul unui duce.

Îşi aminti vorbele lui despre îndeplinirea dorinţei de acum 25 de ani.

— Voiai ca eu să mă mărit cu el în locul ei?

Oboseala şi nesiguranţa combinate îi reduseră vocea

la o şoaptă gravă.

Păru copleşit de durere.

— Nu, insistă el. M-am gândit mult atunci şi… Privi spre uşă… şi chiar şi acum la preţul încăpăţânării mele în această privinţă. Deşi nu mi-a plăcut comportamentul lui sau hotărârea lui de a te avea, nu am bănuit niciodată până aseară, sau mai degrabă până azi-dimineaţă, cine era cu adevărat, ceea ce devenise. Presupun că, pentru un bărbat ca el, Indiile de Vest au fost cel mai groaznic loc. Nu era nevoie de prea multe acolo pentru stăpânirea… poftelor.

— Cred cu tărie că oamenii sunt cei care sfinţesc locul, îl contrazise ea, nedorind să accepte calomnia bunicului ei, şi nu invers. Tatăl meu…

— A fost un om bun, încheie el, spre surprinderea ei. Ştiu asta acum, deşi n-am vrut să văd adevărul în toţi anii aceştia.

După un lung moment de tăcere, Tempest sugeră:

— Poate vii cu mine.

Bunicul ei pufni surprins.

— Eu? Nu. Nu vreau să am nimic de-a face cu Antigua.

— Nimic de-a face? Simţi cum se îmbujorează de furie. Îţi imaginezi că moşiile în alte părţi se gestionează singure, că absenţa nu e o problemă acolo…?

— Nu-mi imaginez nimic de felul ăsta, o întrerupse el, ridicând mâna pentru a opri valul de invective. Voiam numai să spun că prezenţa mea acolo ar fi inutilă. Harper’s Hill îţi aparţine şi poţi face cu ea tot ce îţi doreşti. Din acest moment, dacă doreşti, spuse el, dând din mână, de parcă ar fi îndeplinit o dorinţă. Este tot ce pot face pentru a mă revanşa faţă de toţi anii în care te-am neglijat.

— Eu… începu Tempest, apoi se opri. Probabil nu înţelesese bine.

Se trezi stând în picioare, deşi nu-şi putea aminti când se ridicase.

Oare bunicul ei chiar îi oferea şansa de a îndeplini visul tatălui ei, şansa de a îndrepta ceea ce inima ei îi spusese mereu că era o greşeală? Şi dacă da, cu ce preţ?

— Îmi vei da moştenirea acum… dacă rămân cu tine?

Cum putea refuza ea un astfel de târg? Îi oferea tot ce îşi dorise. Promisiunea moştenirii, şansa la o familie. Totul. Chiar şi o scuză pentru a nu pleca. Asta dacă îşi dorea una.

Răspunsul lui veni greu, ca şi cum s-ar fi luptat cu sine.

— Sau dacă pleci, spuse el în cele din urmă. Ţine numai de tine.

— Mulţumesc, bunicule, strigă ea, aruncându-se în braţele lui.

Îmbrăţişarea îl luă prin surprindere, dar nu rămase băţos prea mult, căci în clipa următoare o mângâie pe spate, în timp ce ea simţi ceva suspect, asemănător lacrimilor, pe gâtul ei.

— Mulţumesc, copilă! Mulţumesc!

Deşi cuvintele erau înăbuşite, ea auzi ezitarea din ele. Aştepta, spera ca ea să spună mai multe. Să-i spună că nu se va grăbi să se întoarcă în Antigua.

— M-am condamnat la nefericire acum 25 de ani. Acum mi-ar plăcea să-mi cunosc mai bine nepoata, în timpul care mi-a mai rămas, spuse el, îndepărtându-se suficient încât să o poată privi în ochi. N-am însă prea multe de oferit pentru a te convinge să rămâi. Presupun că putem aranja o vizită la domnul Wilberforce, dacă vremea ne-o permite.

— *William* Wilberforce? Aboliţionistul? Îl cunoşti?

— O, da. Este membru în parlament, reprezintă comitatul. Înţeleg că voi doi aveţi un interes comun.

Tempest putu numai să dea din cap, încuviinţând.

De când se ştia, visase ca sclavii de la Harper’s Hill să fie eliberaţi. Ştia însă că emanciparea lor era numai o picătură într-o găleată, un gest însemnat, cum îi spusese Andrew, care, în cele din urmă, va avea un impact mic. Lideri precum Wilberforce lucrau pentru a schimba lucrurile la o scară mult mai largă: în primul rând, prin a pune capăt comerţului cu sclavi, apoi, în cele din urmă, pentru a pune capăt sclaviei. Ar fi o onoare pentru ea să cunoască pe cineva care făcea o muncă atât de nobilă şi de necesară. Era suficient oare pentru a înclina balanţa şi a o convinge

să-şi prelungească puţin şederea?

— Sau poate ai alte motive să rămâi, altele decât să-i faci pe plac unui bătrân?

Privirea înceţoşată a bunicului ei se îndreptă iar spre uşă, spre pacientul care se recupera în camera alăturată.

Andrew. Ancora de care era legată inima ei. Tentaţia căreia nu-i putea rezista. Motivul pentru care trebuia să plece.

A, iată! Competiţia străveche dintre minte şi inimă care era marcată, în cazul ei, de tendinţa de a dori să acţioneze urmând-o pe prima, deşi era condusă pe deplin de cea din urmă. Timp de săptămâni, acţiunile ei impulsive o puseseră în pericol. Aşa ajunsese la bordul lui *Fair Colleen.* Aşa ajunsese în braţele lui Andrew. Aşa ajunsese să-l piardă aproape pentru totdeauna.

Era timpul să facă ceea ce-i promisese tatălui ei. Era timpul să acţioneze ca o fiinţă raţională.

— Nu-i o decizie pe care să o iau cu uşurinţă, bunicule. Va trebui să mă gândesc la asta.

*

— Alt roman groaznic, Tempest?

Vocea lui Andrew o readuse în prezent şi prinse imediat cartea aşezată pe genunchi pentru a nu-i aluneca pe podea de pe genunchii acoperiţi cu mătase. Deşi părea nepotrivit de festivă, Hannah insistase pentru rochia de un roşu-închis. „Pentru Crăciun”, spusese ea.

La picioarele ei se afla Caliban, aşa cum făcea de când fusese alungat din camera bolnavului de doamna Beauchamp în acea dimineaţă. Acum însă avea urechile ciulite şi părea alert, aşteptând permisiunea să se mişte.

Andrew se opri în uşa bibliotecii, devorând-o din priviri, şi brusc Tempest nu putu să mai regrete interferenţa lui Emily sau a lui Hannah în ceea ce priveşte modul în care era îmbrăcată. Umărul lui sănătos era sprijinit de tocul uşii, o poziţie lejeră, numai că, de data asta, i se păru că el avea nevoie, într-adevăr, de sprijin. De cât timp o privea?

— Nu altul, îl corectă ea în timp ce se ridică şi lăsă cartea deoparte, amintindu-şi cum, cândva, o tachinase pentru astfel de lectură. Interpretând mişcarea ei drept permisiune, Caliban merse imediat la Andrew. Primul. *Udolpho.*

— O? Andrew clătină din cap râzând, deşi nu-şi dădu seama dacă râdea la ea sau la câine. Am crezut că trebuia să fie plin de suspans, dar de un sfert de oră cel puţin nu te-am văzut dând pagina.

— Eu…

La fel ca înainte, luase cartea, sperând să găsească un răgaz, ceva care să-i distragă atenţia de la gândurile contradictorii, dar ochii ei trecuseră peste cuvinte fără să le vadă. În timp ce mintea ei hoinărea, camera se întunecase, devenind mult prea întunecoasă acum pentru a citi.

— M-am săturat deocamdată de ticăloşi şi de vărsare de sânge. N-ar trebui să fii în pat?

Dacă picioarele ei nu ar fi părut ţintuite acolo, inima ei ar fi condus-o de bunăvoie lângă el. După o noapte groaznică şi o zi plină de griji, faptul că stătea în faţa ei ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat… în ciuda confirmării câinelui, încă se mai temea că Andrew era o fantomă şi că, dacă l-ar atinge, ar dispărea.

— Mama şi-a petrecut după-amiaza turnându-mi supă pe gât. Zice că pentru a-mi da putere. Cred că sunt suficient de puternic. Îi zâmbi, dar faţa îi era palidă. Mi-ar prinde bine nişte aer proaspăt acum. Faci o plimbare cu mine? o întrebă, îndreptându-se şi întinzându-i mâna, în care se afla pelerina ei de catifea.

— Dacă trebuie să vorbim, n-ar fi mai bine să stăm aici, unde te poţi odihni? Voi cere să ni se aducă o lampă, insistă ea, apropiindu-se de clopoţelul de lângă uşă.

— Te rog!

Şoapta aceea ar fi fost suficientă pentru a o convinge, dar când mâna lui îi atinse braţul, Tempest savură căldura lui. Cu un nod în gât, încuviinţă şi lăsă funia de mătase să-i alunece printre degete.

Lumina strălucitoare aruncată de sfeşnicele de perete

din holul de la intrare nu-l ajuta să pară mai puţin palid şi, deasupra lavalierei, de-a lungul marginii obrazului, ea observă o tăietură proaspătă. Ca şi cum i-ar fi simţit ochii, el îşi duse mâna la gulerul hainei şi-l ridică.

— O neatenţie la bărbierit. Ce-ai în picioare?

Stânjenită, Tempest îşi ridică fusta suficient pentru a-i arăta ghetele pe care le purtase atunci când părăsise Antigua, care acum erau roase, pătate de sare şi peticite. În grabă, Emily pusese rochii, lenjerie, orice, mai puţin încălţări.

— Sunt suficiente, zâmbi Andrew. Aproape că mă aşteptam să fii desculţă.

În timp ce ea îşi puse pelerina pe umeri, el îi ridică gluga, bâjbâind puţin având în vedere că-şi folosea numai o mână. Caliban îşi făcu loc printre genunchii lor. La semnul lui Andrew, un valet deschise uşa, şi o pală de aer rece îi izbi, tăindu-i respiraţia lui Tempest.

— Eşti sigur că este înţelept? întrebă ea.

— Sunt sigur că nu e.

Vântul părea însă să-l întărească, să-l revigoreze. Cât de neplăcut trebuia să fie pentru un bărbat obişnuit să meargă oriunde îşi dorea şi să facă orice voia să se găsească captiv într-un pat, într-o casă, într-un birou din Londra. Şi ce avea de spus încât fusese nevoit să o aducă aici? După noaptea trecută, chiar se simţea forţat să se lege de ea?

Oferindu-i un braţ surprinzător de ferm, o conduse afară, în crepuscul.

— Oh!

Lumea din jurul lor era îmbrăcată în alb. Fulgi pufoşi încă mai cădeau liniştiţi din cerul întunecat. În scurt timp acoperiră umerii hainei lui Andrew şi făcură blana care borda gluga ei să strălucească. Nu era nici ca scrumul, nici ca praful. Rece, dar frumoasă, atât de frumoasă.

Caliban coborî primul treptele, lătrând de fericire şi sărind după fulgii de zăpadă. Zgomotul sperie un iepure de sub un arbust acoperit de zăpadă, iar câinele porni în urmărirea lui.

— Merită, spuse Andrew, privindu-l alergând.

— Da.

Amintindu-şi de soarta tristă a lordului Nathaniel, îi veni în minte acea seară la bordul lui *Fair Colleen,* după furtună. Atunci, ca şi acum, gândul morţii unei persoane o posomorî. În acelaşi timp, se simţi uşurată. Nu putea să-l jelească.

Cu grijă, dădu drumul braţului lui Andrew şi coborî scările, jucându-se cu picioarele prin zăpadă. Când se întoarse spre casă, el o privea.

— Am văzut că a început acum mai bine de o oră. Am sperat că nu ai observat. Voiam… voiam să fiu eu cel care îţi arată.

— Mulţumesc, murmură ea, deoarece nu voia să deranjeze liniştea.

Mici vârtejuri de zăpadă se învolburau la picioarele lui în timp ce se apropia de ea.

— E o amintire pe care s-o iei cu tine în Antigua.

De ce ar fi trebuit aceste cuvinte să o doară atât? spusese numai adevărul. Intenţiona să se întoarcă în Indiile de Vest, nu? Nu avea să uite această noapte, nici nopţile pe care le petrecuse cu el.

— Da.

Când se opri alături de ea, nu o luă de mână şi nici nu îi oferi braţul iar.

— Bunicul meu mi-a oferit în dar Harper’s Hill, spuse ea după ce, o vreme, privise zăpada căzând. Începuseră să îi îngheţe picioarele, îndată ce documentele vor fi întocmite, voi putea face ceea ce voi dori, ceea ce am aşteptat toată viaţa.

În penumbră, nu-i putu citi expresia feţei, dar veştile nu părură să-l surprindă.

— Atunci vei pleca foarte curând.

Nu era o întrebare, aşa că nu-i răspunse.

— Şi tu? Vei pleca iar pe mare îndată ce vei putea?

— Nu. Zilele pe mare vor rămâne în urmă. Cel puţin, adăugă el după o clipă, nu voi mai fi căpitanul unui vas.

— Ce se va întâmpla cu *Fair Colleen?* întrebă ea.

Domnul Bewick va prelua conducerea, presupun.

— Nu ştiu. Pare să-i prindă bine aerul din Hampstead, cel puţin momentan. Sigur se va găsi cineva potrivit pentru acest post, cineva dornic de profit şi de aventură pe mări învolburate. Ridică din umeri, apoi tresări, ca şi cum, pentru o clipă, uitase de rănile sale. Mă voi ocupa de Compania Beauchamp. Se întrevăd schimbări importante. Trebuie luate decizii însemnate, iar tatăl meu vitreg voia ca eu să fiu cel care să le la.

Părea decis, dar departe de a fi fericit.

— O, da. Desigur. Asta îşi dorise pentru el, nu? Atunci nu te vei mai întoarce vreodată în Indiile de Vest?

— Poate, spuse el după o clipă, privind în zare. Într-o zi. Am motive să păstrez relaţiile în acea parte a lumii. Momentan însă, e nevoie de mine la Londra.

— Atunci aici trebuie să rămâi şi să faci ceea ce-ai de făcut.

Ce uşor era să ia decizii raţionale în numele altora!

— Ca şi tine.

— Da.

Zăpada acoperise balustrada, făcea figurine în grădina englezească, îmbrăca arborii desfrunziţi. Cu fiecare moment care trecea, peisajul cu care nici nu avusese timp să se obişnuiască se schimba constant.

— Deci o călătorie care a început sub cerul tropical se încheie aici, spuse ea cercetând urma lăsată de mantia ei pe zăpadă. Curând o să fie ca şi cum nu ne-am întâlnit vreodată.

Îl auzi inspirând adânc, ca şi cum îl durea ceva. Poate că frigul îi deranja rana. Cu siguranţă nu erau cuvintele ei. Apoi spuse:

— Te-am adus aici cu gândul de a te cere de soţie.

— Deoarece bunicul îşi doreşte asta?

Râse trist.

— Îşi doreşte? Cred că e mai corect să spui că Sir Barton consideră această uniune drept un rău necesar, ceva care va pune capăt scandalului. Înainte să poată spune ceva, se aşeză în faţa ei, atât de aproape încât fu

nevoită să-şi ridice capul pentru a-l privi. Oricum ar fi, nu m-aş însura pentru a-l face pe el fericit. M-aş însura numai dacă aş fi îndrăgostit.

Deasupra lor, cerul începuse să se însenineze, făcând loc lunii. Ninsoarea se mai domolise. Totul în jur era cufundat în linişte. Numai bătăile inimilor lor ameninţau să o deranjeze.

— Tu… mă iubeşti?

Oare doi oameni chiar spuneau acelaşi lucru atunci când rosteau aceste cuvinte? Niciodată nu se îndoise că Andrew era capabil de pasiune, de un ataşament puternic. Dragostea era însă mai mult de-atât. Presupunea şi sacrificiu, şi durere. Nu?

— Da, spuse el. Şi dacă aş fi crezut că există o modalitate de a te învăţa să ai nevoie de mine aşa cum am eu nevoie de tine, Tempest

Holderin, nu te-aş fi lăsat niciodată să pleci, şi la naiba cu plantaţiile de zahăr şi companiile navale.

Brusc, simţi nevoia să se sprijine de ceva, aşa că îşi aşeză palmele de pieptul lui şi fu surprinsă de ritmul normal al inimii lui. A ei bătea de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept.

— Căsătoria… începu ea, apoi se opri, căci nu mai era sigură de ceea ce voia să spună.

— Ştiu ce crezi despre căsătorie. Vorbi repede, ca pentru a o linişti, ca şi cum nu ar fi vrut să afle ce avea ea de spus. Sentimentele tale privind mariajul ne despart, chiar dacă orice altă barieră care ar sta între noi ar putea fi depăşită. Astfel, deoarece te iubesc, nu-ţi voi cere să te măriţi cu mine. Făcu un pas în spate, apoi încă unul, până când mâna ei nu îl mai ajunse. Deoarece te iubesc, n-o voi face niciodată.

Ea rămase cu mâna întinsă, expunându-şi încheietura aerului rece şi luminii lunii. Urme de degete îi învineţiseră pielea palidă atunci când lordul Nathaniel o strânsese nemilos. Degetele lui Andrew, îmbrăcate în pielea rece, suplă, o mângâiară, atingerea lui fiind uşoară ca o pană.

— N-ar fi trebuit niciodată să-i spui lui Delamere că te vei mărita cu el. Nimic n-ar merita un astfel de sacrificiu.

— Trebuia să fac ceva.

— Pentru a salva oamenii de la Harper’s Hill?

Clătină uşor din cap.

— Nu. Bine, da. Şi asta. Mai mult am făcut-o pentru a-i distrage atenţia de la tine. Acum realizez că a fost un lucru nesăbuit, unul dintre multele lucruri nesăbuite, prosteşti pe care le-am făcut. Erai însă în pericol. Şi eu… mi-am spus că pe mine nu m-ar fi rănit. Andrew pufni ironic, dar ea continuă: Nu sunt naivă. Durerea fizică nu e singurul lucru care contează, ştii asta. Îşi aranjă pelerina astfel încât să îi ascundă vânătăile. Mereu am crezut că dacă nu-mi voi oferi inima, îmi voi proteja visurile şi pe mine. Astfel că m-am convins că, în prezenţa lui, n-aş fi niciodată cu adevărat în pericol. Cum aş putea fi rănită de cineva de care nu-mi pasă? Îşi luă privirea de la el, admirând peisajul nins. Un risc mult mai mare ar fi fost să-mi permit să mă îndrăgostesc de tine.

Se apropie de ea, dându-i jos gluga, astfel încât să nu îi mai poată evita privirea. În ciuda frigului, a durerii, ochii lui ardeau.

— Şi totuşi, vrei să te întorci în Antigua, sublinie el sobru. Iar de mine este nevoie aici. Ce fel de viitor am putea avea?

— Ar trebui să fie o modalitate…

— Nu putem fi în două locuri deodată, sublinie el.

— Nu. Ai dreptate. Aşa că propun, spuse ea, să faci aşa cum ai sugerat: să rămâi la Londra, dar să călătoreşti în Indiile de Vest, ocazional, în interesul Companiei Beauchamp. În ceea ce mă priveşte, eu… eu propun să mă implic activ şi să susţin munca abolioniştilor. Aici, unde se fac legile. Pe scurt… Vocea ei se sparse şi îşi trase mâinile sub pelerină, strângându-le la piept. Te cer eu.

— Tempest! Andrew se încruntă, ceea ce-i întunecă privirea. Ce vrei să spui?

Luându-l de mână pentru sprijin, Tempest se lăsă jos, fără să-i pese de soarta rochiei de mătase şi a catifelei verzi, deşi începu să tremure atunci când genunchiul ei, acoperit numai de ciorapi, atinse zăpada.

— Ai spus că nu mă vei cere. Aşa că va trebui s-o fac eu.

Ea se lăsă în genunchi, cu o mână pe umărul lui, în timp ce ochii îi căutau pe ai ei, întrebători.

— De ce faci asta? Doar pentru că asta se aşteaptă de la tine? Pentru a evita condamnarea?

— Mărturisesc că nu prea m-a interesat părerea societăţii. Fac ceea ce cred că este mai bine.

Scoase un sunet care semăna oarecum cu un pufnet de râs.

— Dacă te-ai hotărât să te măriţi, mai bine accepţi oferta lui Cary, spuse el, iar ea nu era sigură dacă intenţia lui era de a o tachina. E o alegere mult mai sigură.

— Şi când anume, întrebă ea, am făcut ceea ce era mai sigur?

Îi mângâie părul, urcând uşor pe gât şi pe lobul urechii. Ea îşi odihni capul în palma lui.

— Niciodată.

Sărutul păru să se lase aşteptat, chinuitor de lent, iar el se lăsă în genunchi şi o trase spre el, fără să-şi ia privirea de la ea, fără să lase loc de interpretare asupra intenţiilor lui. Când buzele lui în sfârşit le întâlniră pe ale lui, nu ştiu dacă să se aştepte la fermitate sau la delicateţe, la o atingere a buzelor sau la un sărut fierbinte. Fără să dorească să aştepte pentru a afla, îşi despărţi buzele şi iniţie ea sărutul, pecetluindu-şi legătura într-un mod care părea mai real decât ar fi putut-o face un inel.

— Eşti sigură că acest aranjament te satisface? Să rămâi în Anglia… cu mine? Să te întorci în Antigua o dată la câţiva ani în cel mai fericit caz?

— Cred că ţi-am dat motive suficiente pentru a te teme că de obicei iau decizii pripite pe care apoi le regret, şopti ea în timp ce se îndepărtă de el. Îţi jur că nu a fost mereu cazul. Nu-ţi pot promite că nu mi se va face dor de acasă. Sosirea aici m-a făcut însă să văd lucrurile altfel. Acasă este…

— Te rog, spune-mi că nu vrei să zici „acasă este acolo unde îţi este inima”, o întrerupse el zâmbind ironic.

Nu te-aş fi crezut vreo sentimentală.

— Mai rău, spuse ea, zâmbind şovăielnic. Voiam să spun că acasă este acolo unde iubeşti. Îşi fixă privirea asupra nodului lavalierei, întrebându-se absentă cine i-l făcuse. Toată viaţa mea, dragostea a fost legată de suferinţă. Acum ştiu că poate fi...

— Plăcere? sugeră el pe un ton care o făcu să simtă fiori în tot corpul.

— Nu mă gândeam la... Adică, eu... Ştia că se înroşise, căcă fulgii de zăpadă rătăciţi care încă mai cădeau din cer, aşezându-se pe obrajii ei fierbinţi, se topiră imediat, transformându-se în lacrimi. Strecurându-şi mâna pe sub haina lui, îşi ascunse faţa pe pieptul lui. Da. Plăcere. Şi pentru plăcerea de a fi cu tine, risc să şi sufăr. Se opri, apoi îi adresă o întrebare necesară: Andrew, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Se mişcă uşor, poate pentru a-i vedea chipul sau poate pentru că îngenuncheatul pe zăpadă era departe de a fi confortabil. Orice ar fi fost, forţa gravitaţiei îşi făcu simţită prezenţa şi, înainte să realizeze ce se întâmplă, amândoi căzură în zăpadă, el pe spate, ea peste el.

— Ham!

Nu ştia dacă de vină fusese zgomotul pe care îl făcuseră atunci când căzuseră, dar înainte să-şi revină, realiză că atenţia lui Caliban fusese atrasă de situaţia lor neplăcută. Alerga spre ei cu toată viteza, zăpăcit, cu gura deschisă, iar ea observă pe chipul lui nerăbdarea de a li se alătura în zăpadă.

Grimasa lui Andrew cauzată de durere o făcu să realizeze că, sărind în aer, Caliban avea să aterizeze deasupra lor. Făcu singurul lucru care îi veni în minte.

— Caliban, opreşte-te!

Nu era un strigăt sau un ţipăt. Învăţase din relaţia cu Jasper, maimuţa, că un ton ferm era suficient şi că, de obicei, era mai eficient. Şi totuşi îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca ordinul să ajungă la urechile câinelui, întrebându-se dacă avea să-i dea ascultare.

Ameţit, Caliban îşi duse picioarele din faţă înainte şi

se aşează pe cele din spate, aruncând cu zăpadă înainte să se poată opri la doar câţiva centimetri de ei, tremurând.

Ea răsuflă uşurată.

— Bun băiat!

— Trebuia să mă aştept la asta din prima zi, spuse Andrew, cuvintele răsunându-i în piept.

Realizând că încă stătea peste el, încercă să se ridice. El însă o ţinea strâns, iar ea se simţi încălzită, în ciuda zăpezii care îi intrase pe sub fustă.

— Ce vrei să spui?

— Ziua în care te-am întâlnit a fost ziua în care Caliban a încetat să-mi mai asculte ordinele în detrimentul alor tale. A fost, de asemenea, ziua în care a încetat să mai fie câinele meu. Spuse asta râzând. Dacă i-ar putea vedea faţa… A ştiut-o înaintea mea… ca şi Beals şi Bewick şi toţi ceilalţi.

— Ce a ştiut?

— Cine se afla într-adevăr la cârma vasului *Colleen* în timpul acelei ultime călătorii.

Când se foi sub ea, realiză că voia să se ridice, aşa că o făcu. Câinele dansa în jurul gleznelor ei, ridicându-se numai o dată, pentru a fi mângâiat şi felicitat pentru comportamentul lui adecvat, înainte de a-i permite lui Andrew să se ajute de el pentru a se ridica. În timp ce se ridica, îi scutură zăpada de pe rochie, iar ea de pe umeri şi, în clipa următoare, se găsi înfăşurată în haina lui.

— Ce ar avea de spus domnişoara Wollstonecraft? întrebă el.

Privindu-l, nu-şi putea da seama dacă o tachinează sau dacă ştia. Oare chiar îi putuse citi inima?

— Nu ar fi pe deplin surprinsă, spuse ea. Suspansul şi dificultăţile favorizează afecţiunea, spuse ea, iar noi am avut parte de asta din belşug.

Încuviinţă.

— Şi altceva?

Oare ar fi ştiut dacă nu i-ar fi spus adevărul? Nu-l putea minţi.

— Ceva precum faptul că siguranţa căsătoriei pune în

pericol pasiunea iubirii, şopti ea.

— Cu greu un cuvânt de încurajare, spuse el. Eşti sigură că asta vrei?

Vru să spună ceva, dar în cele din urmă nu putu decât să încuviinţeze cu o mişcare a capului.

— Asta, venind din partea unei fiinţe raţionale. Râse. Atunci, da, iubirea mea, mă voi căsători cu tine. Ridicându-şi mâna, îi mângâie buza, apoi o sărută delicat.

— Are dreptate în ceea ce priveşte suspansul şi dificultăţile. Dar se mai atenuează după o vreme. Încă un sărut, de data asta mai ferm. Pot face omul să-şi dorească să se bucure de calmul de după furtună, îi muşca buza, o sugea. Degetele i se încordară în cizmă. Marea sticloasă are frumuseţea ei. Sărutul lui îi alungă şi ultimele griji, inundând-o un val de căldură. Mi-e teamă că domnişoara Wollstonecraft se înşală în privinţa pasiunii. Pe mare sau pe uscat, în inima mea voi fi mereu un marinar şi sunt convins că întotdeauna furtuna îmi va accelera pulsul.

Neglijat, Caliban plecă în căutarea unei alte victime.

— Am avut atâtea dovezi că, atunci când oamenii sunt legaţi, prinşi sau înlănţuiţi, tot ce îşi vor dori va fi libertatea, spuse ea, înainte ca el să o sărute din nou. Vor face orice, îşi vor asuma orice risc pentru a se elibera. Nu am aplicat niciodată această lecţie inimii mele. M-am gândit că dacă o ţin încuiată, se va afla mereu sub comanda mea. Ar fi trebuit să ştiu că în cele din urmă se va elibera şi-şi va lua zborul. Şi a zburat. Spre tine.

— Atunci o voi proteja cu preţul vieţii mele, spuse el, iar în voce i se citi simţul datoriei pe care şi-o asumase faţă de ea. Şi nu părea să îi displacă.

Lumina lunii transformă pătura de zăpadă proaspătă într-o crustă de diamante. Linişte şi pace. Aerul înţepător purta cu el sunetul clopotelor bisericii prin ţinut.

— Crăciun fericit, dragostea mea, şopti ea, odihnindu-şi obrazul pe pieptul lui.

Drept răspuns, îşi trecu mâna peste umerii ei, o dovadă de forţă şi sprijin, iar inima ei ştiu că era în sfârşit liberă cu adevărat.

Sfârşit